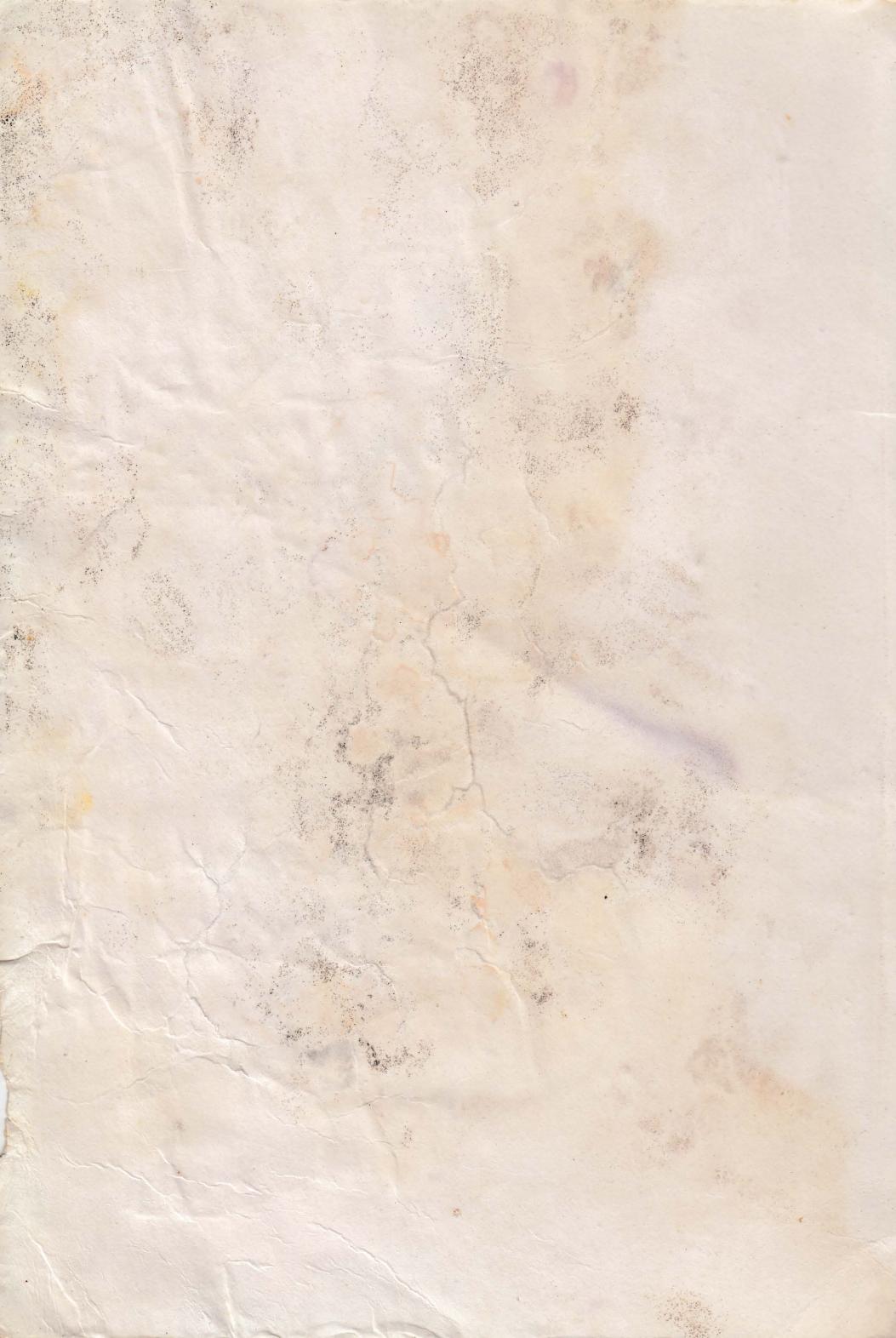

தமிழ்த்துறை

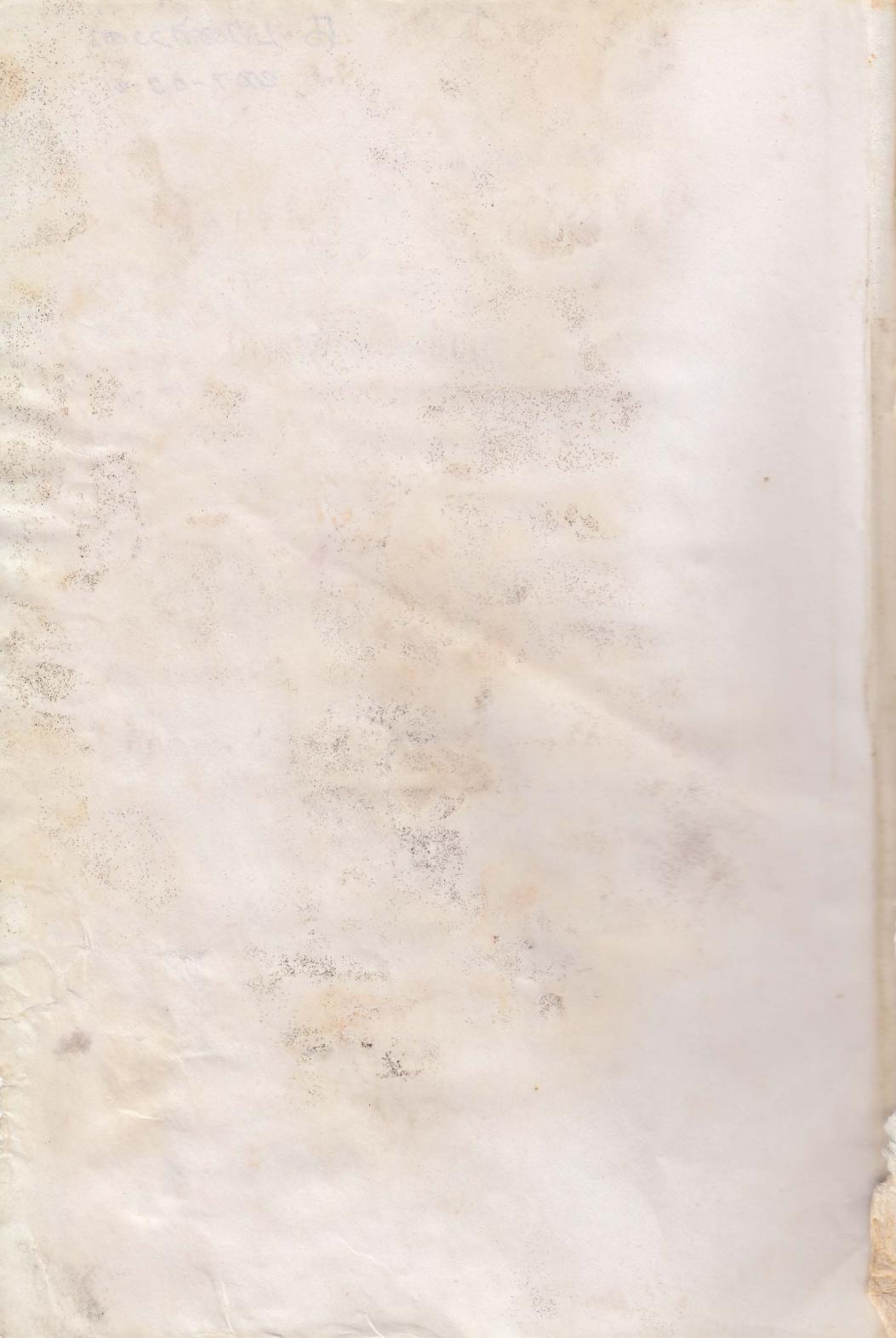
21

தவத்திறு தனிநாயகம் அடிகளர்

க. புதைஞ்சுவன்

2007-03-21

தமிழ்த் தூது

[கட்டுரைச் செல்வம்]

உலகத் தமிழராய்ச்சி மன்ற
நிறுவினர்
தவத்திரு தனிநாயக அடிகளர்

வெளியீடு :~ புலவர். A. W. ஓரியநாயகம்
செயலாளர்
தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகள்
தமிழ் மன்றம்
நெடுஞ்செழுவு

- நால்** : தமிழ்த்தூது

எழுதியவர் : தவத்தீரு தனிநாயகம் அடிகள்

ஐந்தாம் பதிப்பு : 2001-09-12

மொழி : தமிழ்

பக்கங்கள் : 116

அச்சிட்டவர் : புனீத வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்

விலை : 200/=

வெளியீடு : புலவர் A. W. அரியநாயகம் J.P.
செயலாளர்,
தவத்தீரு தனிநாயகம் அடிகள்
தமிழ் மன்றம், நெருந்தேவு.

நால்
கிடைக்குமிடம்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
பஸ் ரீலையம்,
யாழ்ப்பாணம்.

 புனீத வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தேமகுரத் தமிழ்ச் சோலை வனப்பே தேங்கத்
 திசையனைத்தும் அமுதத் தேன் பொழிந்த மேகம்
 பூழகத்தை அரவனைத்தே உறவு யூண்டு
 புதுவாழ்வை இணைத்துயர்ந்த அன்பும் பாலம்
 நாநலத்தால் தமிழ்த்தாகை ஞாலம் போற்ற
 நயந்துலங்க முழங்கிநின்ற வெண்பொற் சிங்கம்
 மாதவத்தின் மகிழ்ச்சியானு குளிர்ந்த திங்கள்
 மறைந்த துயர் நெஞ்சத்தில் துறக்கலாமோ?

உள்ளநெறை

பொருள்

பக்கம்

1. தமிழ்த்தூது	01
2. சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்பு	16
3. மலரும் மாலையும்	33
4. காப்பியக் கவிஞர் வீரமாழனிவர்	45
5. தமிழ் நாட்டின் ஆசிரியர் வேதநாயகம் பிள்ளை	55
6. தமிழரும் அவர் தம் கவின் கலைகளும்	63
7. தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்	77
8. பின்னினைப்பு	85

**மாண்புமிகு கே. என். டக்ளஸ் தேவானந்தா
பா.உ. வடக்கு அபிவிருத்தி புனர்வாழ்வு
புனரமைப்பு மற்றும் வடக்கு கிழக்கு தமிழ்
விவகார அமைச்சர் அவர்களின் வாழ்த்துரை**

உலகின் பல நாடுகளிலும் தமிழ் மொழியின் சிறப்பை, தெரன் மையை பண்டைத் தமிழர்களின் கலாசார, பண்பாட்டுப் பெருமை களை எடுத்துரைப்பதில் பன்மொழி அறிஞராகிய தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகள் அரும்பெரும் பணி ஆற்றியுள்ளார்.

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தை நிறுவ முன்னின்று உழைத்துடன் உலகின் பல நாடுகளில் தமிழராய்ச்சி மகா நாடுகளை சிறப்புற நடாத்திய நற்றமிழுரிங்.

அடிகளாரின் “தமிழ்த்துறை” எணும் நாலை நெடுந்தலை தனிநாயகம் அடிகள் தமிழ் மன்றம் வெளியிடுவதையிட்டு பெரு மகிழ்வடைவதுடன் எம் வாழ்த்தையும் தெரிவிக்கின்றேன்.

அன்புடன்
கே. என். டக்ளஸ் தேவானந்தர்

தலைமைச் செயலகம்
ஸமீக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி
யாழ் மாவட்டம்
2001-08-01

பேராயர் கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன் அவர்களின் ஆசியுரை

தவத்திரு தனிநாயக அடிகள் எழுதிய ‘தமிழ்த்தாது’ என்ற நால் வெடிந்தீவு தவத்திரு தனிநாயக அடிகள் தமிழ் மன்றத்தினரினால் மறு பிரசரம் செய்யப்படவிருக்கின்றது என்று அறிந்து பேருவகை அடைந்தேன்.

அருட்தந்தை சேவியர் ஸ்ரனிஸ்லாஸ் தனிநாயகம் அவர்களுக்குப் பல பட்டங்கள் உண்டு. ஆனால் அறிஞர்கள் மத்தியிலும் தமிழ் அன்பர்கள் மத்தியிலும் அவருக்கு “தமிழ்த்தாது” என்ற பெயரே நிலைத்து நிற்பது.

தவத்திரு தனிநாயக அடிகள் மறைந்து இருபத்தொரு வருடங்கள் பூர்த்தியாகவிட்டன. 1913-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 2-ம் திகதி வெடிந்தீவில் பிறந்த எங்கள் தமிழ் அரசர் 1980-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் முதலாம் திகதி தம் பூலோக வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார். அவர் மறைந்து விட்டாலும் அங்கீலத்திலும் தமிழிலும் அவர் எழுதிய பல நால்கள் நம் வசம் உள்ளன. அவற்றினைப் பிற்சந்ததியாருக்குப் பேணி காப்பாற்றவது தமிழ் அன்பர்களின் கடமையாகும்.

பேராயர் சபாபதி குலேந்திரன் தவத்திரு தனிநாயக அடிகளார் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றில், தமிழை உலக அரங்கில் ஏற்றிவைத்ததே அவரின் பெருங்கொடையாகும் என்று எழுதியுள்ளார். (HE PUT TAMIL ON THE MAP).

“தமிழ்த்தாது” என்ற நாலின் முதலாவது பதிப்பு தூத்துக்குடி தமிழ் இலக்கிய கழகத்தினால் 1952-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் ஐந்தாந் திகதி வெளியிடப்பட்டது.

முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் மதுரையில் ஒரு பழைய புத்தகக் கடையில் இந்த நாலைப் பெற்றுக்கொண்டேன். இன்றுவரை அதனை மிகவும் கவனமாகப் பாதுகாத்து வருகின்றேன்.

இந்த நாலிலே தமிழ் அறிஞர்கள் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டும் வசனம் இருக்கின்றது.

“ஆங்கிலம் வணிகத்தின் மொழி என்றும்
 இலத்தீன் சட்டத்தின் மொழி என்றும்
 கிரேக்கம் இசையின் மொழி என்றும்
 பிரெஞ்சு தூதின் மொழி என்றும்
 இத்தாலியம் காதலின் மொழி என்றும்
 கூறவது ஒரு புடை ஒக்குமீனின் தமிழ்
 “இரக்கத்தின் மொழி” எனக் கூறவது
 இனிது பொருந்தும், பக்தியின் மொழி
 எனவுமாம்.”

இந்த வசனம் இந்த நாலில் “சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்பு” என்ற கட்டுரையிற் காணப்படுகின்றது.

‘தமிழ்த்தாது’ என்ற முதலாவது கட்டுரையில் அடிகளாரின் தமிழ் அன்பையும், அபிமானத்தையும் கண்டு கொள்ளலாம். ‘மலரும் மாலையும்’ தமிழ் மக்கள், மலர்கள் மீது கொண்ட காதலை விளக்குவது. தும்மைப் பெரிதும் கவர்ந்த தமிழ்ப்புலவோர் வேதநாயகம்பிள்ளை, வீரமாழனிவர் அங்கியோரைத் தனித்தனிக் கட்டுரைகளில் அடிகளார் போற்றியிருக்கின்றார். கடைசிக் கட்டுரையாகிய ‘செந்தமிழ் வளர்ச்சி’ என்ற உரையில் தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதற்குச் சில அங்கூர்வமான கருத்துக்களை வழங்கியுள்ளார்.

“தமிழ்த்தாது” மீண்டும் தமிழ் மக்கள் கரங்களில் தவழுப் போகின்றது.

இப்பணியை மேற்கொண்டுள்ள சகலருக்கும் எனது இதய பூர்வமான நன்றி.

இந்த நால் நமது நாட்டிலுள்ள தமிழ் ஆர்வலர்களை உற்சாகப் படுத்தும் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை.

அருள்தந்தை ரூபன் மரியாம்பிள்ளை அவர்களின் வாழ்த்துரை

தனிநாயகம் அடிகளின் தமிழ்த் தூது என்கின்ற கட்டுரைக் கொத்து நால் நெடுந்தீவு தனிநாயகம் அடிகள் தமிழ் மன்றத்தினரால் புலவர் ஏ. டினியூ. அரியநாயகம் அவர்களின் வெளியீட்டில் 5வது பதிப்பாக மறு பிரசரம் செய்யப்படுவது உண்மையிலேயே வரவேற்கவும் பராராட்டவும் வேண்டிய ஒரு செயலாகும். மறைந்த தமிழ் சான்றோர்களையும், அறிஞர்களையும் அவர்களுடைய வாழ்வையும், பணியையும் அறியாத இளம் சமுதாயத்தினர் அவற்றை அறிந்துகொள்ளத் தக்கவிதமாக கட்டுரைகளும், நால்களும் காலத்துக்குக் காலம் வெளியீட்ப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

தனிநாயகம் அடிகளார் மறைந்து 21 வருடங்கள் நிறைவாகியுள்ளன. இருப்பினும் அவருடைய வாழ்வையும், பணியையும் இன்றைய சமுதாயத்தினர் பெரிதும் அறியாதிருக்கிறார்கள். இவரைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் ஆய்வுசெய்யவும் விரும்புகின்ற பல மாணவர்களுக்கும் ஆர்வலர்களுக்கும் அரிதாகிப் போய்க்கிகாண்டிருக்கின்ற இந்நால் மீண்டுமொரு தடவை கிடைக்க வழிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இன்றைய நாட்டு நிலைமைகள், பொருளாதார சிக்கல்கள், அன்றாட கடன் அவைவங்கள் நடுவில் இப் பணியினை மேற்கொள்ளும் நெடுந்தீவு தனிநாயகம் அடிகள் தமிழ் மன்றத்தினரை உண்மையாகவே பராராட்டவும், இப் பணியினைத் தொடரும்படி வாழ்த்துச் சொல்லவும் வேண்டும். நெடுந்தீவு மண்ணின் மைந்தனான தவத்திறு தனிநாயகம் அடிகளாரின் தமிழ்த்தூது என்ற இந்நாலை மட்டும் மீஸ்பிரசரம் செய்வ தோடு நின்றுவிடாது அடிகளாரின் ஏனைய நால்களையும் தனிநாயகம் அடிகள் தமிழ் மன்றத்தினர் இளம் சமுதாயத்தினரின் நன்மைகளுதி மறு பிரசரம் செய்யமுன்வந்தால் அது தமிழ் சமூகத்திற்கு செய்யப்படும் அளப் பெரும் தொண்டாகும் என்று கூறிவைக்க விரும்புகிறேன்.

இவர்களின் இந்த முயற்சி எம் மண்ணின் மற்றைய தமிழ் சான்றோர்களின் அரிய நால்களையும், ஆய்வு நால்களையும் மறுபிரசரம் செய்யும் ஓர் நல்லெண்ணத்தை அவர்களோடு சம்பந்தப்பட்ட பலருக்கு கொடுக்குமென எதிர்பார்க்கிறேன்.

கத்தோலிக்க அச்சகம், யாழ்ப்பாணம் அருள்தந்தை ரூபன் மரியாம்பிள்ளை பாதுகாவலன் ஆசிரியர்

நெடுந்தீவுக் கலாசார சபைத் தலைவரும் உதவி அரசாங்க அதிபருமாகிய தீரு. J. X. செல்வநாயகம் அவர்களின் அனீந்துரை

உலக தமிழராய்ச்சி மகாநாட்டின் தந்தை தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாரின் ‘தமிழ்த்தாது’ எனும் நாலை, நெடுந்தீவு கலாச்சார சபை மீன் கோரிக்கையை ஏற்று நெடுந்தீவு தனிநாயகம் அடிகளார் “தமிழ் மன்றம்” மறுபதிப்புச் செய்யும் முயற்சி மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியதும் பாராட்டுக்குரியதுமாகும்.

தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாரின் தமிழ்ப்பணி, அவர் படைத்த அடுக்கங்கள் நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மிகவும் பெறுமதி வாய்ந் தலைகளாகும். உலகத் தமிழ் அறிஞர்களாலும், பல்கலைக் கழகங்களாலும், நாலகங்களாலும் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியன.

ஆனால் தற்கால ஈழத்து தமிழ் இளைய சமுதாயம் அடிகளாரின் தமிழ் பணியையும், அவரின் அடுக்கங்களின் பெறுமதியையும் அறியாமலிருப்பது துரத்தில்லை சமானதாகும். அதற்கு முக்கிய காரணம் அடிகளாரின் அடுக்கங்கள் இலகுவில் கிடைப்பதில்லை என்பதேயாகும்.

இவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு “தமிழ்த்தாது” மறுபிரசரமாகும் முயற்சி தமிழ் பேசும் மக்கட்கும், குறிப்பாக இளம் தமிழ் சமூகத்திற்கும் மாணவர்கட்கும் நல்ல வரப்பிரசாதமாக அமையும்.

இந்த நல்ல முயற்சி தொடர வேண்டும் என நெடுந்தீவு தனிநாயக அடிகள் தமிழ் மன்றத்தினரைக் கேட்டுக் கொள்வதுடன் எனது மன மார்ந்த நன்றிகளையும் பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

உதவி அரச அதிபர் பணிமனை
நெடுந்தீவு

J. X. செல்வநாயகம்
உதவி அரசாங்க அதிபர்

மீன் பதிப்பிற்கான நம்முறை

தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகள் எழுதிய “தமிழ்த்தாது” எனும் நாலை நெடுந்தீவு தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகள் தமிழ் மன்றத்தின் முதலாவது வெளிப்போக மீன்பதிப்புச் செய்வதில் பெருமையடைகின்றோம்.

அடிகளாரைத் தெரிந்தவர்கள் அவரின் தமிழ்ப்பணியினை அறிந்த வர்கள் பலர். எனினும் அடிகளார் எழுதிய நால்களைப் பற்றி யாதும் அறியாதோர் அனேகர்.

அடிகளார் இறப்பதற்கு முன்று தினங்களுக்கு முன்பாக நாலும் பண்டிதர் க. யோ. அக்ஷநாதன் அவர்களும் பத்திரிகை நிருபர் திரு. நா. இலட்சமண்ராசா அவர்களும் அடிகளார் தங்கியிருந்த பண்டத்திப்புத் தியான இல்லத்திற்கு சென்றிருந்தோம்.

நெடுந்தீவைப் பற்றியும், தம் உறவினர் பற்றியும் வீசாரித்த அடிகளாரிடம் தங்களின் தமிழ்த்தாது, ஒன்றே உலகம் போன்ற நால்களை மீன்பதிப்புச் செய்வதுடன், தாங்கள் எழுதிய கட்டுரைகளை நாலாக வெளியிடவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டோம்.

வெளியிட வேண்டியதுதான் என்று தனக்கே இயல்புடைய புனரிப்புடன் கூறினார்கள். சுகவீனம் உற்றிருந்தாலும் மரணம் அடிகளாரை தழுவிக்கிளான்னுமென நாம் நினைக்கவில்லை ~ இறுதிச் சந்திப்பாக இருக்குமென கணவில் கூட கருதவில்லை.

தற்போது நாட்டில் தோன்றிய பேர்க்கால சூழ்நிலை காரணமாக அடிகளாரின் சகோதரிகள், மருமக்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள், மாணவர்கள் பெரும்பாலோர் ஜரோப்பிய நாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்து சென்றுவிட்டனர்.

இன்றைய நாட்டு சூழ்நிலை காரணமாக தமிழ்கூறும் நல்லுலகமே அடிகளாரின் பணியினை மறந்துவிட்டது. அடிகளாருக்கு சிலை வைக்க வேண்டும். அவரின் நால்களை வெளியிட வேண்டும். அடிகளாரின் பேரில் நினைவுச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப்பட வேண்டும். மாணவர் களுக்கு புலமைப்பரிசில் வழங்கவேண்டுமென பலர் எம்மிடம் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்களில் சிலரையாகுதல் இவ்வேளாயில் நினைவு கூருவது நமது கடமையாகின்றது.

திருமலை ~ மட்டுநகர் ஆயர் பேரநுட்திரு. கிங்சிலிக்வாம்பிள்ளை அண்டகை, ஓய்வுபெற்ற யாழ் ஆயர் பேரநுட்திரு வ. தியோகருப் பிள்ளை, தென்னிந்திய திருச்சபை ஆயர் மேதகு எஸ். ஜெபநேசன் அண்டகை, அருட்தந்தை இரா. சூசைநாதன் அடிகளார், அருட்தந்தை பி. சகாயநாயகம் அடிகளார், அருட்சகோதரர். எஸ். ஏ. ஐ. மெத்தியு, பண்டிதர். க. யோ. அசிநாதன், திரு. திருமதி வி. ஜே. நாகநாதன், திரு. திருமதி. வி. ஏ. பிலுப்பிள்ளை, திரு. திருமதி. அ. வைத்தியநாதன், திரு. திருமதி. வே. சோமசுந்தரம், திரு. திருமதி. என். கெல்வரட்னம், வித்துவரான் அடைக்கலமுத்து, பண்டிதஞானி. கே. பி. ஞானப்பிரகாசம், திரு. எஸ். இராசநாயகம், திரு. இரா. சினைத்தம்பி, திரு. ரோச் துரை அஹராக்கியதாசன், திரு. வி. சுந்தரலிங்கம், திரு. என். இராமச்சந்திரன், திரு. இரா. தர்மலிங்கம் ஆகியோரை சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

தமிழ்த்தாது எனும் நாலை தமிழ்மன்றத்தின் மூலம் மீன்பதிப்புச் செய்து வெளியிட தமிழ்மன்றம் தீர்மானித்த பொழுதும், பெரும் நிதி நெருக்கடிக்கு நாம் முகங்கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. நல்ல வைற்றை செய்ய முயலும்போது இறையருள் எமக்குத் துணைநிற்கும், இது முற்றிலும் உண்மையென்பதை தற்பொழுது உணர்ந்துள்ளோம்.

நெடுந்தீவு தனிநாயகம் அடிகள் தமிழ்மன்றம், அடிகளார் எழுதிய நால்கள், கட்டுரைகள் அடிகளார் பற்றிய அறிஞர்களின் ஆய்வுறைக் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து வெளியிடத் தீர்மானித்தள்ளோம் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

இந்நாலை மீன்பதிப்புச் செய்து வெளியிடும்போது, வாழ்த்துரை தந்த வடக்கு அபிவிருத்தி புனர் வாழ்வு, புனரமைப்பு மற்றும் வடக்கிழக்கு தமிழ்மொழி விவகாரங்கள் அமுலாக்கல் அமைச்சர் கெளரவ. கே. என். டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்களுக்கும், அணிந்துரை தந்த தெ. இ. திருச்சபை ஆயர் பேரநுட்திரு. எஸ். ஜெபநேசன் அண்டகை அவர்கள்கும், பாதுகாவலன் அசிரியர் அருட்திரு றாபன் மரியாம்பிள்ளை அடிகளாருக்கும், நெடுந்தீவு உதவி அரசாங்க அதிபரும், நெடுந்தீவு கலாசார சபைத் தலைவருமாகிய திரு. ஜே. எக்ஸ். செல்வநாயகம் அவர்களுக்கும், நெடுந்தீவு கலாசார சபை உத்தியோகத்தர் திரு. எஸ். நித்தியாநந்தன் அவர்களுக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

அடிகளாரின் ஒருவச் சிலையை நெடுந்தீவுக் கலாசார சபையினர் நிறுவ முனைந்த பொழுது பலர் தங்களால் இயன்ற பேருதவிகளைப்

புரிந்துள்ளனர். சிறப்பாக கெளரவ மாண்புமிகு அமைச்சர் கே. என். டக்ளஸ் தேவானந்தா (பா.இ) அவர்களும், வீரகேசரி நிர்வாக இயக்குனர் உயர்த்திரு. எம். ஜி. வென்ஸ்செஸ்லோஸ், நெடுந்தீவு மக்கள் ஒன்றியக் கண்டாத் தலைவர் திரு. எஸ். நுட்ராசா அவர்களையும் சிறப்பாக குறிப்பிடலாம்.

அடிகளாரைப் பற்றி நினைவுப் பேருரைகள் யாழ் கொழும்புத்துறை புனித சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரித் தமிழ்மன்றம் நிகழ்த்துவதையிட்டு மகிழ்வடைகின்றோம்.

எம் தமிழ்மன்றத்தின் வளர்ச்சிக்கும், அதன் செயற்பாடுகளுக்கும் உதவிகள் கேட்டபொழுது எமக்கு வேண்டிய உதவிகளை விரைவில் அளிப்பதாக அன்புடன் கூறிய வடக்கு அபிவிருத்தி புனர்வாழ்வு புறரமைப்பு மற்றும் வடக்கு கிழக்கு தமிழ்மாநி வீவகார அமைச்சர் மாண்புமிகு டக்ளஸ் தேவானந்தா (பா.இ) அவர்கள், ஈ. மு. ஜி. கட்சியைச் சார்ந்த நாடாஞ்சன்ற உறுப்பினர்களாகிய திரு. வி. கே. குகேந்திரன், (பா.இ) அவர்களுக்கும், அடிகளாரின் மாணவராகிய திரு. எஸ். சிவதாசன் (பா.இ) அவர்களுக்கும், திரு. எஸ். தவராஜா, (பா.இ) அவர்களுக்கும், ஊர்காவற்றுறை பிரதேச சபைத் தலைவர், திரு. என். மதனராஜா, ஜே.பி.யூ.எம் அவர்களுக்கும், நல்லூர் பிரதேச சபைத் தலைவர் திரு. என். மணிபல்லவராஜா, ஜே.பி.யூ.எம் அவர்களுக்கும் எம் நன்றிகளையும், வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

இத்தமிழ் மன்றத்தின் செயற்பாடுகளுக்கு உறுதுணையாக நிற்கும் தலைவர் திரு நா. ம. எட்வேட், ஜே. பி, பொருளாளர் திரு. எஸ். பி. அருளப்பு, ஏனைய செயற்குழு உறுப்பினர்களையும் நன்றியுடன் நினைவுகடநுகின்றோம்.

இந்தாலை அழகான முறையில் வடிவமைத்து அச்சேற்றிய யாழ் புனித வளன் குத்தோலிக்க அச்சக இயக்குனர் அருள்திரு ஞபன் மரியாம்பிள்ளை அடிகளாருக்கும், பணியாளர்கட்கும், மற்றும் யாழ்ப் பாணம் பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலைய நிர்வாக இயக்குனர்க்கும் எம் நன்றிகள்.

தனிநாயகம் அடிகள் தமிழ்மன்றம்
நெடுந்தீவு, 2001.08.02

புலவர். A. W. அரியநாயகம் J.P.U.M.
செயலாளர் (தலைவர், பிரதேச சபை)

தமிழ்த்தாது

தமிழருள் பலரும், தமிழர் அல்லாதார் சிலரும், தத்தம் இயல்பிற்கு ஒவ்வும் வகையிலெல்லாம் தமிழுக்காக அரும்பணியாற்றி வருகின்றனர். இவருள், வேற்று மொழிகளுடனும், நாடுகளுடனும், மக்களுடனும் தொடர்புடைய என்னைப்போன்ற தமிழ், தமிழ்மொழி, நாடு, இன்ம் ஆகிய இவை மூன்றின் மாண்பை ஒப்பு நோக்கி அறிந்து, அதனைத் தமக்கிசைந்த அளவு பிறர்க்குக் கூற விரும்புவதில் யாதும் வியப்பின்று.

இத்தகைய தொண்டில் முதன்முதல் ஈடுபட்டவர், அந்தணரும், குறிஞ்சிப் பாட்டினை இயற்றி, ஜந்தினை இலக்கணம் ஆரிய மன்னர்க்குப் புகட்டியவருமாகிய கபிலராவர். வேற்று நாடுகளுக்கு ஒருவாறு தமிழின் பெருமையை அண்மையில் காட்டியவர், ஈழ நாட்டவரும், இந்தியக் கலை களில் இணையற்ற தேர்ச்சி பெற்றவருமாகிய அனந்தக் குமாரசுவாமியாவர். இவரிருவருடைய காலத்துக்குள் இதே நோக்கத்துடன் பலர் உழைத் திருக்கின்றனர். இப்பலருடைய அறிவும் ஆற்றலும் படைத்தே எல்லேனா யினும், உலகச் செலவு செய்து, தமிழ்க் கலைத்தூது நிகழ்த்த நானும் வாய்ப்புப் பெற்றேன் என்று பெரிதும் உவந்து, அத்தொண்டினை மணமற்ற சிறு மஸர் போன்று தமிழன்னையின் துணை மஸரடிகளில் வைக்கின்றேன்.

இத்தொண்டு இக்காலத்து இன்றியமையாது வேண்டுமோவெனின், இன்றியமையாது வேண்டும். உலக மொழிகளின் பிறப்பைக் கண்டும், அவை சிதையவும், மாறவும், வழக்கொழியவும், தான் என்றும் தன் கன்னித் தன்மையைக் காத்து வருகின்ற தமிழன்னைக்கு, இன்று இடுக்கணும் இடும்பையும் நேர்ந்துள்ளன. தமிழன்னை மீது பல்வேறு பகைவர் அறிந்தும்,

அறியாதும் படையெடுத்துள்ளனர். இப்பகை எல்லாவற்றையும் புறங்காணும் கருவி தமிழ்த்தாது முரசின் ஓலி ஒன்றே என நம்புகின்றேன்.

“இனி, மேனாட்டு மொழியாராய்ச்சியாளரும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளரும், இந்தியப் பண்பினை அறிவதற்கு வடமொழி இலக்கியப் பயிற்சியே சாலும் எனக் கருதி அதனை மட்டும் கற்று வருகின்றனர். தமிழ்க்கலையின் தனித்தன்மையை இவர் உணர்ந்திலர்; இவர்க்கு உணர்த்துவாரும் இவர். மேல் நாடுகளில் வெளிவந்துள்ள இந்திய இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில், தமிழிலக்கியத்தைப் பற்றிய கருத்துச் சிறிதேனும் இல்லை; ஒரு சொல்லே னும் இல்லை. இந்திய நாட்டில் இந்தியக் கலைஞரால் யாக்கப்பெற்ற இலக்கிய வரலாற்று நூல்களிலும், தமிழுக்குத் தகுந்த இடமும் புகழும் அளிக்கப்படவில்லை.” இந்தியக் குடியரசின் முதல் அமைச்சர் உயர்திரு. நேரு தாழும், தம் நூல்களில், தென்னாட்டிற்குச் சிறிதளவே இடம் ஈந்துள்ளார். “இந்திய வரலாறு தென்னாட்டில் முதல் உறைவிடம் காணும்,” என்றும், “தென்னாட்டில் மிகு பழையை வாய்ந்த பொருள்களும் மக்களும் உண்டு,” என்று மட்டும் கூறி, மேலே செல்லுகின்றார்கள் இந்நாலாசிரியர்கள். இம்மொழியின் சிறப்பியல்பை, இம்மக்கள் உலகிற்கு ஈந்த இலக்கியத்தின் தனித் தன்மையை அவர்களுடைய பனுவல்களைப் புரட்டிப் பார்க்கினும் காண்டல் அரிது.

நாட்டை விட்டுப் பெயர்ந்து ஏறக்குறைய ஈராண்டுகள். ஆகிய பின்னார், தமிழ்த் திருநாட்டை மீண்டும் என் கண்கள் பார்த்தன. இவ் வீராண்டுகளில் நான் மலாயா, சீனம், ஜப்பான், வடவமேரிக்கா, தென்னமெரிக்கா, நடு ஆபிரிக்கா, வடவாபிரிக்கா, இத்தாலி, பலத்தீனா, எகிப்து என்னும் இந்நாடுகளைக் கண்டு வந்தேன்.

தமிழைப் பொறுத்த வரை நான் அடைந்த பெருவியப்பு, தமிழும் தமிழரும் உலகிற்பரவியிருக்கும் வகை கண்டு ஏற்பட்டதேயாம். பார்மாவில் தமிழ் மொழிக்குச் செல்வாக்குண்டு. நடு அமெரிக்காவின் தீவுகளாகிய திரி நாடு, ஜமேக்கா, அட்லாண்டிக்குத் தீவுகளாகிய மார்த்தீனிக்கு, ஆபிரிக்காவின் பஸ் பிரிவுகள், இன்னோரள்ள இடங்களுக்குச் சென்ற தமிழர் பெருஞ்சிறப்புடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆயினும், மலாயாவிற்குச் சென்ற பொழுது நான் அடைந்தது போன்ற வியப்பு வேறு எவ்விடத்திலும் நான் அடைந்தேன் அல்லேன். ஆங்குள்ள இந்தியர்களில் தமிழரே பெரும் பகுதியினர். அங்குத் தமிழ் நாட் செய்தித் தாள்கள் நான்கு ஜந்து வெளியிடுகின்றனர். சிங்கப்பூர், கோலாஸம்பூர் முதலிய பேரூர்களின்

வானொலி நிலையங்கள், தமிழில் நாள்தோறும் ஒவி பரப்புகின்றன என்பது அறிந்தும், பெரிதும் மகிழ்ந்தேன். மேலும், நான் அங்கு சென்றிருந்தக்கால், மலாயாவின் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றை நிறுவத் திட்டங்கள் வகுத்து வந்தனர். அப்பல்கலைக் கழகத்தில், தமிழிற்கும் ஒரு பேராசிரியக்கட்டில் நிறுவ வேண்டுமென்று இலங்கைத் தமிழரும் இந்தியத் தமிழரும் முயன்று வந்தது, என் களிப்பிற்கு இன்னுமொரு காரணமாயிற்று.

தமிழ் ஒவிகள், உரையாடுதலில் ஊர்தோறும் வேறுபடுவது குறிக்கற் பாலது. மலையாள நாட்டின் எல்லையில் இருப்போர், மலையாளம் பேசுவது போலத் தமிழைப் பேசுவர். சிங்கள நாட்டில் இருப்போர், சிங்களத்தைப் போலத் தமிழை உச்சாரிப்பார். இவ்வாறே, மலாயாவில் சீன மொழியைப் போலவும், அமெரிக்கத் தீவில் ஆங்கிலத்தைப் போலவும் தமிழை ஒவித்து வருகின்றனர். எனினும், இத்தமிழ் ஒவி வேறுபாடுகளை நீக்கி, மேல் நாட்டு மொழிகளுக்கு உள்ளதைப் போன்ற பொதுநிலை ஒவிப்பு ஒன்றைப் பரப்புவது, தமிழ்ப் பாதுகாப்பிற்குப் பெரு நலத்தினைப் பயக்கும். நம் வெள்ளித் திரை நடிகரும், வானொலி உரையாளரும், இப்பொதுநிலை ஒவிப்பைக் கடைப் பிடிப்பாரெனின், இவ்வொலி எங்கும் எளிதில் பரவிவிடும். ஆங்கிலத் திற்கு B.B.C இன் ஒவிப்புப் பொதுநிலை விதியாயிருத்தல் போல, தமிழிற்கும் மாதானுமொரு பொதுநிலை ஒவிப்பு வேண்டும்.

தமிழன் தன் மொழியைக் காதலிப்பது போல, வேறெறவரும் தம் மொழியைக் காதலிப்பதேயோ, தமிழ்ப் புலவர் தம் மொழியைப் போற்றுவது போல, வேறெறவிலக்கியத்திலும் யாரேனும் தம் மொழியைப் போற்று வதையோ கண்டிலேன், சேக்கியாரை விரித்துப் பார் மின். அவர் தமிழ் எனும் சொல்லைத் தம் செய்யினில் அமைக்க வேண்டுமெனின், அதற்கு அடை இல்லாமல் எழுதப் பின் வாங்குவர்; ‘செந்தமிழ், இன்றமிழ், வண்டமிழ், தண்டமிழ், அருந்தமிழ், செழுந்தமிழ், தீந்தமிழ், உயர்தமிழ், கோதில் தமிழ், தேன் பொழியும் செந்தமிழ்’ - என்றெல்லாம் யாழினும் இனிதிசைப்பார். இனி, தேவாரங்களைப் பாடினார் எனும் பொருளில், ‘தமிழ் பாட யறைந்தார்’, ‘தமிழ் மாலைகள் சாற்றினார்’ என்று அப்புலவர் கூறுவதை யார்தான் நினைந்து நினைந்து இன்புற்றிலர்? மேலும், திருமூலர், “என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன், தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே,” என்று கூறுவது போலெல்லாம், பிற மொழிப் புலவர் தம் மொழியைப் போற்றிக் கூறியதாகத் தெரியவில்லை. தமிழுனின் இத்தமிழ்ப் பற்றுத்தான், மலாயா வின் தமிழ் என் விரிவுறைகளைக் கேட்க நெடுந்தொலைவிலிருந்து வருவதற்கும், நான் செய்த சிறுதொண்டைப் பெரிதாகப் போற்றுவதற்கும்

காரணமாய் இருந்தது. உலகிலிருக்கும் தமிழரனைவரும் தம் மொழிக்குத் தொண்டாற்ற ஒன்று கட்டுவோல், தமிழ் மரசு உலகெங்கும் முழங்கி நிற்கும் என்பதில் ஜயமும் உள்தோ? ஆயினும், இந்தியத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள அரசியற்கருத்து வேறுபாடுகள் மலாயத் தமிழரையும் பிரிக்கின்றன. இவர் அரசியல் துறையில் வேற்றுமைகள் உடையரேனும், தமிழ்த்தூதுத் துறையில் ஒற்றுமை பாராட்டி ஒன்று சேர்வது, தமிழுக்கு உறுதுணையாகும்.

வேற்று நாடுகளில் குடியேறியிருக்கும் தமிழர், தமிழை ஒருவாறு மறப்பதற்கு அவர்கள் குழந்தை காரணமாய் இருப்பதால், அந்நாடுகளின் மொழிகள் வாயிலாகவும் தமிழின் குகழைப் பரப்புவது நம் கடமையாகும். வேற்று நாடுகளுக்குத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து கல்வியின் பொருட்டும், வாணிகத்தின் பொருட்டும், அரசியலின் பொருட்டும் செல்லும் தமிழரனை வரும், தமிழ் வரலாற்றையும், தமிழ் இலக்கியங்களையும் நன்குணர்ந்து செல்வாராயின், அவரும் தமிழ்க் கலைத்தூதைப் பெரிதும் நிகழ்த்துவதற்கு வழிகளைக் காண்பார். சென்ற நூறு ஆண்டுகளில் மேல் நாட்டார் சிலர் தமிழைப் பற்றி ஒருவாறு அறிந்திருக்கின்றனர். ஆயினும், பண்ணடைப் பண்பு படைத்த சீனம், ஜப்பான் முதலிய நாடுகளிலும், தமிழ்க் கலைகளும் பண்பும் பாவியிருந்த சாவகம், புட்பகம் போன்ற நாடுகளிலும், தாழினது புகழை எடுத்துக் கூறும் தொண்டை ஆற்றுவார் இலர். நாம் சென்ற பல ஆண்டு களாக மேற்றிசை நோக்கியே நம் எண்ணாங்களைச் செலுத்தி வந்திருக்கின்றனம். ஆசியப் பாப்பில் நடு நட்டவராயிருக்கும் தமிழர் நாற்றிசையிலும் தம் எண்ணாங்களைச் செலுத்தித் தமிழ்த் தொண்டாற்றுவது இன்றியமையாதது. இக்கீழ்த்திசை நாடுகளுக்கெல்லாம், முன்னொரு கால், தமிழர், புத்த சமயத் தொண்டாற்றுதற்கும் தம் வாணிகத்தைப் பெருக்குதற்கும் சென்றிருந்தனர். இங்ஙனம் உண்டாகிய பண்புத் தொடர்களை நாம் இழப்பது எதற்கு?

ஜப்பான் நாட்டில் பல்கலைக் கழகங்கள் பல இருக்கின்றன. அக் கழகங்களில், வடமொழிப் பயிற்சி சிறிதளவிலேனும் உள்து. ஆயின், தமிழ்ப் பயிற்சியோ, அறவே இல்லை. “திராவிடக் கலைகளைப் பற்றியும், பண்பைப் பற்றியும், யாம் அறிய விரும்புகின்றனம். ஜப்பானிய மொழியில் அவற்றைப் பற்றி அறியத் தக்க நூல்கள் எமக்குக் கிடைத்தில. ஆங்கிலத்திலும் மிகக்குறைவே,” என்று, ஜப்பானில், கீழ்த்திசைக் கலைமொழியாசிரியராகவர் எனக்குக் கூறினார். ஆயினும், பல நூல் நிலையங்களில், போப்பு ஜயருடைய தமிழிலக்கணக் கைச்சுவடி (Hand Book of Tamil Grammar) என்னும் துணை நூலினைக் கண்டேன்.

தோக்கியோப் பேரூரில், மாறநசென் என்பது ஒரு புத்தக விற்பனைக் கடை. அங்குப் புது நூல்களையும், பழைய நூல்களையும் விலைக்குப் பெறலாம். அங்குப் பழைய நூல் விற்பனை நிலையத்திற்குச் சென்றக்கால், போப்பு ஜயருடைய பல நூல்களையும், தீட்சிதான் சிலப்பதிகார மொழி பெயர்ப்பையும் கண்டேன்.

செய்தித் தாள்கள் ஜப்பானிய நாட்டில் மிக்குயர்ந்த வளம் பெற்றுள்ளன. மைனிச்சி, அஸாஹி எனும் செய்தித் தாள்களுள் ஓவ்வொன்றும், முப்பது நூற்றாயிரம் படிகளுக்கு மேல், நாள்தோறும் செலவாகின்றன. இவற்றின் ஆசிரியர்கள், தங்கள் செய்தித் தாள்கள் வழியாக ஜப்பானிய மக்களுக்கு நற்சொற்கள் சில கூறுமாறு என்னை வேண்டினார்கள். அப்பொழுது, “மேற்றிசை கீழ்த்திசை வேற்றுமைகள் ஒழிந்து, உலக மாந்தர், தமிழ்ப் புலவரின் ‘யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்,’ எனும் மனப் பான்றியை வளர்க்க வேண்டும்,” என்று கூறினேன். இனி இவ்வாரே, உலகின் வேறு பல இடங்களிலும், என் நற்சொல்லையும் கையெழுத்தையும் விரும்பியவர்க்கும், விருந்தினாரின் நூல்களிலும், சங்கப் புலவரின் இவ்வழகிய ஆடியினைத் தமிழ் எழுத்தில் பொறித்து, ஒத்த மொழி பெயர்ப்பையும் கேட்பார் மொழியில் வரைந்தனன். ஆங்கிலத்திலும், ஸ்பானிய மொழியிலும், இனியவாய் ஓலித்தன அச்செசாற்கள்:

Every country is my country
Every man is my kinsman.

Todos los pais son mi pais
Todos los hombres son mis hermanos.

பிற நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழைப் பற்றிய ஆங்கில நூல்கள் இல்லாமையை அறிந்து, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் உயர்திருவாளர். மணவாள இராமானுசம் அவர்கள் என் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து ஜப்பானியப் பல்கலைக் கழகங்களுக்குப் பல நூல்களை நன்கொடையாக அளித்தார்கள். இவ்வாறு நன்கொடையாக நூல்களை உலகெங்கும் அனுப்பித் தமிழின் உரிமைகளை நிலை நாட்டவும் கூடும். தமிழ்நாட்டு வள்ளல்கள் தங்கள் தமிழ்த் தொண்டை இம்முறையில் நிகழ்த்தலாம்.

நான் தமிழ் நாட்டை விட்டுத் தோக்கியோவை அடைந்து இரண்டு கிழமைகளாயின பின், நண்பரொருவர் என்னை விருந்துக்கு அழைத்தார்; அவ்விருந்தில் எனக்குப் பெருமகிழ்ஞுட்ட எண்ணி, ஜப்பானிய உணவை வழங்காது, தமிழ் உணவாகிய சோறும் கறியும் வழங்கினார். உண்ணும் பொழுது, அவர் தம் வாணொலிப் பெட்டியை அணுகி, அதனை இயக்கினார். உடனே புது டில்லியிலிருந்து தமிழ்ப்பாட்டுக் கேட்டது. நான், ‘இவ்வளவு தொலைவிலும் நாவுக்கும் செவிக்கும் தமிழ் விருந்து கிடைத்ததே!’ என எண்ணி மகிழ்ந்தேன். ஆயினும், புது டில்லியிலிருந்து வந்த தமிழ்ச் செய்தியும் இசையும், வடமொழி ஒலிப்புடையனவாகவே இருந்தன. தமிழில் இல்லாத ஒலிப்புக்களையும் தோற்றங்களையும் இந்திய வாணொலி நிலையத் திலிருந்து இடைவிடாது பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தமிழ் ஒலிபரப்பு, தமிழ் ஒலிப்புடையதாகவே அமையுமாறு தமிழர் கடைப்பிடியாய் நிற்றல், நம் மொழியின் பாதுகாப்பிற்கு ஓர் அடிப்படையாகும்.

ஜப்பானிய மொழி திராவிட மொழிகளுடன் தொடர்புடைய மொழி யன்று; ஆயினும், தமிழைப் போல ஒட்டு நிலை வகுப்பினைச் சார்ந்தது. ஜப்பானியச் செய்யுட்களில், இறைச்சி போன்ற சில பண்புகள் உள். நம் சங்க இலக்கிய அகப் பாடல்களின் உரையாசிரியர், அப்பாடல்களுக்குக் கொள்ள எழுதியிருப்பது போல, ஜப்பானியப் பாடல்களுக்கும், அந்நாட்டுப் புலவர் கொள்ள எழுதியள்ளனர். சிறப்பாக, ஜப்பானிய இலக்கியத்தில் தங்கா எனப்படும் செய்யுள் முப்பத்தோராசைகளைப் பேரரல்லையாகக் கொண்டு, நம் குறுந்தொகைச் செய்யுட்களைப் போல, கருத்திலும் கொள்ளவிலும் இனிது விளங்குகின்றது

ஜப்பானியர் இயற்கையின் எழிலில் பொருதும் ஈடுபட்டு வளர்பவர். மலர்களைச் செப்பில் ஒழுங்குபடுத்தி வைப்பதில், அவர் தம் பெண்மணி களுக்குச் சிறப்பான பயிற்சி அளித்து வருகின்றனர். ஆயினும், ஹாவாய்த் தீவுகளில், மலர்களையும் மாலைகளையும் இன்னும் சிறக்கப் பேணுகின்றனர். ஹாவாய்த் தீவுகளுக்கு யான் சென்ற பொழுது, சங்க இலக்கியக் காலத்தின் நினைவு என்னையறியாமலே எனக்குத் தோன்றிற்று. ஏனெனில், அங்குத் துறைமுகத்திற்கு வந்தவர் அனைவரும், கண்ணியும் மாலையும், தாரும், கோதையும் அணிந்தே வந்தனர்; விருந்தாக வந்தவர்க்கு மாலைகளைச் சூட்டினர். வழியனுப்புவோர்க்கும் மாலைகளைச் சூட்டி விடையளித்தனர்; பாடினர்; அலோஹா என்னும் ஹாவாய் இசையினைப் பண்ணுவதன் இசைத்தனர். சிலர் தழையுடைகளை அணிந்து வந்திருந்தனர்.

இப்பெண்டிரும் ஆடவரும் சங்க காலத் தமிழ் மக்களைப் போல எனக்குத் தோன்றினர் என்பதில் சிறிதேனும் உயர்வு நவீற்சியின்று.

ஹாவாய்த் தீவில், விண்ணும் மன்ணும் எழில் படைத்திருக்கின்றன. தெளிவான நீல வானம், நிலத்தைச் சூழ்ந்த பசுமையான ஓலிகடல் நீர், பறவைகள், பூக்கள், மரஞ்செடிகள், இவை யாவும், நான் கண்ட வேறு ஊர்களில் இல்லா நிறத்தையும் மனத்தையும் படைத்தனவாய் இருந்தன. என் உலகச் செலவில், நான் கண்ட நாடுகளில், ஹாவாய்த் தீவுகளே எழிலிற் சிறந்தவை. இங்குள்ள தட்ப வெப்ப நிலைகள் அஞ்சத்தக்கன அல்ல; என்றும் உடல் நலத்துக்கு உறு துணையானவைகளே.

பசிபிக்குப் பெருங்கடலின் நடுவிலிருக்கும் இத்தீவுகள், கீழ்த்திசை நாடுகளையும், மேற்றிசை நாடுகளையும் இணைக்கும் பாலமாய் விளங்கு கின்றன. ஹாவாய்த்தீவில் நான் தங்கிய போது, அங்குக் கீழ்த்திசை மேற்றிசைத் தத்துவைப் போறினூர் மாநாடு நிகழ்ந்தது. இத்தகைய பேரவையைக் கூட்டுவெதற்கு இதைவிடப் பொருத்தமான இடத்தைத் தெரிந்தெடுப்பது அரிது. ஹாவாய்த் தீவுகளிலும், பொதுவாகப் பசிபிக்குப் பெருங்கடலின் தீவுகளிலும், நம் சங்க காலப் பழக்க வழக்கங்களிற்கில் இடம் பெறுவது தோன்றுகின்றது. மலர்களை அகவொழுக்கத்திற்கும் புறவொழுக்கத்திற்கும் அறிகுறிகளாகக் கையாண்டு வருகின்றனர். இந் நாட்டவர், முற்காலத்தில், பெருப்பாலும் இந்திய நாடுகளுடன் தொடர்புடைய வராகவே இருந்திருப்பர் போலும்! இவர்களின் வரலாற்றை மேலும் அறிய விரும்புபவர், ஆசிரியர் பீற்றர் பக்கு (Peter Buck என்பவர் எழுதிய) Vikings of the Sunrise என்னும் நாலைப் படித்து அறிக.

ஹாவாய்த் தீவில் வாட்டுமேல் எனும் இந்திய வணிகர் என்னை விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார். அவர் சிந்து மாகாணத்திலுள்ள ஹெத்தாராபாது எனும் ஊரவர்; ஹாவாயில் பெருஞ்செல்வம் படைத்த வணிகராய் விளங்கு கின்றனர். அவர் அமெரிக்கப் பெண்மணியை மணம் செய்தனர். இம் மணத்தால் நிகழ்ந்த இந்திய அமெரிக்க உறவின் பயணாக, அங்கிருவரும் தம் செல்வத்தின் ஒரு பகுதியை முதற்பணமாக நிறுவி, இந்தியாவில் அமெரிக்கக் கலைகளைப் பற்றியும், அமெரிக்காவில் இந்தியக் கலைகளைப் பற்றியும், ஆசிரியர் வழியாக அறிவு பரப்பி வருகின்றனர். இத்தொண்டிற்கு அவர் ஒதுக்கிய முதல், பதினெந்து நூற்றாயிரம் வெண் பொற்காசுகள் (பதினெண்நான்து இலட்சம் ரூபாய்), இவ்வாறு, தமிழ்ச் செலவர் அனைவரும்

முதல் திரட்டுத் தமிழ்த் தூது நிகழ்த்துவராயின், நம் கலைகள் பாரெங்கும் பரவுதற்கு வழி காண்பார்.

ஹாவாய்த் தீவுகளில் மொலோக்காய் என்பது தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் தன்மை வரலாற்றில் பெயர் பெற்றது. இங்கேதான், அருள்மறைத் திருவாளர் தமியான் அடிகள் என்பார், தொழுநோயினர் பொருட்டுத் தம் வாழ்க்கையை வேள்வி செய்தார். இவர் வாழ்ந்த இல்லத் தையும், சூழ்நிலையையும் காணுமாறு, ஆங்குச் சென்றேன். அவன் வதியுந் தொழு நோயாளரைப் பேணி மேற்பார்த்து வரும் கன்னியார், தமிழ் நாட்டின் தொழுநோய் மருத்துவ நிலையங்களைப் பற்றி நன்கறிந்திருந்தனர். மொலோக்காய்க்குச் சென்ற முதற்றமிழன் நான் எனக் கருதி, அன்னார், நான் மீண்டும் வந்து வான் ஊர்தி இவரும் வரைக்கும் தமிழ் நாட்டின் பற்பல பொருள் பற்றி என்னை இடைவிடாது உசாவலாயினர்.

ஹாவாய்த் தீவுகளை ஐக்கிய அமெரிக்காவின் வாயில் என்று கூறுவர். இத்தீவுகளிலிருந்து ஐக்கிய அமெரிக்காவின் மேற்குக் கரை இரண்டாயிரம் கல் தொலைவிலிருக்கின்றது, எனினும், ஹாவாய்த் தீவினர் அதனை அக்கரை (Mainland) என்று வழங்குகின்றனர். நண்பகவில் வானுர்தி ஏறினால், அன்றுமாலை சன்பிரான்சிஸ்கோ எனும் பேரூர்க்குப் போய்ச் சேரலாம். ஐக்கிய அமெரிக்காவிலிருப்பவர், பிற நாடுகளைப் பற்றியும், பிற மக்களைப் பற்றியும், பிற இலக்கியங்களைப் பற்றியும் அறிய அவா உடையவர். அவர்களுடைய பல்கலைக் கழகங்களிலும், கல்லூரி களிலும், கூட்டங்களிலும், வேற்றுநாட்டுச் சொற்பொழிவாளரை அழைப்பது பெருவழக்காம். சொற் பொழிவுகள் கேட்பதிலும், விருந்துகளுடன் கூட்டங்களைக் கூட்டுவதிலும், விருந்தோடு விரிவுரைகள் நிகழ்த்துவதிலும், ஐக்கிய அமெரிக்கா பிற நாடுகளைவிடத் தேர்ச்சி பெற்றது. ஆதலால், ஐக்கிய அமெரிக்காவில், ஓராண்டில், நான் தமிழைப்பற்றி இருந்து விரிவுரைகள் நிகழ்த்தியது பெருவியப்பன்று. பல்கலைக் கழகங்களிலும், கல்லூரிகளிலும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும், கிழமைக்கு ஒரு முறை மாணவர் பொதுக்கூட்டம் (Convocation) கூட்டி, ஆசிரியரையும் பேரறிஞரையும் வரவழைத்து, விரிவுரைகள் நிகழ்த்துவிப்பர். அங்ஙனம் அழைக்கப் பெறுவர்களுக்கு இருந்து அல்லது முந்நாறு வெண்பொற்காகளைச் சம்பளமாகக் கொடுப்பர். அங்குச் சொல்வன்மையுடையவர் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றுவதிலேயே தம் வாழ்நாட்களைக் கடத்தலாம். இப்பல்வேறு கழகங்களுக்குச் சொற்பொழிவாளரை அனுப்ப இதற்கென வணிகக் குழுக்கள் (Agencies) இருக்கின்றன.

இனி, தமிழ்த் தொண்டாற்றுவதற்கு அமெரிக்க வாணோலி நிலையங்களும் எனக்குப் பெருந்துணையாப் பீருந்தன. ஓவ்வொரு பொயிய நகரிலும், இரண்டு மூன்று வாணோலி நிலையங்கள் உண்டு. அங்கு என்னை அழைத்துப் பேட்டி வழியாகப் பத்துப் பதினெண்து விளாடிகள் என்னைப்பற்றியும், தமிழ் நாட்டைப் பற்றியும், தமிழ்க் கலைகளைப் பற்றியும், இந்திய அரசியலமைப்பைப் பற்றியும் வினவினர்; ஒளிக் காட்சி வழியாகவும் என்னை மக்களுக்குக் காட்டினர். அயலாரோருவர் ஓர் ஊருக்குச் சென்றால், அவ்வுர்ச் செய்தித்தாட் செயலாளர் அவரைத் தேடிப் பிடித்து, தம் செய்தித் தாஞ்குக் கேட்டெழுதுவதில், மிக்க ஆர்வம் காட்டுவார். இவ்வாறு, விரிவுரை வாயிலாகவும், வாணோலி மூலமாகவும், செய்தித்தாள் வழியாகவும், தமிழ்த்தூது நிகழ்த்துவது அமெரிக்காவில் எளிதாகும்.

அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழைப் பற்றியும், தென்னாட்டைப் பற்றியும் அறிந்தவர், ஒரு சிலரே. பென்சில்வேனியாப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் கற்பிக்க வல்ல ஆசிரியரோருவரைப் பெற முயன்றனர்; ஆயினும், ஒருவரைக் கிடைக்கப் பெற்றாரோ, பெற்றிலரோ, நான் அறியேன். நியுயார்க்கில் இருக்கும் மொழிப் பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடத்தில் (Berlitz School of Languages) என்னை ஆசிரியராக இருக்கும்படி கேட்டனர். சில பல்கலைக் கழகங்களில் தொடர்ந்து மூன்று திங்கள்காறும் பாடம் நடத்த அழைத்தனர். எனக்குப் பல ஊர்களில் விரிவுரை நிகழ்த்துவதுடன் ஒரிடத்தில் கற்றுக்கொடுப்பது அரிதாதலின், நான் உடன்படவில்லை. கொலம்பியா, ஹாவார்டு, கலிபோர்னியாப் போன்ற பல்கலைக் கழகங்களில் கீழ்த்திசை நாடுகளைப்பற்றி ஆழந்த ஆராய்ச்சி நடந்து வருகிறது. ஆயினும், தமிழைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி மிகக் குறைவேயாம். ஸ்டான்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில், இந்தியக் கலைகளைப் பற்றி விரிவுரை நிகழ்த்தும் ஆசிரியரோருவருக்கு P.T. ஸ்ரீநிவாச ஜயங்கார் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய தமிழ் வரலாற்றைக் கொடுத்தேன். அவர் அந்நால் தமக்குப் புதிய தோருலகைக் காட்டியதாகப் பேருவகையடின் கூறினார். மொழி நூலைக் கற்ற சிலர், திராவிட மொழிகளின் தனித் தன்மையை ஒருவாறு உணர்ந்திருந்தனர். ஆயினும், இந்திய மொழி என்றால், சமஸ்கிருதம் என்றும், இந்தியக் கலைகள் என்றால், வடகலைகள் என்றும், இந்திய நாடு என்றால், சிந்து கங்கைப் பெருவெளி என்றும், இந்தியப் பேரூர்கள் என்றால், பம்பாய், டில்லி, கல்கத்தா என்றும் நினைக்கும் அளவிற்கு, இந்தியாவின் வடபிரிவி எனது பெருமையையே இதுகாறும் மாறுபட உணர்ந்துள்ளனர்.

இந்நாடுகளில் நான் ஆற்றிய விரிவுரைகளில், பெரும்பாலும், தமிழூப்பற்றிய சில பொதுக் குறிப்புக்களே அமைந்துள்ளன. தமிழூப் பற்றி எதேனும் அறியார்க்கு, ஆராய்ச்சியினர் நிகழ்த்துதற்கு இடமின்று. பல்வேறு கழகங்களிலும், ஊர்களிலும், வெவ்வேறு குழுவினர்க்கு உரை நிகழ்த்திய தால், ஏறக்குறைய நான்கு ஐந்து விரிவுரைகளையும், அதே கருத்துக் களையும், மீண்டும் மீண்டும் கூற வேண்டுவதாயிற்று. அமெரிக்கா இற்றை ஞான்று தோன்றிய நாடு; இன்னும் இளமை நிலையில் இருக்கின்றது. ஒரு நூற்றாண்டு இரு நூற்றாண்டுகள் பட்டத்த இடங்கள் அல்லது பொருள்கள் என்றால், அமெரிக்கருக்கு மிகப் பழைய பொருள்களாகவும், இடங்களாகவும் தோன்றுவன. ஆதலால், அவர்கட்குத் தமிழர் பழமையையும், தமிழின் பண்டை வாணிகத்தையும், இயவனர், உரோமர் போன்றோருடன் தமிழ் நாட்டு நட்பையும் கூறிய போது, அவர்க்குப் பொரிதும் வியப்பு உண்டாயிற்று, அவருட் பெரும்பாலார் இந்திய-இலங்கை வறுமை பற்றியும், உடல் நலம் குன்றிய மக்கள் பற்றியும், நோயுற்ற ஊர்கள் பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருந்தனர். எனினும், தமிழ் நாட்டின் கலைகளை, தமிழ் இலக்கிய நிதிப் பெருக்கை, தமிழ் மொழியின் சிறப்பியல்லை, பழந்தமிழ் காதற்பாக்களை, பத்தி மாலைகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவர் அல்லர். அவர்கட்குத் தமிழிலக்கியத்திலிருந்து நான் மொழி யொப்புடன் கூறிய சில பகுதிகள் இவை:

திருக்குறளில், “அகர முதல வெழுத்தெல்லாம், ஆதி பகவன் முதற்றே யுலகு,” என்னும் குறள் வெண்பாவை, விவிலிய நூலில் வரும், “நானே அகரமாயிருக்கிறேன்,” என்னும் திருமொழியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்படி கேட்டேன். மேலும், “யாம் இரப்பவை பொன்னும் பொருஞும் போகமும் அல்ல”, “தீயினுள் தெறல் நே; புவினுள் நாற்றம் நே; கல்லினுள் மணியும் நே; சொல்லினுள் வாய்மையும் நே,” என்ற பரிபாடற் பகுதிகளை இசையுடன் உரைத்து விளக்கினேன். இனி, தமிழ் மொழியின் வியத்தகும் இயல்புகளையும், தமிழரின் இயற்கை ஈடுபோட்டினையும், ஐந்தினை இலக்கணத்தையும், மலர் மாலைகளை நம் முன்னோர் கையாண்ட முறைகளையும் எடுத்துக் கூறினேன். தமிழன்னையின் எழில் வடிவத்தைப்பற்றி, இன்னும், எனக்கு அமெரிக்கா ஓலைகள் விடுத்துத் தெளிந்து கொள்கின்றனர்.

தமிழூப்பற்றி மேடை உரைகளை ஆங்கிலத்தில் நடாத்திய எனக்குத் தமிழில் உரையாடுவதற்கோ வாய்ப்புக் கிடைத்ததே இல்லை. வானொலிப் பேட்டிகளில், யாதேனும் தமிழிற் சொல்லும்படி கேட்டால், பாரதியாளின் “செந்தமிழ் நாடு”, “யாமறிந்த மொழிகளிலே” என்ற தலைப்புப் பெற்ற

செய்யுட்களில் ஒன்றைக் கூறுவேன். பன்முறை பேட்டியின் பதிவை (Recording) நானே தமிழூலி கேட்பதற்காக மீண்டும் ஓர்ந்து கேட்டின்பூறு வேன். தேநீர் விருந்துகளிலும், பிறநன்பார் கூட்டங்களிலும், என்னைத் தமிழிற்பாடக் கேட்கும் பொழுது, தமிழ் இசைப்பயிற்சி மிகுதியாகப் பெறாத யான், “தமிழ் மணம் கமழு வேண்டும்”, “வெண்ணிலாவும் வானும் போலே” என்ற பாட்டுக்களைப் பாடுவேன். “செந்தமிழ் நாட்டைக்” கும்மியாய்ப் பாட மீண்டும் மீண்டும் கேட்பர். நான் பாட, அவர்க்கை தட்டித் தாளம் போடுவர். தமிழிசை அறியார் மாட்டுத் திடமுடன் பாடுவது எனிதெனச் செயலில் அறிந்துள்ளேன்.

அமெரிக்காவில் நான் கண்ட தமிழர் ஒரு சிலரே ஆயினும், நான் அமெரிக்காவில் கண்ட தமிழ்ப் பற்றுடைய தமிழர்களுள், நூற்கூட இயக்கத் தீன் தலைவராகிய திருவாளர் அரங்கநாதனும், தமிழிற் புத்தகங்கள் இயற்றிய திருவாட்டி உருக்குமினி அம்மையாரும் சிறந்தவர். இவர் இருவரும், என்னைப் போல உலகில் தமிழ்த் தாது நிகழ்த்தும் இன்றி யமையாத் தன்மையை நன்குணர்ந்தோர். உருக்குமினி அம்மையார் இந்தியக் கலைகளைப் பற்றிப் பல விரிவுரைகள் அமெரிக்காவின் பல பகுதிகளில் நிகழ்த்தி வருகின்றனர்.

பிற நாட்டில் வைகுங்கால், சிறிதேனும் தமிழ் மணம் கமழ்ந்தால், நாம் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி எய்துவது இயல்லன்றோ? ஒருகால், இலாகுவாடியா வானுர்தி நிலையத்தில் அமெரிக்கர் ஒருவர் என் முகவெட்டைக் கண்டதும், என்னை அணுகி, “நீவிர் தமிழ் நாட்டவரோ?” என்று வினாவினார். அவ்வினா என் செவிக்குத் தேனாயிருந்தது. கூற்றோ எனும் எக்குவ தோளின் தலை நகர்க்கண் உள்ள அரசியற்கலைச் சாலையில், எனது சொற்பொழிவு முடிந்ததும், ஒருவர் ஒடி வந்து, தமிழில் விவிலிய நூலைக் காட்டி, “உங்கள் நாகரிகத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றே இந்நூலை வருவித்தேன். இனிமேல் தமிழ் பயின்று, இந்நூலைத் தமிழிற் படிக்கப் போகிறேன்,” என்றார். வேறோர் இடத்தில், திருத்தொண்டாற்றும் ஆங்கிலக் கண்ணியர் ஒருவர், “வணக்கம், அடிகாள்! நீங்கள் எந்த ஊர்?” என மழுவைத் தமிழிற் கேட்டார். இவர், முன் ஒரு காலம் நாகர்கோவில் மடத்தில் இருந்ததாகவும், இப்பொழுது மணிலாவில் திருத்தொண்டு செய்து வருகிறதாகவும், அங்குக்கூடத் தமிழை இன்னும் பயின்று வருகிறதாகவும் அறிந்தேன். வேறொரு நாள் ஜக்கிய நாட்டுப் பேரவையிலிருக்கும் தூதர் கூடத்திற்கு (Delegates lounge) சென்ற பொழுது, தமிழ் நாட்டுத் தமிழ்ச் செயதித் தாள்கள் சில அங்கிருக்கக் கண்டு, அவற்றை விரைவாகத்

திறந்து படித்தேன். என் கண்கள் முதன் முதலில் பார்த்த கட்டுரை, பெரும்பேராசிரியர் உ. வே. சாமிநாதையர் நினைவு நாளைப் பற்றிய தாயிருந்தது. நியுயார்க்கிள், ஐக்கிய நாட்டுப் பேரவைத் தூதர் கூடத்தில், கடேசுமித்தரின் செய்தித்தாளிலிருந்து, சாமிநாதையரின் சங்க நூற்பதிப்புக்களைப் பற்றிப் படிக்கிறதென்றால், தமிழன் உள்ளப் பிறும்பூதினை எய்தாது நிற்பது எங்ஙனம்?

நியுயார்க்கிலும், லொஸ் அஞ்சலிலும், சன்பிரான்சிஸ்கோவிலும், இந்திய உணவுச் சாலைகள் உள். நியுயார்க்கில் இருப்பவை நான்கு. அவற்றின் பெயர்: Rajah Prince, East India Curry Shop, Indo-Ceylon Inn என்பன. இங்கு இவர்கள் பரிமாறும் கறிகள் பல. இவற்றின் உணவு நிரவில் (menu) ‘கண்டி சம்பல்’, ‘சிங்கள மிளகு தண்ணீர்’, ‘சென்னைக் கறியும் சோறும்’, ‘தமிழ் இனிப்பு’ என்றெல்லாம் விளம்பரஞ் செய்திருக்கின்றனர். இந்தியா உலகுக்கு ஈந்த நலங்களில் கறியே சிறந்துதென்று ஓர் ஆசிரியர் இடக்காகச் செப்பினாராயினும், ஒரு நாட்டவரின் நாகரிகக்த்தை அறிவு தற்கு, அவரின் உணவும் ஒரு வாயிலாவது உண்மை. என் அமெரிக்க நண்பரோடு அமைதியாய் உரையாட விரும்பும் போதெல்லாம், அவரை இவ் விந்திய உணவுச் சாலைகளுக்கு என் விருந்தாக அழைப்பேன். அமெரிக்கரைச் செவிக்குணவு தருதலால் மட்டுமென்றி, வயிற்றுக்குணவு தருதலாலும் வெல்ல முடியும். நான் முதன் முதல் “இராஜா” எனும் உணவுச் சாலைக்குச் சென்ற பொழுது, என்னைத் தென்னாட்டவரென்று உணர்ந்த ஊழியன், ஹிந்தி இசைத் தட்டுகளை நீக்கி, “தெருவில் வாராண்டி” என்ற தமிழிசைத் தட்டைப் போட்டான். நியுயார்க்கில் “தெருவில் வாராண்டி” கேட்டதை நினைக்கையில், இன்னும் நகையாகின்றது.

வேற்று நாடுகளில் வாழும் பொழுது, தமிழ்ப் !ற்றும் ஆற்றலும் மிகுவது, வேற்று நாடுகளில் வாழும்துள்ள தமிழர் உண்மையை உணர்வார். உரோமை மாநகரில் நான் உறைந்த குரு மடத்திலும், திருமறை நூற்கல்வி பயின்ற பல்கலைக் கழகத்திலும், நாற்பத்து மூன்று வெவ்வேறு நாடுகளி லிருந்து வந்தோர் என்னுடன் மாணாக்கராய் இருந்தனர். அவருடன் ஐந்து ஆண்டுகள் (1934-1939) வாழும்ததன் பயணாகவே, பரந்த உலக மன்பாள்மை படைத்தேனாயினேன். அவரிடை வதியுங்கால், என் தமிழ்ப் பற்று மிகுந்ததே அன்றிக் குறைந்திலது. அயல் நாட்டுத் தொடர்பாலும், அயல் மொழிப் பயிற்சியாலும், நம் நாட்டு மொழிப் பற்று நனி சிறந்து வளர்கின்றது; பிற மொழிகளுடன் தமிழூச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் பெரும் பேற்றினையும் அடைகின்றோம்.

அவ்வாண்டுகளில் உரோமை மாநகரில் ஒருங்கு வாழ்ந்த தமிழர் எண்மர். நாங்கள் ‘வீரமாழுனிவர் கழகம்’ என ஒன்று குரு மடத்தில் நிறுவி, தமிழை ஆண்டும் ஒரு சிறிது பயின்று வந்தனம்; வத்திக்கான் வாணாலி நிலையத்திலிருந்து தமிழில் ஒலி பரப்பும் வாய்ப்பும் பன்முறை பெற்றோம்; அங்ஙனம் ஒலி பரப்புந்தோறும் “தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை” செய்தோம் எனக் கருதிக் களிப்பற்றோம். ஆங்கு வதியும் காலத்தே தான், அயல் நாடு செல்லும் தமிழ் மாணவர், தமிழ்ப் பயிற்சி மிக்குளரேல், எத்துணை உயரிய தமிழ்த் தொண்டு இயற்றுதல் கூடும் என்பது இனிது உணர்ந்தேன். இலண்டன் மாநகரிலும், தமிழ் மாணவர் ஒருங்கிணையந்து தமிழ்க் கழகம் நிறுவியுள்ளனர் என்பது இதனைப் படிப்போர் அறிந்திருத்தல் கூடும்.

தமிழ்த் துறதிற்கென வேற்று நாடு செல்வோர், திருவள்ளுவர் கூறும் மூன்று பண்புகளில் முதன்மை சான்றவராய் இருத்தல், இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதொன்றாம்.

**“அந்திவரு வாராய்ந்த கல்வியிம் முன்றன்
சுற்றுவதையான் செல்க வீணைக்கு.”**

இயற்கையாகிய அழிவும், கண்டார் விரும்பும் தோற்றப் பொலிவும், பலரோடும் பலகாலும் ஆராயப்பட்ட கல்வியும் என, நன்கு மதித்தற்கேதுவாய இம்முன்றன் செறிவு உடையவன், அவ்வினைக்குச் செல்லுதல் வேண்டும். அவ்வண்ணம், அப்பண்பு அமையப் பெற்ற தூதர், அவ்வேற்று நாடுகளில், அவ்வேற்று மொழியை நன்றாகப் பேச அறிந்த மேடைக் கலை வல்லுநராய் இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒருதலை. வேற்று நாட்டினரிடை, அவர் முறையில், அவர் பழக்க வழக்கங்களின்படியே, அவர் பேசுவது போல அவர் மொழியைப் பேசி, அவர் உண்பதுபோல அவர் உணவை உண்டு, அவருடன் பழகுதல் வேண்டும்.

அமெரிக்காவில், மூன்று திங்கள், தமிழர் எவரையும் காணும் வாய்ப்புப் பெறாத நான், தமிழின் ஒலி இன்பத்தை நுகரக் கருதி, ஒரு நாள் திருக்குறளை எடுத்து, வாய் விட்டுப் படிக்கத் தொடங்கினேன். நாலைத் திறந்ததும் முதன்முதல் நான் கண்ட குற்பா,

**“இருவே றுலகத் தியற்கை: திருவேறு;
தெள்ளிய ராதலும் வேறு.”**

என்பது. அந்நேரத்தில், இச்செய்யுளின் ஆழந்த கருத்தொன்று எனக்குத் தோன்றிற்று. அஃது உரைகாரர் கருத்துமன்று; ஊழைப் பற்றிய கருத்து மன்று; என் அருள் மறையின் கருத்தொன்று அச்சொற்களில் பொதிந் திருப்பது கண்டேன்; அவ்வடிகளின் மென்மையையும் இனிமையையும் நூகர்ந்தேன். அப்பொழுதும், இத்துணைச் சிறப்புப் பெற்ற இலக்கியத்தையும், இத்துணைத் தோற்றுவித்த மொழியையும் பரப்புதல் வேண்டுமெனும் துணிவும் மிகுந்தியாய் ஏற்பட்டது. திசை நோக்கி இயேசுவின் கோவிலையும், தமிழ் மொழியை எனக்குத் தாய் மொழியாகத் தந்த இறைவனையும், கைகூப்பி வணங்கினேன்.

தமிழ்க் கலைகளை விரிவுரைகளோடு வெள்ளித் திரை வாயிலாகவும் விளக்குவதற்குத் துணையாக, என்பால் இரு சினிமாப் படச் சுருள்கள் இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று தமிழ் நாட்டின் கட்டடங்களையும், மாளிகை களையும், கோயில்களையும் காட்டுவது; பிறிதொன்று, தமிழ் நாட்டியக் கலையை உணர்த்துவது. அவ்விரு படங்களையும், மேல் நாட்டினர் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர். பன்னீராட்டைப் பெதும்பை ‘தில்லானா’ ஆடிய படத்தைக் கண்ணுற்று மகிழுநாதார் இலர். “நீங்கள் காட்டிய நடனப் படம், இள அருஷியின் சலசலவெனும் ஒட்டம்: போன்று இருந்தது!” என்று அமெரிக்க எழுத்தாளர் ஒருவர் அழகாக எனக்குக் கூறினார்.

வடவமெரிக்காவில் மாந்தர் தமிழ்க் கலைகளைப் பற்றி அறியப் பெரிதும் அவாவுடையராயிருக்கின்றனர். தென்னமெரிக்காவிலே பண்டை நாகரிகம் படைத்தவரும் பழங்குடிகளுமான இலத்தீன் வழித்தோன்றல்கள், இந்தியாவின் பெருமையை நன்றாய் அறிநிதிருப்பதாகத் தெரிந்தது. இலத்தீன்-அமெரிக்க நாடுகளில் பழைய நாகரிகங்கள் அரும்பி மலர்ந்து வாடின. மெக்ஸிகோவில் அஸ்தெக்கரும், தோல்தெக்கரும், பெருவில் இன்காகரும், வரலாற்று நூல்களில் பெயரும் புகழும் பெற்ற மக்கள். அவர்களுடைய கோட்டைகளையும் மாளிகைகளையும் நான் கண்டபோது, திராவிட மக்களின் கட்டடத்திறன் என் நினைவிலே தோன்றியது. இவர்கள், இத்திறனில், கட்டடக் கலைஞருடைய வியப்பையும் புகழையும் பெற்றவராயினும், இலக்கிய நூல்களையும் யாத்தவர்களைல்லர். இப்பண்டை நாகரிகங்களுடன் தமிழ்ப் பண்பு நிலையைப் பிணைத்துப் படித்து ஆராய்ச்சி செய்வதும், தமிழராய்ச்சியின் புதியதொரு துறையாகும்.

தென்னமெரிக்காவில் ஒரு திங்களாகப் பல நாடுகளுக்குச் சென்று விரிவுரைகள் நிகழ்த்தி வந்தேன். ஆங்குள்ள செய்தித் தாள்கள், தமிழையும்

என் கருத்துக்களையும் பற்றிய என் உரைகளை, விரிவாக எடுத்துக் கூறின. அவர்கள் தங்கள் ஊர்களில் நான் பல திங்கள் தங்க வேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டார்கள். அங்குச் செல்லும் தமிழர் மிகு சிலராகவின், என்னிற் பழையையும் புதுமையையும் ஒருங்கே கண்டனர். தம் மொழி யாகிய இஸ்பானிய மொழியில் நான் தமிழ்ப் பண்பினை எடுத்துக் கூறியது, அவர்க்குப் பெருமகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. தென்னமோக்க நாடுகளில், ஆர்கெண்ணா என்னும் குடியாச, முன்னேற்றத்தில் சிறப்புறு வளர்கின்றது. ஆங்குள்ள பல்கலைக் கழகங்கள் இந்தியக் கலைகளை அறிய விரும்புகின்றன. ஆங்கெல்லாம், நம்மவர் தமிழ்த்தாதாகச் சென்று, விரிவாரைகள் நிகழ்த்துதல் வேண்டும். நிலப்பிரிவையும், மக்கள் தொகையையும் ஒருங்கே ஆராயும் பொழுது, இஸ்பானிய மொழி ஆங்கிலத்தைப் போல உலகில் முதன்மை பெற்றிருப்பதால் ஆங்கிலத்தில் நம் நூல்களை மொழிபெயர்ப்பது போல, இஸ்பானிய மொழியிலும் அவற்றை மொழி பெயர்த்தால் உலகிற்பலர் நம்மைப் பற்றி அறிய வழி காண்போம்.

வடவமெரிக்காவிலும், தென்னமெரிக்காவிலும், பதினான்கு திங்கள் நான் தங்கினேனாதலின், பின்னர்த் தொண்டியற்ற நேரமின்மையால், விரைந்து வீட்டிற்குத் திரும்ப வேண்டுவதாயிற்று. எனவே, இரு திங்களுக்குள், வடவாபிரிக்காவின் பழைய ஊர்களையும், எகிப்து நாட்டையும், பலத்தேன், சீரியா போன்ற இடங்களில் பண்டை நாகரிகங்களின் நிலைக்களங்களையும் பார்த்துத் திரும்பினேன்.

இதற்கு இடையில், கலைக்கு உறைவிடமாய் விளங்கும் உரோமா புரிக்கு, புனித ஆண்டின் வரங்களைப் பெறுமாறு மீண்டும் சென்றேன். நீலக்கடலாகிய நடு நிலக் கடலை உடுத்திய நாடுகள், என்றும் பண்பாட்சில் சிறந்தவை. அவற்றை இன்னும் கூர்ந்து ஆராய்ந்து, ஆங்குள்ள மக்களுக்கு எதிர் காலத்தில் தமிழ்த்தாது நிகழ்த்துமாறு எனக்குப் பல அழைப்புக்கள் வந்து சேர்ந்தன. அத்தொண்டை ஆற்றும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைப்பது எதிர்கால மறைபொருள்.

(இக்கட்டுரை ஆசிரியர் 1934இல் ஜேரோப்பாவிற்குச் சென்று ஜந்து ஆண்டுகள் இத்தாலிய நாட்டிலும் ஏனைய நாடுகளிலும் கல்வி பயின்றார். 1949-1950இல் நிகழ்த்திய உலகச் செலவின் பின் எழுதப்பெற்றதாகும் இக்கட்டுரை.)

சங்க இலக்கியத் தின் சிறப்பியல்பு¹

தொல்காப்பியாது நூலுக்குப் பாயிரம் எழுதப்போந்த ஆசிரியர், ஈழ நாடென்பது இன்றமிழ் நாடென்பதை மற்றும் மறந்து,

“வடவேங்கடம் தென்குமி ஆயிடைத்
தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகம்”

எனத் தமிழக எல்லை வகுத்தோதியொழிந்தார்.* தொன்று தொட்டு ஒன்றாயிருந்த தமிழ் நாடு பற்பல கடல் கோள்களின் பின் இரண்டுபடவே, ஈழநாடு ஏனைத் தமிழகத்தினின்றும் துணிப்புண்டு, தனிநாடாயிற்று. எனினும், தமிழ்த் தாயின் தவப் புதல்வரே ஈண்டுமூராதவின், இவ்வீழ எழில் நாட்டை இந்தியத் தமிழ் நாட்டுடன் இணைக்கும் பாலம் என்றும் இருந்தே வந்துள்ளது. அனுமன் குழுதன் ஆதியோர் குலவரை முதலிய வற்றால் நலமுறு பாலம் அமைத்தனர். ஆயினும், அன்னார் அன்று அமைத்த மலைப்பாலம், இன்று தமிழ்ப் பெரு மக்கள் இத்துணைத் திட்டாய்க் கூடி அமைக்கும் கலைப்பாலம் போல், பெருமையும் வன்மையும் பெற்றதாகுமோ? இக்கவின் கலைப் பாலத்தை நிறுவ முன்வந்த பெரியோர் பலருடன், யானும், சேது என்னும் அவ்வளைக்குதலிய சிறு அணிலே போலச் சேர்ந்து, சங்க இலக்கியத் தண்கடல் மூழ்கி, ஆராய்ச்சித்துறை என்னும் ஆழகிய கரையின்

¹ யாழ்ப்பாணத்தில் ரீகழ்ந்த நூன்காம் தமிழ் வீழாவில் ரீகழ்த்திய உரை - 1951

* பனம்பாரனார் பாயிரத்தீற் குறிக்கப்பட்ட வெள்ளு முரு சௌகலி இப்பொழுதுள்ள கண்ணியாகுமரித் துறையையன்றிக் கடல் கொள்ளப்பட்டு மறைந்த பழைய குமரியாற்றிறுயே குறிக்குமெனக் கொள்ளுக்கால் ஈழ நாடும் தமிழ் நாட்டின் பழைய எல்லையுள் அடங்கும் எனக் கருதலாக.

அருமணலிலே புரண்டு, அரிதாய் என்மீதொட்டிய சிறு மணல் மணிகளைச் சிதறி உதவும் சிறு தொண்டினைச் செய்து மகிழ விழைந்தேனேயன்றி வேறன்று.

ஜக்கிய அமெரிக்க நாடுகளில், சென்ற ஆண்டு நான் தமிழின் பெருமை பற்றிய விரிவரைகள் பல நிகழ்த்தும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். அக்காலை, தமிழின் தொன்மையைப்பற்றி நான் குறிப்பிடுந்தோறும், அமெரிக்க மக்கள் அடைந்த வியப்பிற்களவில்லை. ஜக்கிய அமெரிக்கா இக்கால நாடு. அதன் இடங்களோ, பொருள்களோ, ஜம்பது அல்லது நூறு ஆண்டுகளே பழைமையுடையன. ஆயினும், அவை அமெரிக்கருக்குக் கழிபேருவகையூட்டும் பெரும்பழையைப் பொருள்களாய்த் தோன்றுகின்றன, இத்தகைய மன்ப்பான்மை மிகுந்து காணும் நாட்டிலே, நானுறு ஜந்நாறு ஆண்டுகள் அல்ல, நாலாயிரம் ஜயாயிரம் ஆண்டுகட்டு முன்னமே நிலவியிருந்ததென நிலைநாட்டப்பட்டுள்ள நமது சிந்து வெளி நாகரி கத்தைப் பற்றியும், நாம் இன்று பொன்னே போலப் போற்றும் தொன்னாலான தொல்காப்பியத்தைப் பற்றியும் சங்க இலக்கியங்களைப் பற்றியும் நான் கூறிய பொழுது, அங்குள்ளோர் அடைந்த வியப்பினை நான் என்னென்று உரைப்பேன்!

“தொன்மையவாம் எனும்எவையும் நன்றாகா; இன்று தோன்றியநூல் எனும்எவையும் தீதாகா.”

என்ற சித்தாந்தப் புலவர் கூற்று உண்மையாயினும், உலக இலக்கிய வரலாற்றில், இலக்கியத் தொன்மையிலிருந்து பல்லாயிர ஆண்டுகளாகப் பண்புயர்வும், கலை வளர்ச்சியும், கலைச் சிறப்பும், ஒப்பற் ற முறையில் நிகழ்ந்தமைந்து கிடந்தனவென்று காட்டப்படுமாயின், அத்தொன்மையானது இலக்கியத்தின் பெருமைக்கு ஓர் உண்மைச் சான்று என்பதை மறுத்தற்கியலுமோ? வெர்ஜில் என்னும் பெருமைவாய்ந்த இலத்தீன் புலவரை என் இரு கைகளாலும் எடுத்து ஏந்திப் படித்து மகிழ்ந்துள்ளேன்; எகிப்து நாட்டின் தொன்மை வாய்ந்த எடுக்களையும், எகிப்து நாகரிகத்தின் எழில் வாய்ந்த பழும்பெருஞ்சின்னாங்களையும் புரட்டுப் பார்த்து வியந்துள்ளேன். நடு அமெரிக்கர் தென்னமெரிக்கராகிய இன்கா, அஸ்தெக்கர் பண்பிற்கு அறிகுறிகளான கோட்டைகளையும், கட்டடங்களையும், என் இரு கண்ணாரக் கண்டு களித்துள்ளேன். எனினும், தொல்காப்பியரை என் கைகளில் எந்தி விரிக்கும் பொழுது எனக்கு ஏற்படும் அத்தகைய உள்ளக் கிளர்ச்சி, வேறு எந்நாலாலும் ஏற்படுவதின்று என்பது உண்மை. நம் பண்டைத் தமிழ் நூல்களைத் தொட்டதும், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக

நிகழ்ந்து பண்பில் வளர்ந்து திருந்திய இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சி, தம் மனக்கண் முன், நிழப்படம் போல எழந்து நிற்பதே இதற்குக் காரணம்.

நாம் இருப்பது இப்பெருஞாலத்தின் ஒரு சிறு மூலை. இஞ்ஞாலத்து மூலை முடுக்கின் கண்ணே, இத்துணைச் சிறந்த நாகரிகமும் வளமார்ந்த இலக்கியமும் தோன்றி வளர்ந்து செழித்து விளங்கிய புதுமை, சிலவேளை களில் நாமே நம்புதற்கியலாது போகின்றது. வானுறவோங்கி வளம்பெற வளர்ந்துள்ள இப்பனந்தோப்புக்களின் குழ்நிலையில், உலகில் சிறந்து விளங்கிய இலக்கியம் ஒன்று இடம்பெற்று, எழந்து, வளர்ந்து, உருவாயிற்று என்று நம்புவது, எனிதன்று. இது ‘மிகைபடக் கூறுதல்’, ‘யர்வு நவீற்சி’ என்று, இகழ்ந்தொதுக்கு வாருமார். எமது இந்த எழுநாட்டு நிலைமையே பார்மின். வேற்று மொழியினரும் வேற்று நாட்டவரும் இக்கடல் குழ் இலங்கையில் கால் வைக்குமுன்னரே, தமிழர் இங்கு வாழ்ந்தனர்; தமிழ் மொழி இங்குப் பரவிப் பண்புயார்ந்து நின்றது. ஆயினும், இன்று எழுதிக் குவிக்கப்பெறும் என்னாற்ற வரலாற்றுச் சுவடிகள், தமிழர் இலங்கையில் பிற்காலத்தில் குடியேறிய மக்கள் என்றே பினழுபடக் கூறி வருகின்றன.

இந்திய வரலாற்று நூல்களை எடுத்து நோக்குமின். Discovery of India என்றும், History of Indian Literature என்றும் பலபடப் புனைந்து வெளிவரும் ஏடுகளை விரித்துப் பார்மின். மாக்ஸல்மூலர், வின்றர்ஸனிட்ஸ் போன்றவர் முதலாகப் பலரும், வடமொழி இலக்கியத்தின் பெருமையையே விரித்துக் கூறுவார். அவ்விந்திய இலக்கியங்களின் வரலாற்றிலே, தமிழ் இலக்கியத்தைப்பற்றியோ, திராவிட நாகரிகத்தைப்பற்றியோ, ஒரு சொல்லே னும், ஒரு குறிப்பேனும், ஒரு கருத்தேனும், காணக்கிடையா. இந்தியப் பண்பு, இந்திய நாகரிகம், இந்தியக் கலைகள், இந்திய மொழிகள் என அவர் மொழிவனவெல்லாம், திராவிடப் பண்பு, திராவிட நாகரிகம், திராவிடக் கலைகள், திராவிட மொழிகள், இவற்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆயினும், பல்லாண்டுகளாக, நடுவுணிலை கடந்தோர் பலர், இவ்வுண்மையை மறைத்தும், திரித்தும், ஒழித்தும் நூல்கள் யாத்தமையின், இன்று இவ்வுண்மையை எடுத்துக் கூறுவதும், மக்கள் மனத்தில் ஜயம் விளைப்பதாக இருக்கின்றது. அங்குனம் எடுத்துக் கூறுதற்கும், பெரிதும் மனத்துணிவு வேண்டியபாலதாயிற்று. தமிழராகிய நாமும், நமது இந்திய மொழிகளிலே னும், நம் தமிழூப்பற்றிய உண்மைகளை இதுகாறும் கூறினோம் அல்லேம்.

“மெம்யுடை யொருவன் சொல்மாட் டாமையால்
பொய்போ ஒும்பே பொய்போ ஒும்பே—”

**“பொய்யடை யொருவன் சொல்வன் மையினால்
மெம்போ ஓம்மே மெம்போ ஓம்மே”**

ஆதலின், உலகம் நம்மை உணராமலும், நாமே நம்மையுணராமலும், பாமராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும் இகழ்ச்சி சொல்ப பான்மை கெட்டு, நாமமது தமிழர் எனக் கொண்டு, இங்கு உயிர் வாழ்ந்து வந்துள்ளோம். இன்று இத்தமிழ்க் கோயிலில் நிகழும் தமிழ் விழா, உலகில் தமிழ் நாட்டின் பெருமையையும், தமிழ் மொழியின் பெருமையையும் நிலை நாட்டும் புதியதோர் இயக்கத்தை உண்டாக்க வல்லதாயின், அது தமிழ் மக்களுக்கே பெருமை தருதலால், நாம் அனைவரும் நமக்கே நன்மை பல பயக்கும் நற்றொன்டைச் செய்தோமாவோம்.

நமது கைக்கு எட்டியுள்ள நூல்களில், கடைச்சங்க நூல்கள் எல்லாம், தமிழ் இலக்கியக் காலத்தின் உயர்வு நிலையில் இயற்றப்பட்டனவெனக் கூறுவாருளார். எனினும், பற்பல சான்றுகளிலிருந்து, அவ்விலக்கியமெல்லாம் தமிழ் உயர்வு நிலையிலிருந்து குன்றிய ஒரு காலத்தின் இலக்கியமென்றே கருதுதற்கு இடமுண்டு. குன்றுங் காலையில் தோன்றிய இலக்கியமே இத்துணைச் சிறப்புடன் விளங்குமெனின், தலைக்கால உயர்வு நிலையில் மலர்ந்த இலக்கியப் பண்பு எத்துணைச் சிறப்பினதாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும்!

இனி, சங்க இலக்கியச் சிறப்பியல்களுள், நம் கருத்தைக்கவரும் சிறந்த பண்பு, ‘ஒன்றே உலகம்’ என்ற உயியிய மனப்பான்மையாம். வெண்டல் வில்கி என்ற அமெரிக்க அரசியல் அறிஞர் எழுதி வெளியிட்ட ‘ஒரே உலகம்’ (One World) என்னும் நூலை மக்கள் இனிது வரவேற்றார்கள். அந்நாலில் அவர் எழுதியுள்ளனவாகிய “வருங்காலத்தில் நம் சிந்தனை உலகாங்குப் பரந்திருத்தல் வேண்டும்” (In future our thinking must be world-wide) என்னும் முதற் சொற்கள், இற்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டில், ஏனையோர்க்குப் பெருமகிழ்வு அளிப்பது பற்றி, தமிழராகிய நாம் சிறு புன்முறையில் அரும்பி நிற்கின்றோம். என? இந்த இருபது நூற்றாண்டுக்கு முன்னமே தமிழினார் இதனை இனிதுணர்ந்திருந்தார்கள்; உணர்ந்ததனை உயர்ந்த சொல் வடிவில் உரைத்துமுள்ளார்கள்.

“யாதும்ஊரே; யாவரும் கேள்வீர்.”

(புற். ககுட)

“பௌர்தே உலகம்; பேணுந் பலரே.”

(புற். உ.ஒன்)

“எத்திசைச் செல்லும் அத்திசைச் சோறே.”

(புற். உ.ஒகு)

“யாதானும் நாடாமா னாராமா லெண்னொருவன்

சாந்துணையும் கல்லாத வாறு?”

(குறள். வகூள)

என்றெல்லாம் சங்க கால நூல்கள் யான்டும் வலியுறுத்துரைத்தல் காண்க.

இவ்வுயர்பண்பு தமிழர்க்கு எங்ஙனம் அமைந்தது?

“யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னொடு வந்து கந்யொடு பெயர்ந்த”

அதன் பயனாகவும், மொழி பெயர் தேயங்கட்கும், கடல் கடந்து வேற்று நாடுகட்கும் சென்றதன் பயனாகவும் மூவேந்தருடன் குறுநில மன்னர்க்கும், பிற நாட்டு மன்னர்க்கும் உண்டாய தொடர்பின் பயனாகவுமே, அவர் இத்தகைய பரந்து விரிந்த மனப்பான்மையையும், நோக்கங்களையும், பயின்றறிந்து வளர்த்துக்கொண்டனராதல் வேண்டும்.

பெருமை வாய்ந்த நும் சங்க இலக்கியத்தின் பிறிதோரியல்பியா தெனின், அஃது எத்துணைத்தொன்மை வாய்ந்ததாய் இருப்பினும், எக்காலத்தும், எந்நாட்டவர்க்கும், இலக்கியச் சுவை அளிக்க வல்ல தன்மையாகும். நாம் ஷேக்ஸ்பியர், காளிதாசன், கம்பன் போன்ற புலவர்களைப் படித்து, அன்னார் நமது காலத்தினர் போலத் தோன்றுவது கண்டு, இன்புற்று வருகின்றோம். இப்பண்பை ‘முக்காலத்தினும் ஒத்தியல் தன்மை’ எனும் பண்டையாசிரியரின் சொற்றொடரால் குறிக்கவும் கூடும். இக்காலத்திற்கேற்ப, நாம் அதனை ‘இக்காலத் தன்மை’ (Modernity) என்ற சொல்லால் குறிப்போம். இக்காலத் தன்மை என்ற சிறப்பியல்பு உள்ளதனாலேயே, சங்க இலக்கியங்கள் என்றும் குன்றா இளமையுடன், புதுமையும், பசுமையும், அழகும், பொலிவும், புதிய கருத்தும் பெற்று,

‘முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளாம்ப
பின்னைப் புதுமைக்கும் பெயர்த்துமப் பெற்றியவாய்’

என்றும், எங்கும், எவரும், தம் சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து வாழ்த்துமாறு, இன்பம் பெருக்கி வருகின்றன.

மேலே எடுத்துக் காட்டிய ஒருங்க மனப்பான்மையும், அதற்கு அடிப்படையான பரந்த நோக்கமும், நமது பண்பின் மற்றொரு சிறப்பியல்பிற்குக்

காரணமாயின. இது 'கண்ணோட்டம்' (Tolerance) எனப்படும். இதனைப் பொறை எனலும் பொருந்தும். நம் தொகை நூல்கள் பலவேறு சமயக் கோட்பாடுகளையும், அரசியல் தத்துவக் கொள்கைகளையும், தமிழர் முரண்படும் பழக்க வழக்கங்களையும் காட்டுவன. இச்செய்யுட்களை இயற்றியவர் ஒரு குலத்தார் அல்லர்; ஓர் இனத்தார் அல்லர்; ஓர் இடத்தார் அல்லர். அந்தணர் சிலர்; அரசர் பலர்; வணிகர் பலர்; வேளாளர் பலர்; இரவலரும் உளர்; புரவலரும் உளர். ஆன் பாலாரும் உளர்; பெண் பாலாரும் உளர். ஐந்தினைத் தலை மக்களும் உளர்; நிலை மக்களும் உளர்; வெவ் வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டவர் உள்ளனர்; வெவ்வேறு வாழ்க்கை நிலை கொண்டவர் உள்ளனர்; கூடல், உறையூர், கருவூர் முதலான பேரூர்களில் பிறங்கியவர் உளர்; அரிசில் ஆலங்குடி முதலாக, வெள்ளூர் வேம்பற்றார் ஈறாக, சிற்றூர்களில் திகழ்ந்த வரும் உளர்.

இன்று கண்ணோட்டம் (Tolerance) என்னும் பண்பினுக்குச் சான்றாக, இலண்டன் நகரிலிருக்கும் ஹைப் இளமரக்கா மூலை (Hyde Park Corner) என்னும் இடத்தினைச் சுட்டிக் காட்டுவர். ஆங்குப் பலவேறு அரசியல் வகுப்பினர், சமயப் பிரிவினர், கொள்கை வேறுபாட்டினர் ஆகிய கூட்டத்தவரின் சொற்பொழிவாளர், தத்தம் கருத்துக்களைத் தடையின்றி வெளியிடுவதையும், மக்கள் கேட்பதையும் காணலாம். 1800 ஆண்டுக்கு முன்னாத் தமிழ் நாட்டுச் சமய வாதிகள் தத்தம் கொடிகளை நிறுவி, தத்தம் சமயங்களைப் பரப்பிய முறையைக் காணப் பெறின், இக்கால மக்கள் என்ன கூறுவார்கள்? தமிழ் நாட்டுச் சமய வாராறு நம் மக்களின் ஒப்பற் ற பெருந் தன்மைக்குச் சான்றாய் விளங்குகின்றது. இப் பெருந்தன்மைக்கு அணி கலன்களாகவே நம் இலக்கியத்தில் பற்பல சமயங்களின் நூல்கள் அமைந்துள்ளன. இலத்தீன் மொழி மேல் நாட்டுச் சமயங்களின் மொழியாய் விளங்கி வந்தது. சம்ஸ்கிருதத்தில் இந்தியாவின் சமயங்களைப் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், தமிழிலக்கியத்தில் சிறந்து விளங்கும் பலவேறு சமய இலக்கியங்களைப் போல, வேறு எம்மொழியிலும் இல்லை. சைவரும், வைணவரும், பௌத்தரும், சமணரும், மகம்மதியரும், கத்தோவிக்கரும், புரோட்டஸ்டாண்டாரும் ஒருங்கே, இலக்கியவிரிமை பாராட்டக்கூடிய ஒரு மொழி உண்டெனின், அம்மொழி தமிழ் மொழியேயாம். ஆதலின், பெரிய புராணம், கம்பராமாயனம், மன்றமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, சீறாப் புராணம், தேம்பாவணி, இரட்சணிய யாத்திரிகம் போன்ற காப்பியங்களுக்கு ஒப்பாய் பலவேறு சமயங்களுக்குரிய நூல்கள், வேறு எந்த ஒரு மொழியின் இலக்கியத்திலும் இல்லை என்று துணிந்து கூறலாம்.

இவ்வாரே, பத்தியில் கலித்த செய்யுட்கள் தமிழில் அரும்பி மலர்ந்தது போல வேறு எம்மொழியிலும் மலர்ந்தில. அளவிலும், சுவையிலும், தமிழிலுள்ள திருப்பாடல்கள் போல, பிற இலக்கியங்களில் இல்லை. எனவே, மொழி நூல் முறையில் எத்துணை வழுவுடையதாய் இருப்பினும், ஆங்கிலம் வாணிகத்தின் மொழி என்றும், இலத்தீன் சட்டத்தின் மொழி என்றும், கிரேக்கம் இசையின் மொழி என்றும், ஜெர்மன் தத்துவத்தின் மொழி என்றும், பிரெஞ்சு தூதின் மொழி என்றும், இத்தாலியம் காதலின் மொழி என்றும் கூறுவது, ஒரு படை ஒக்குமெனின், தமிழ் ‘இரக்கத்தின் மொழி’ எனக் கூறுவது இனிது பொருந்தும்; பத்தியின் மொழி எனவுமாம். இரக்கமும் பத்தியும் மனமுருகுதலால் தோன்றும் பண்பாதல் கண்டுணர்க. தமிழில் இரங்குவதுபோல வேறு எம்மொழியிலும் இரங்குவது அரிது. தமிழில் இரப்பது போல, வேறு எம்மொழியிலும் இரப்பது அரிதே. எனவே, பரிபாடல், தேவாரம், திருவாசகம், தில்வியப் பிரபந்தம், திருவாய்மொழி, திருப்புகழ், திருவருடபாப் பனுவல்கள், தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றது இயற்கையோம். சங்க இலக்கியத்தின் அகத்துறைத் தொகுதிகளிலும், தமிழரின் முழுமுதற் கடவுள் வழிபாட்டினால் பொங்கி எழுந்த அன்பிற்குச் சான்றுகள் உள். தமிழரின் தன்மையைக் காட்டுவதற்குக் கல்லையும் கரைக்கும் இப்பரிபாடல் அடிகளே சாலும்:

“யாம் இரப்பவை,

பொருஙும் பொன்னும் போகழும் அல்ல; நின்பால்

அருஙும் அன்பும் அறஙும் முன்றும்.”

(பரி. ரு: எகூ, அ10)

மேலும், தமிழருடைய நீதி நூல் தொகுதிகளும், நீதி மொழிகளும், நீதிக் கருத்துக்களும், சங்க இலக்கியத்தைப் பயின்று வருவோர் கருத்தைக் கவர்கின்றன. தமிழ் நாட்டு மலைகள் மிளகும், சந்தனமும், பிறவும் தந்தன. தமிழ் நாட்டுக் கடல்கள் முத்தும், பவழமும் அளித்தன. தமிழ் நாட்டுக் காடுகள் யானக்கொம்பும் தேக்கு மரமும் வழங்கின. தமிழ் நாட்டு வயல்கள் நெல்லும், கரும்பும் உதவின. தமிழ் நாட்டுக் கனியறைகள் வெள்ளியும், பொன்னும், மணிகளும் நல்கின. பெற்றமும், ஏருமையும், யாடும், தகரும், கரியும், பரியும், மான் முதலாய வன விலங்குள் எண்ணிறந்தனவும் ஈந்த வளங்கள் எண்ணில. ஆதலால், தமிழன், திசைகள் எங்கும் சென்று, தமிழ் நாட்டின் பெருமையை நிலை நாட்டினான். சீரியா, மெசப்பொத்தேமியா, எகிப்து, பலத்தீன், இத்தாலி, கிரீச், சீனம், கடாரம், சாவகம் முதலிய நாடுகள், தமிழ் நாட்டுப் பொருள்களைப் பெற்றுத் தழைத் தோங்கின. இவற்றுடன் தமிழன் போரில் ஈடுபட்டுத் தன் வீரத்தையும் ஆண்மையையும்

வளர்த்து வந்தான். போரும், தூதும், வாணிகமும் விளங்கும் நாட்டில், நீதியும் ஒருங்கே விளங்கும். நேர்மை, நடுவு நிலைமை, உண்மை, வீரம் போன்ற நல்லியல்புகள், போரிலும் வாணிகத்திலும் தலை சிறந்து நிற்றல் ஒருதலை. இரக்கம், அன்பு என்பன, செல்வமும் வீரமும் உடையவர் பால் சுரக்கும் இரு பண்புகளாம். எனவே, நீதி நூல்கள் நம் இலக்கியத்தின் பெரும்பகுதியாய் விளங்குதற்கு, நம் முன்னோரின் வாழ்க்கை அமைப்பு முறையே காரணமாய் இருந்தது என்பதில் சிறிதும் ஜயம் இல்லை.

“நாடா கொன்றோ, காடா கொன்றோ,
அவலா கொன்றோ, மிசையா கொன்றோ,
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்?
அவ்வழி நல்லை, வாழிய நிலனே!”

(புறம். காள)

என உலகத்தியற்கை கூறிய அழகைப்பாருங்கள்! (இதன் பொருள்: ‘நிலமே, நீ நாடு ஆனாலும் ஆகுக; காடு ஆனாலும் ஆகுக. பள்ளம் ஆனாலும் ஆகுக; மேடு ஆனாலும் ஆகுக. எவ்வாறாயினும், எவ்விடத்து நல்லவர்கள் ஆண் மக்கள்? அவ்விடத்து நீயும் நல்லை, வாழ்க!’ என்றவாறு.) தீய நிலமேயானாலும், நல்லோர் உறையின், நல்ல நிலம் என்றும்; நல்ல நிலமேயானாலும், தீயோர் உறையின், தீய நிலம் என்றும்; தன்னிடத்து வாழ்வோர் இயல்பே அல்லாது, தனக்கென ஓர் இயல்பு உடையது அன்று என, நிலத்தை இழித்துக் கூறுவது போல உலகத்தின் இயற்கை கூறியவாறு காண்க. ஆடவர் என்ற சொல் அமைத்திருத்தலும் ஆராயத்தக்கது.

இன்னும், அரசன் ஒருவனது செங்கோன்மை அல்லது கொடுங் கோன்மை, அவன் நாடு செழிப்பு, நீர் வளம் நில வளம் உண்மை, அல்லது இன்மையாற் கண்டு தெளியிப்படும் எனும் மெய்ம்மை, சங்கத் தமிழ் நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது போல, வேறு எம்மொழியிலும் கூறப்பட்டிலது. பத்துப்பாட்டு, பதிற்றுப்பத்து, புறானாறு முதலான நூல்களில், இக்கருத்தைப் பலவிடங்களில் பரக்கக் காண்க. மன்னனைப் புகழ்வது என்பது, அவன் நாடு, மலை, ஆறு ஆகியவற்றின் வளத்தையும், வனப்பு மிகுதியையும் கூறுவதாகவே கொள்ளப்பட்டது. இளந்திரையனது நாட்டைப் புகழும் புலவர்,

“அத்தஞ் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வெளவும் களவேர் வாழ்க்கைக்
கொடிய ரின்றவன் கடியுடை வியன்புலம்;
உருமும் உரநாது; அரவும் தப்பா;
காட்டு மாவும் உறுகன் செய்யா; வேட்டாங்கு

அசைவும் அசைஇ, நசைவுமித் தங்கிச்
சென்மோ, இரவல! சீரக்கநின் உள்ளம்!”

(பத்து: பெரும்பாண், நகூ - சரு)

என்று கூறுகின்றார். (இதன் பொருள்: ‘அவன் நாட்டில் வழிப்பறி செய்யும் கள்வர் இரார். இடியும் அங்கே ஒசை காட்டாது; பாம்புகளும் தீங்கு புரியா; காட்டு விலங்குகளும் துன்பம் செய்யா. இளைத்தவிடத்தே இளைப்பாறி தங்கிப் போகவேண்டுமென்று விரும்பியியிடத்தே தங்கியிருந்து செல் வாயாக!’ என்றவாறு.) இங்ஙனம் குடி மகன் ஒருவன் வழிப்போக்கனுக்குக் கூற வேண்டுமாயின், அவ்வாசனது செங்கோன்மைக்கண்ணே அவனுக்கிருந்த நம்பிக்கையின் அளவு புலனாகின்றதன்றோ?

நீதி நூல் தொகைகளைத் தவிர, மற்றும் பிற இலக்கியங்களிலும், தமிழனின் நீதி நெறி முறைகளும், அன்புடைமையும் காணப்படுகின்றன. அகப்பொருள் துறைச் செய்யுட்களேயாயினும், இயற்கை அழகை எடுத்துக் கூறும் பொழுது, தமிழ்ப் புலவர் நீதியை அடிப்படைக் கருத்தாகக் காட்டத் தவறார். மலர்கள் நறுமணங் கமழுதற்கும், ஆற்றிடை நீர் தெளிவுற்றிருப்பதற்கும், இன்னும் இவை போன்ற இயற்கை நலங்கள் எல்லாம் சிறப்புற்கும், மன்னன் செங்கோன்மையே காரணம் என்பர் சங்க நூற்புலவர் பெருமக்கள்.

“தலீந் குறைகாட்டா தறனைந் தொழுகிய
தீவிலான் செல்வம்போல் தீங்கரை மரம் நந்த”

(கவி. உள)

என்ற பாலைக்கவிச் செய்யுட் பகுதியில் எடுத்துக் காட்டியுள்ள நீதி எத்துணை அழகுடையது என நோக்குக. (இதன் பொருள்: ஈயுமிடத்துத் தன் பொருட் குறைவு காட்டாது எந்து, இல்லறம் நிகழ்த்தும் முறைமையை அறிந்து ஒழுகிய நன்மையுடையவன் செல்வம் தழைப்பது போன்று, இனிய நீரையுடைய ஆற்றங்கரையில் மரங்கள் தழைக்க’ என்றவாறு) தனது சொல் தவறிய தலைவனது நாட்டில் இயற்கை தன் வளம் குன்றாதிருப்பது எத்துணை வியப்பிற்குரியது எனத் தலைவி தோழியிடம் குறை கூறுவதாக உள்ள பகுதிகள் அறிந்து இன்புறந்பாலன. தம் புகழுரை கேட்ட சான்றோர் போன்று தலையைச் சாய்த்து மரங்கள் துஞ்சின என்று கூறுவதையும், காந்தள் மலர்களைக் கூப்பிய கைகளுக்கு ஓப்பிடுவதையும், வேறு எந்த இலக்கியத்தில் கண்டு கூவ தூய்ப்போம்? இவ்வாறு, நமது இலக்கியங்களில், நீதி நெறிக்கருத்துக்கள் செறிந்திருப்பதை உணர்ந்த மேனாட்

டாசிரியர் ஒருவர், “உள்ளவாறே இத்தமிழ் மக்களுக்கு இறைவனின் அருளும் வாழ்த்துரையும் சிறப்பாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும்!” என வியந்து மகிழ்ந்து கூறுகின்றார், இறைவனது அருளும் வாழ்த்தும் அமையப் பெறாதார்க்கு, இத்துணைச் சிறப்பான உவமையும், கருத்தும், நீதி நெரியும், நல்ல ஒழுக்கமும், மெய்ப்புலமையும் வாய்க்கப்பெறா என்பது அவர் குறிப்பு.

சங்க இலக்கியம் கூறும் நீதியொழுக்கத்திற்கு அதனை இயற்றிய நல்லிசைப் புலவரும், அவர் போற்றும் பெரியாரும், எடுத்துக்காட்டாய் நிற்கின்றனர். கபிலர், பரணர், காவற்பெண்டிர், பாரி, சாத்தனார், கோப் பெருஞ் சோழன் இன்னோரன்ன பெருமக்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள், நீதிக் குணங்களைக் குணியாகக் காட்டுவன.

நிறையும், நீதியும், நம் மக்கள்பால் நிறைந்து நிலவுதற்குக் கல்வி யறிவே அடிப்படைக்காரணமாய் இருந்தது. செல்வத்தையோ, செல்வரையோ, தமிழ் பெரிது போற்றிலார். “சிறியரே மதிக்கும் இந்தச் செல்வம்” எனவும், “பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணும் உள்,” எனவும் முற்காலம் தொட்டுப் பிற்காலம் மட்டும் அவர் கருத்து அதுவே. அவர் அறிந்து போற்றிய செல்வம் அருட் செல்வம், செவிச் செல்வம், கல்விச் செல்வம், ஆண்மைச் செல்வம், பெருந்தன்மைச் செல்வம், ஈகைச் செல்வம் என்பனவே. உள்ளவாறு பெருமிதம் கொள்ளுதற்கும் இலவையே காரணம் என்பார்.

**“அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம்; பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள்”** (குறள். உசக)

**“செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம்; அச்செல்வம்
செல்வத்துள் எல்லாம் தலை.”** (குறள். சகக)

**“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை.”** (குறள். ச00)

என முதற்பாவலர் திருவள்ளுவரும்,

**“கல்வி தறுகண் இகைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே.”** (தொல். குடங)

என ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியரும்,

“உந்தும் உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்போ ரன்ன எட்டுவயிற் நுள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனம் திரியும்;
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
உத்தோன் வருக என்னாது, அவருள்
அங்குவடை யோன்னும் அரசும் செல்லும்
வேந்துவை தெரிந்த நாந்பாலுள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்,
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே.”

(புறம். கங்கு)

எனப் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனும் பிறநும், இவற்றின் பெருமையை எங்களும் போற்றிப் புகழ்கின்றனர் என்பது காணலாம். இவற்றிற்கு எதிராக அங்கு, அருள், கல்வி, கேள்வி, ஆண்மை, ஈகை, ஒழுக்கம் இல்லாதாரர் வற்றல் மரம், நல்ல மரம், நாய், விலங்கு, பேய், பதர், பதுடி, என அப்பெரியார் தாமே தம் திருவாயினால் இகழ்ந்து கூறியிருத்தலும் அறியலாம். அகப்பாட்டிலும் புறப்பாட்டிலும் மேற்கூறிய நற்பண்புகள் படைத்த ஆடவர் மகளிர் புகழ் முரச முழக்கமே எங்கும் கேட்கலாம்.

“புகழ்னின் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழினின்
உலகு உடன் பெற்றும் கொள்ளலர்.”

(புறம். காங்கு)

இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் எம்மொழியிலும் சுவையைப் பெரிதும் விரும்புகின்றனர். தமிழ் நூலார் அச்சுவையை எட்டு, பதினாறு, முப்பத் திரண்டு எனத் தொகுத்தும், வகுத்தும், விரித்தும், இலக்கணம் கூறிப் போந்தனர். சங்க இலக்கியங்களும் பிற்காலத்தில் தோன்றிய பெருங் காப்பியங்களும், இச்சுவைப் பண்புகள் பெருகி நிறைந்து ததும்பி நிற்பன. அச்சுவைகளில் அழுகைச் சுவை அல்லது அவலச் சுவை ஒன்று. அதனைக் கிரோக்க மொழியில் பேதொஸ் (Pathos) என்பர். இதற்குச் சங்கச் செய்யின் இரண்டொன்று எடுத்துக் காட்டுவோம்:

“அந்தைத் திங்கள், அவ்வெண் ஸிலவின்,
எந்தையும் உடையேம்; எம் குன்றும் பிறர்கொளார்;
இந்தைத் திங்கள், இவ்வெண் ஸிலவின்,
வென்வெற்ற முரசின் வேந்தர்ஸம்
குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே!”

(புறம். கக்கு)

இது பாரி என்னும் வள்ளல் இறந்த போது, அவன் புதல்வியர் பாடிய கையறு நிலைப் பாட்டு. அவனுக்கும் மூவேந்தர்க்கும் நடந்த போரில், அவர் அவனை வஞ்சித்துக் கொண்டு, அவன் நாட்டையும் கவர்ந்தனர் என்னும் செய்தி, இங்கு அறியத் தக்கது. வஞ்சித்துக் கொன்றமையால், ‘வென்றெறி முரசின் வேந்தர்’ என்பது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. இறந்தாலும், பாரி வென்றனர்; இருந்தாலும், வேந்தர் தோற்றனர் என்க.

“அளிய தாமே சிறுவென் ஆழப்பல்;
இளைய மாகத் தழைஷு யினவே;
இனியே, பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுது மறுத்து
இன்னா வைகல் உண்ணும்
அல்லிப் பழுஉம் புல்தூ யினவே-”

(புறம். உசஅ)

இது ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்னும் நங்கையர் பாடிய தாபத நிலைப் பாட்டு. (இதன் பொருள்: ‘சிறிய வெண்ணிற மூளை ஆழப்பற்கொடிகள் எம்மைப் போலவே இரங்கத்தக்க நிலைமை உடையன. எவ்வாறெனின், யாம் மங்கைப் பருவமுடையோயிருந்த காலத்தில், எம் காதலர் எமக்குத் தந்த தழை ஆடையாக அவை உதவின. பெரிய செல்வத்தையுடைய எம் கணவர் இறந்து போக, யாம் கைம்பெண்ணாய் இருக்கின்ற இக்காலத்தில், தம் பூவிதழில், எமக்கு உண்டாகும் புல்லிசியால் உணவாக உதவின’ என்றவாறு.) இன்புறங் காலத்தும், துண்புறங் காலத்தும் தனக்குத் துணையாய் உதவினவாதவின், ஆழப்பல் அளியவாயின எனக் கூறினாள்.

“இளையோர் குடார், வளையோர் கொய்யார்,
நல்லியாற் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் குடான், பாடினி அணியான்,
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேந் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை,
முல்லையும் புத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே?”

(புறம். உசஉ)

இது ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் இறந்தபோது, குடவாயிற் கீரத்தனார் பாடிய கையறுநிலைப்பாட்டு. (இதன் பொருள்: ‘முல்லைக் கொடியே, நின் கொடுமைதான் எத்தன்மைத்து! நமது தலைவன் பெருஞ்சாத்தன் வலிய வீரன். தன் ஆண்மை வெளிப்பட யாவர்க்கும் தோன்றுமாறு, வீரர்களை எதிர் நின்று போர் செய்து கொண்டு வென்ற வலிய வேற்படை யுடையான். அவன் இது போழந்து இறந்து பட்டான். ஆதலால், உன் மலர்களை இளைய வீரர் குடார்; வளையணிந்த இளைய மகளிர் கொய்யார்;

பாணன் தன் நல்ல யாழ் மருப்பினால் மெல்ல வளைத்துப் பறித்துச் சூடிக் கொள்ளான்; பாடனிஅணியாள். இந்நிலையில் நீ பூக்கின்றாயோ? அவனை இழந்தும், உயிர் நோங்காமல், இன்னும் வாழ்ந்து வருகின்ற என் வாழ்வு போலவே அவன் வாழ்ந்த ஒல்லையூர் சூழ்ந்த நாட்டில் நீ பூக்கின்ற பூப்பும் கொடுமையேயாகும். என்னை ஆதரிப்பார் இன்மையால் என் வாழ்வு பயன்படாமை போல உன் பூவைச் சூடுவார் இன்மையால், உன் பூப்பும் பயன்படாது. இங்ஙனம் கொடுமையும், பயன்படாமையும், அறியானம் யும் கலந்த வாழ்வினையுடைய நாம் இருவேழும் பெரிதும் இரங்கத் தக்கேம்! என்றவாறு.) இத்தகைய செய்யுட்களை இலக்கிய மன்றங்களிற் பொன்னிற் பொறித்துப் போற்றின், மிகை என்பாரும் உண்டுகொல்?

ஆங்கிலத்தில் *Tenderness* என்பது, தமிழில் மென்மை, ஈரமுடைமை, நீரன்ன சாயல் எனப்படும். இவ்வாயிப் பண்பு அகத்துறை இலக்கியத்தில் வரும் காதற் பாக்களில் அழகாகக் கூறப் பெற்றிருத்தல் காண்கின்றோம். உதாரண மாக ஒரு செய்யுள் இவன் எடுத்துரைக்கலாம்:

“காங்குதோர் வாழ்க்கை அஞ்சிகைத் தும்பி,
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ:
யயிலியது கெழிதிய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் நரிவை சுந்தலின்
நறியவு முளவோந் யறியும் பூவே?”

(குறுந்தொகை, 2)

இச்செய்யுள் முதலடியில் தும்பியை விளித்தவிலும், ஈற்றாடியில் அதனை விளாதவிலும் தோன்றுகின்ற மென்மை, இனிமை, அன்புடைமை முதலாய நலங்களை, வாயினால் ஒலிந்தும், உள்ளத்தில் உய்த்துணர்ந்தும், ஆராய்ந்து காண்க. இரண்டாவது அடியில் தமிழிற்கு இயற்கையாகிய ஒரையினிமை சிறப்பாகத் துலங்குகின்றது.

தென்னிந்தியாவில் முப்பது ஆண்டுகளாகக் கல்லுராபிப் பேராசிரியராய் விளங்கிய மேல் நாட்டவர் ஒருவர் “இந்திய இலக்கியத்தில், உயர்ந்த காதல் அல்லது பெண்மை ஒவியம் இல்லை,” என்று சூறியுள்ளார். தமிழிலக்கியப் பகுதிகளை அறிந்திருப்பின், அவர் இங்ஙனம் சூறியிருப்பாரோ? தமிழிலக்கியத்திற் கானும் காதற்பகுதியின் உயர்வைத் தமிழர் தாழும் அறிந்தார் அல்லர். அன்பினைந்தினை இலக்கணம் வகுத்து, நிலத்திற்கு ஒழுக்கம் நிறுவி, உள்ளுறை இறைச்சி யென்ற குறிப்புப் பொருளை நயம்பெற உள்ளே புகுத்தி, தமிழரின் தலைசான்ற காதல் வாழ்க்கையைக் கூறும் இலக்கியம் யாத்த பொயர்ரை-அறிவாற்றிலிலும்

ஓழுக்க நெறி முறைமையிலும் சிறந்த செந்தமிழ் நாவலரை-பாம் எங்ஙனம் போற்ற வல்லோம்! மறையாசிரியராம் இருப்போரும், ஓழுக்க நீதி முறை களைக் கற்பிக்கும் பொறுப்புடையோரும், சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களில், தம் தொண்டினுக்கேற்ற தலையாய சான்றுகளையும், குறிக்கோள்களையும், கோட்பாடுகளையும், வழி வகைகளையும் காண்பார். தமிழனின் இவ்வுயர்ந்த பண்பினை உலகம் முழுவதுமே அறிவுதற்காக, அறிந்து கடைப் பிடிக்கக் கூடிய செய்வதற்காக உழைப்பது, தமிழரது தலையாய கடமையாகும். மேல் நாட்டவரிடையே வழக்காற்றிலிருக்கும் களையில் ஓழுக்கமுறை, பிற்றை ஞான்று பிறந்த மேல்நாட்டு வழக்கம் என்று பெரிதும் போற்றுவார். அன்னார் நம் அகத்துறை இலக்கியங்களை ஆராய்ந்தறிவாராயின் அகத்துறை இலக்கியங்களில் எல்லாம் உலகிலேயே ஒப்பற்று விளங்குவது, தமிழில் உள்ள அகத்துறை இலக்கியமே என்று உணர்வது உறுதி.

இலக்கியம் வளர்ந்தெழுவதற்கு நிலைக்கானாக உதவும் பொருள்கள், மக்களும் இயற்கையுமே. இவ்விரு பகுதிகளையும் பிரித்து, இயற்கையை விடுத்து மக்களைப் பற்றியும், அல்லது மக்களை விடுத்து இயற்கையைப் பற்றியும் புலவர் பாடுவரேல், அவ்விலக்கியம் குறைவுள்ள இலக்கியமாகவே விளங்கும் (There are two great subjects of poetry; the natural world and human nature. It is a terrible business for poetry when it is wholly employed on men or wholly employed on nature- (Stop-ford Brooke). தமிழ்ப் புலவரோ, தம் புலமைத் திறனைக் காட்டுதற்கு, முதற்பொருளாக மக்களையும், துணைப்பொருளாக இயற்கையையும் எடுத்துக் கொண்டனர். இயற்கையைத் தானும், தமிழ்ப் புலவர் கையாண்ட முறையில், வேறு எம்மொழிப் புலவரும் கையாண்டிலர். தமிழரின் இயற்கை ஈடுபாட்டைப் பற்றி ஆராயுந்தொறும், எந்நானும் புதிய கருத்துக்களையும் வியத்தற்குரிய உண்மைகளையும் கண்டு வருகின்றேன். மொழி பெயர்ப்பு வல்லுநர்தாழும், பின் வரும் ஆடகளை வேற்று மொழியில் எவ்வாறு பெயர்த்துரப்பார்?

“செந்திலைக் காயா வஞ்சன மலர்
ஞானியர்க் கொன்றை நன்பொன் காலக்
கோடற் குவிமுகை யங்கை யல்விறத்

தோடார் தோன்றி குருதி யூப்ப” (பத்து: மூல்லை. கூங்-கூகு)

மலராயினும், இலையாயினும், மரம் செடி கொடி எதுவாயினும், தமிழர் தம் வாழ்க்கையில் பயன்படுத்திய முறையை நூனுகி ஆராயுமிடத்து, வேறு எந்த மக்கட் குழுவினரும் இவ்வாறு அமைத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் எனத் தோன்றவில்லை.

பேராறுகளின் கரைகளிலே, பொரிய பல நாகரிகங்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன; பேரூர்களும் வளர்ந்துள்ளன. தெழுவு, சீன், தைபார், நைல் முதலாய் ஆறுகளைப் பற்றி எழுந்த செய்யுட்டொகுதியைப் பார்க்கிலும், நம் தமிழக ஆறுகளாகிய வையையைப் பற்றியும், காவிரியைப் பற்றியும் இயற்றப் பெற்ற செய்யுட்டொகை பொது. மேலும் அதனிலும் சிறந்தது என்போ மெனின், அது சிறிதும் மிகைப்படக் கூறியது ஆகாது. ஏட்டியாற்றிக் கடற்கலூரியில் எழுந்த வெண்ஸ் நகர மாந்தர் அக்கடலினைத் தம் நகரின் தலைவியாகப் பாராட்டியது போலவே, நம் தமிழ் மன்னரும், தமிழக மக்களும், நம் ஆறு, கடல், ஊர் முதலியவற்றை அன்புடன் பாராட்டி வந்துள்ளனர்.

இயற்கையை ஆழ்ந்தாராய்ந்தறிவதுடன், மக்கள் உள்ளத்தையும் மிக நுண்ணிதாக ஆய்ந்து, உள்நாற் பயிற்சி மிக்காராய் மிளிர்கின்றனர் நம் புலவர். அகத்தினைத் துறைகள் அனைத்தும் உள்ளத்தின் இயல்பைப் புலப்படுத்துவன். மெய்ப்பாட்டியலோவெனின், அதனை ஆழ்ந்து அகன்று நுனுகி ஆராய்ந்து செல்லுகின்றது. அகம் என்பதற்கு உள்ளம் என்பதே முதன்மையான பொருள் என நிகண்டு நூலுடையார் கருதியுள்ளதும், எண்டுக் கருதற்பாலது. ‘பெண்ணின் இயல்பை ஷேக்ஸ்பியரைத் தவிர வேறு எவரேனும் அறிவுரெனக் கூறுவாரெனின், அவர் அறிவிலர்; அன்றேல் பேரறிஞர்,’ என்ப. பெண் உள்ளத்தை நன்கறிந்து பாடிய செய்யுட்களால், நம் சங்கப் புலவர் பேரறிஞர் என்பது துணியப்படும்.

உள்ளதை உள்ளவாறே கூறுதல் சங்க காலத்துத் தமிழர் பண்பின் வேறொரு சிறந்த இயல்பாகும். தமிழ்நாட்டுச் சங்க இலக்கியத்திற்கும், இந்தோ-ஜோப்பிய மொழிகளின் இலக்கியத்திற்கும் உள்ள பொரியதொரு வேற்றுமை யாதெனின், இந்தோ-ஜோப்பிய மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்கள் கற்பனையில் மலிந்து, வாழ்க்கையுடன் ஒட்டிய வரம்பைக் கடந்து செல்லும் இயல்புடையன. “உலகொழுக் கிறவா உயர்புகழ் காந்தம்,” என்னும் இலக்கண நூற்பாவில், ‘இறவா’ என்னும் சொல்லை, வடமொழிப் பயிற்சி மிக்கோர் செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு இறந்த கால வினையெச்சமெனவும், தனித்தமிழ்ப்பயிற்சி மிக்கோர் ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சமெனவும் கொண்டு, தத்தும் கொள்கைக்கேற்ப இலக்கியமும் எடுத்துக் காட்டுவர். அது மேலே காட்டிய வேற்றுமை பற்றி எழுந்த கொள்கையேயாம். நமது கொள்கையே தமது கொள்கையாகக் கொண்டுள்ள பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள், தமது நாடக நூலில், தமிழ்த் தெய்வ வணக்கங்கூறுமிடத்து,

“பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கணம் இல் கற்பனையே.”

எனக் கூறியுள்ளார்.

நாட்டின் சிறப்பியல்புகளைச் செய்யுளில் விரித்துக் கூறப் புகுந்த தமிழ்ப்புலவர், சந்தேசம் என்னும் முறையில் பறவைகளையும், முகில்களையும் தூது போக்கினார் அல்லர்; மக்களையே மக்களைக் கொண்டு ஆற்றுப் படுத்தும் அரும்பெரு முறையையே யயன்படுத்தியுள்ளனர். தமிழ் நாட்டு மலைகளும் ஆறுகளும் தேவ கணங்களுடனோ, பிறவுலகங்களுடனோ, தொடர்புடையனவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைச் சங்க இலக்கியத்திற் காண்பது அரிது. தமிழ் நாட்டு அரசரோ, பிறரோ தேவகுல அவதாரங்கள் எனக் கூறியுள்ளதுமில்லை. பழந்தமிழ்ப் புலவர் யாண்டும் மெய்யனாவாளர் (Realists) ஆகவே காட்சியளிக்கின்றனர் என்பது தேற்றும்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகளைப் பல்வேறு முறை களில் ஆய்ந்து செல்வதற்கு இடமுண்டு. பண்டைக்கால இலக்கியச் செல்வங்களை எடுத்து நோக்கும் பொழுது - நம் முன்னோர் கொண்ட டொழுகிய வாழ்க்கை யமைப்பின் சிறப்பியல்புகளை ஆராயும் பொழுது - அவர்களது இயற்கையீடுபாடு, அழகோடு இரண்டறக் கலத்தல், தூய கொள்கைகள், வாழ்க்கையின் மேலான குறிக்கோள்கள், நீதியும் ஒழுக்கமும் ஒருங்கமைந்த உயர்ந்த அரசியல் அமைப்பு முறைகள், இவை அனைத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் பொழுது, இற்றை ஞான்று தயிழ் என வழங்கப்பெறும் நாம், உண்மையில் நம் முன்னோரின் வழித் தோன்றல்கள் தாமோ என்னும் ஜயம், என்னையும் அறியாமலே என் உள்ளத்தில் உதிக்கின்றது. ஜரோப்பிய நாகரிகம் அனைத்திற்கும் அடிப்படையாய் இருந்த கிரேக்க நாட்டிற்கு ஏற்பட்ட வரலாறே தமிழகத்திற்கும் ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சமும், அத்துடன் தோன்றுகின்றது. பைரான் என்ற ஆங்கிலப் புலவர் கிரேக்க நாட்டின் நிலையைக் கண்டு கண்ணர் சொந்தது போலவே, தமிழ் நண்பர் நம் நிலையையும் கண்டு இரங்கு வதற்குக் காரணங்கள் பல உள் என்பதற்கு ஜயம் இல்லை.

தமிழ் விழாக்கொண்டாட நாம் இங்கே கூடியிருப்பது, தமிழான் சென்ற காலப்புகழை மீண்டும் நாம் பெறுதற்கும், அதனை உலகில் என்றும் நிலைநாட்டுதற்குமே யாம். ஆதலால், “மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் சொல்வதிலோர் மகிழை இல்லை.” தமிழ் நாட்டில் உண்மையான

கல்வியும், உண்மையான குறிக்கோள்களும் உண்மையான கோட்பாடுகளும் நிலைபெற்று விளங்கினால் மட்டுமே, நம் முன்னோர் அடைந்த சிறப்பு நிலையை நாமும் அடைவோம். வள்ளுவரை வானளாவ வாயினால் புகழ்தல் மட்டும் போதாது; வள்ளுவர் வகுத்த நெறியின்படியே தமிழர் அனைவரும் வாழ வேண்டும்.

இன்று நம் தமிழ் நாட்டிற்கு வேண்டுபவர் யாரெனில், ஆன்றமைந் தடங்கிய கொள்கைச் சான்றோராகிய ஆராய்ச்சியாளர் பலரே. நான் உலகின் பல்வேறு நாடுகட்குச் சென்றதன் பயனாகவும், பிற மொழிகளையும் அவற்றின் இலக்கியங்களையும் ஒருவாறு கற்றறிந்ததன் பயனாகவும், தமிழிலக்கியம், தமிழ்ப்பண்பு, தமிழ்க்கலை, தமிழ் வரலாறு முதலியவற்றை உலகில் எவ்வளவிற்குப் பரப்ப வேண்டுமென்று, ஒரு சிறிது உணர்ந் துள்ளேன். ஹோமரின் ஒடிசியையும், வெங்ஜிலின் இலியதையும் மக்கள் போற்றுவது போல இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தை - ஒப்புயர்வற்ற முத்தமிழ்த் தொடர்நிலைச் செய்யுளை - உலகம் போற்றுமாறு நாம் செய்தல் வேண்டும். கொன்சுசியல், செனக்கா முதலாய் நீதிநால் ஆசிரியர்களை உலக மாந்தர் எங்ஙனம் அறிந்து படிக்கின்றனரோ, அங்ஙனமே திருவள்ளு வராயும் அவர்கள் அறிந்து படிக்குமாறு நாம் செய்வித்தல் வேண்டும் சாபோ, எலிசபெத்து பிரெளனிங், ஷேக்ஸ்பீயர் முதலானோரின் காதற் பாக்களை மக்கள் காதலித்துப் படித்து இன்புறுவதே போல, நம் அகத்துறை இலக்கிய நூல்களையும், அன்னார் படித்து இன்புறும் புதிய நாள் உதிக்க வேண்டும். உலக இலக்கியத் திரட்டு (World Classics) என்னும் பெருந்தொகை நூல்களில், நம் இலக்கிய நூல்களும் இடம்பெறும் பெருமை அடைவித்தல் வேண்டும். மேற்றிசைக் கண்ணும், கீழ்த்தினைக்கண்ணுமாள் பல்கலைக் கழகங்கள், தமிழ்க்கலைகளின் தனித்தன்மையை உலகிற்கு உணர்த்துமாறு செய்வித்தல் வேண்டும். தமிழறிஞர் தமிழை அன்புடன் தனித்தமிழ், செந்தமிழ், முத்தமிழ், தீந்தமிழ், தேன்தமிழ், தண்டமிழ், வண்டமிழ், கோதில்தமிழ், தீதில்தமிழ் என்றெல்லாம் போற்றுகின்றனர். அவ்வன்பிற் பிறரும் பங்கு பெற்று, உலகம் பெருவாழ்வு அடையுமாறு நாமளைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து உழைப்பதே, இவ்வழகிய மொழியை நமக்குத் தாய் மொழியாகத் தந்த இறைவனுக்கு நாம் காட்டும் நன்றித் தொண்டாகும்.

**“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்ய மாரே.” – திருமூலர்**

மலரும் மாலையும்

தென்னாட்டு மக்கள் மலர்களையும் மாலைகளையும் மிகுதியாய் விருப்புற்றுத் தங்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்தி வந்தார்கள் எனும் உண்மையைப் பிற நாட்டார் பலர் குறித்துள்ளனர். அப்துல் இரசாக்கு விசய நகரத்தைப் பற்றி விரித்துரைக்கும் பொழுது அந்நகரின் மக்கள் மலர்களைப் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள் என்றும், அந்நகரின் பல இடங்களில் பூக்கடைகள் பரவியிருக்கின்றன என்றும், குறிப்பிட்டுள்ளார். காளிதாசாரின் இயற்கை ஈடுபாட்டையும், அவர் தம் நாடக பாத்திரங்கள் மலர்களையும் இலைகளையும் பயன்படுத்தும் முறையையும், அவர் உவமைகளைக் குறிப்பிடும் திறனையும் நோக்குமிடத்து ‘அன்னார் ஜந்தினை இலக்கியத்தையும் தமிழ்ப் புலவரையும் அறிந்திருப்பரோ?’ எனும் கடா எழுகின்றது. மேலும், சாகுந்தல் நாடகத்தின் நான்காவது காட்சியில் சகுந்தலை தன்னைத் தன் தந்தையிடமிருந்து பிரிக்கும் செயல் மலையாள மலைத்தொடரின் சந்தன மரத்தில் படர்ந்துள்ள கொடியை அம்மரத்திலிருந்து பிரிக்கும் செயல் போன்றது எனக் கூறுதலால், அவர் தென்னாட்டினை நன்கு அறிந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது புலனாகின்றது.* ஆயினும், காளிதாசாரது இயற்கையைப் பற்றிய அடிப்படைக் கருத்து, தமிழ்ப் புலவரது கருத்தினும் வேறுபாடுடையது. அவரது சகுந்தலையுடன் மரங்களும் செடிகளும் பேசுவன போல, தமிழ்த் தலைவியருடன் அவை பேசுவனவல்ல. அன்றியும், ‘மேகதூதம்’ போன்ற ஆற்றுப்படைகளைச் சங்கப் புலவர் இயற்றினார் அல்லர். ‘இருது சம்ஹாரா’வில் பருவங்களைக் காதல் வாழ்க்கைக்குப் பின்னிலைக் களானாகக் காளிதாசர் கூறும் முறை, அவர் சங்கப் புலவரின் கோட்பாடு களுக்கு நெடுஞ் தொலைவில் இருப்பவர் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

* அக்காலத்தில் மலையாளம் தமிழ் நாட்டின் ஒரு பிரவாய் இருந்தது.

தென்னாட்டில் மட்டும் அன்று; மேற்றிசையிலும், நாகரிக மாந்தர் ஆகிய கிரேக்கர், உரோமர் முதலியோர், தம் வழிபாட்டு முறையிலும், தம்மை அணி செய்யும் வகையிலும், மஸர்களைப் பொதும் பயன்படுத்தினர்; வேள்விக்குரிய காளைகளுக்கும், பிற விலங்குகளுக்கும், மாலையிட்டே வேள்வி நடத்தினர். விருந்தினர் கண்ணி குடியே விருந்துண்டனர். மரதன் பந்தய ஓட்டத்தில் வெற்றிபெற்றதற்கு அடையாளமாக இலைகளால் ஆக்கிய முடி ஒன்றையே கிரேக்கர் குட்டினர். இன்றும், மேல் நாடுகளில், மஸர்கள் மீது அன்பு பூண்டு, அவற்றை மிகுதியாய்ப் போற்றி, அழகுற வழங்கி வருகின்றனர். எனினும், சங்க காலத்தில், தமிழ் மக்கள் அவற்றை வாழ்க்கையின் பல துறைகளுக்குப் பயன்படுத்தியது போல, வேறு எவரும் பயன்படுத்தினர் என நாம அறிந்திலேம். பொதுவாகப் பசிபிக்குத் தீவுகளிலும் சிறப்பாக ஹாவாய்த் தீவுகளிலும், பொலினீசிய மக்கள், தமிழ் மக்களைப் போல, கோதையும், மாலையும், தாரும், கண்ணியும், தழையுடையும் அணியும் பழக்கம் உடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள். அப்பழக்க வழக்கங்களால், அன்னார் இந்தியாவின் தென்னாட்டிலிருந்து ஆங்குச் சென்று குடியேறியவர் ஆவார் எனக் கருதுதற்குப் பொதும் இடம் உண்டாகின்றது.

உலக இலக்கியங்களைப் பயில்பவர், வெர்ஜில், உவோர்ட்ஸ்-உவோர்த்துப் போன்ற மேல் நாட்டுப் புலவரின் இயற்கை ஈடுபாட்டைப் பொதும் போற்றுவின்றனர். பேராசிரியர் இரெடர் (Ryder) என்பார், காளிதாசாரின் மேகதூரத்தைப் பற்றி ஆராயும் பொழுது அச்செய்யுளில் தோன்றும் இயற்கை ஈடுபாட்டின் தன்மை பிற இலக்கியங்கள் எவற்றிலும் இல்லை என வியந்து வற்புறுத்துகின்றார். அன்னார் கபிலபாணர் முதலானோர் இலக்கியங்களைக் கண்ணுற்றிருப்பாரேல் அதனினும் சால வியத்தற்குப் பல காரணங்களைக் கண்டிருப்பார். ஏன் எனின், மீழ் மக்கள் வரலாற்று முறைமை எட்டாத காலந்தொட்டு நிலத்தை ஜந்தினையாகப் பிரித்து, அதன் இயற்கையே பண்பாட்டின் அடிப்படை என உணர்ந்திருந்தார்கள். மக்கள் இயல் வல்லுநர் ஆகிய இலைப்பேலே (Le Play) என்னும் பொரியார் கூறிய இவ்வண்மையைத் தமிழ் மக்கள் ஈராயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னரே இனிதுணர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். மலை நிலத்திலும், கடல் நிலத்திலும், அவ்வச்சுழி நிலைக்கு ஏற்ற பண்பாடே இயற்கையாய் அமையும் எனவும், ஆற்றங்கரையை அடுத்துள்ள கழனி நிலங்களில் வேறு பண்பாடு தோன்றும் எனவும் உணர்ந்து நிலத்தினை ஜந்தினையாகப் பிரித்தனர்.

அவ்வகுதினைக்கு அவர் இட்ட பெயர்கள் அவரது இயற்கை அன்பினை நன்றாகத் தெளிவுறுத்துகின்றன. நாகரிகமற்ற மக்கள் அவ்வந்திலங்களில் தோன்றும் பயிர் அல்லது உணவுப் பொருளின் பெயரை அத்தினைகளுக்குக் கொடுத்திருப்பர். அவ்வாறு செய்தார் அல்லவ் பண்பு கைப்பற்ற தமிழர். மலை நிலத்திற்கும் மலை சார்ந்த நிலத்திற்கும், அவர் கொடுத்த பெயர் குறிஞ்சி. குறிஞ்சி (*Strobilanthes kunthianus*) என்பது மலை நாட்டில் பன்னீராண்டுகூட்டு ஒரு முறை பூக்கும் ஒரு செடி. நீலகிரி பழனி மலைகளில் அதனைக் கொண்டாம். ஆச்செடி பூக்கும் காலத்தில், மலைச்சாரல் எல்லாம் ஒரே நீலநிறமாய் மிக்க அழகுடன் விளங்கும். அப்பூக்களில் தேனும் மிகுதியாகக் கிடைக்கும். அவ்வாண்டில் கிடைக்கும் தேனைப் ‘பெருந்தேன்’ என்பர். குறுந்தொகை மூன்றாம் பாட்டில்,

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நினு மாரள வின்டே சாரல்
குஞ்சோர் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நடபே.”

எனத் தேவகுலத்தார் எனும் புலவர் கூறுதல் காணக்.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பன்னுறாண்டுகள் முற்படத் தமிழ் மக்கள் மலை நாட்டிற்குக் குறிஞ்சி நிலம் எனப் பெயரிட்டார்கள். அதற்கு எத்துணைக் காலத்திற்கு முன்னர், அக்குறிஞ்சிச் செடி மலை நாட்டில் மிக்க சிறப்புடையது எனக் கருதி அவர்கள் ஆராய்ந்திருத்தல் வேண்டும்? அவர்கள் நூண்ணறிவுதான் என்னை! காந்தள், வேங்கை, ஆரம், அகில் என்ற இவற்றில் ஒன்றின் பெயரால் அதனைக் கூறியிருத்தல் கூடாதோ? குறிஞ்சிப் பூவே சிறப்புப் பூவாதலால், குறிஞ்சியென மலையையும் மலை சார்ந்த இடத்தையும் குறித்தார்கள்.

அவ்வாறே, பிற நிலங்கட்கும் மூல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனப் பெயர் வைத்ததற்கும் சிறந்த காரணங்கள் உள்ளன. பாலைமரம் (*Wrightia tinctoria*) இன்று தென்னிந்தியாவில் காண்டல் அரிது; ஈழ நாட்டின் காடுகளில் மிகுதியாக வளர்கின்றது; கோடைப் பருவத்தில் மாவும் மக்களும் விரும்பி உண்ணும் பழங்களை நல்குகின்றது. பழைய உறைகாரருள், உரையாசிரியர் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற இளம்பூரணர் ஒருவரே பாலை மாதத்தைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்; “பாலை என்பதற்கு நிலம் இன்றேனும், வேனிற்காலம் பற்றி வருதலின், அக்காலத்துத் தனிரும் சினையும் வாடுதலின்றி நிற்பதாம் பாலை என்பதொரு மரமுண்டாகவின், ஆச்சிறப்பு

நோக்கிப் பாலை என்று குறியிட்டார்,” என்பது அவர் கூற்று. பாலை மரத்தின் காய்கள் பற்றுக் குறட்டின் வாய் போன்ற வடிவின என்கின்றார் புலவர் ஒருவர். “கொடிறு போல் காய வாலினார்ப் பாலை” என்பது நற்றினை (கள்)

மூல்லை நிலத்திற்கு மூல்லை மலர் அடையாளமாய் இருப்பதுடன், அது கற்பு எனும் பண்பினைக் குறித்தற்குப் பெரிதும் பொருந்திய பூவாகவும் விளங்குகின்றது. “மூல்லை சான்ற கற்பினள்” எனவும், “மூல்லை நாறும் கதுப்பினள்” எனவும், பண்முறை வருதல் காண்க. மேல் நாட்டினர் ‘இலிலி’ மலரைப் போற்றியது போல, மூல்லையைப் போற்றினர் தமிழர். வெண்மையான நிறமும், சிற்பான மணமும் உடைய பூவினைக் கற்பிற்கு அறிகுறியாகத் தமிழர், நிறுவியது வியப்பன்று, தமிழர் ஏனைய பூக்களினும் மூல்லையைப் பெரிதும் விரும்பி அதனைத் தமக்கும், தம் இசைக் கருவிக்கட்டும், வழி பாட்டிற்கும் பயன்படுத்தினர் என்பதற்குப் பல சங்கப் பாடல்கள் சான்றாவன.

தமிழ்ப் புலவர், இயற்கையை நன்றாகப் பயின்ற பின்னரே செய்யுள் செய்யத் தொடங்கினர். ஜந்தினை நிலம், பெரும்பொழுது, சிறு பொழுது என இயற்கை வனப்பு, அவர் அகப்பாடல்கட்கு இன்றியமையாத பின்னிலைக் களனாக விதிக்கப் பெற்றது. பிற இலக்கியங்களில் இத்தகைய கோட்பாடுகள் இருக்கக் காண்கிலேம்.

சங்கப் பாடல்களில் மட்டுமே அன்றி, சிறிய வரிப் பாடல்களிலும், தமிழ்ப் புலவர்களின் இத்தகைய ஈடுபாடு வெளிப்படுகின்றது. சிலப்பதி காரக் காளல் வரியில்,

“பூவார் சோலை மயிலாலப் புரிந்து குயில்கள் இசைபாடக் காமர் மாலை அருகசைய நடந்தாய் வாழி காவேரி! காமர் மாலை அருகசைய நடந்ததெல்லாம் நன் கணவன் நாம வேலீன் திறம்கண்டே அந்ததேன் வாழி காவேரி!”

என இசைக்குமிடத்து, காவிரியாறு பூவணிந்து, பூமாலையும் தழையுடையும் புனைந்து செல்லும் காட்சியை, சிறிய எளிய இனிய சொற்களில் பேரழ குடன் ஓலியமாகத் தீட்டியுள்ளனர் இளங்கோவடிகள். அப்புலவரே, வையை யாற்றையும், அத்துணைத் திறமையும் அழகும் திகழுப் பாடியுள்ளார்; வையை எனும் நங்கை கண்ணகிக்குப் பின் நிகழும் தோங்கினை முன் அறிவாள் போல, பூவாடையால் தலையை மூடிக்கொண்டு, கண்ணோர் சொாஇந்தாள் எனக் காட்டுகின்றார்.

“கரைநின் ருதிர்த்த கவிரி இதழ்ச் செவ்வாய்
அருவி மூல்லை அணிநகை யாட்டி
விலங்குநிமிர்ந் தொழுகிய கருங்கயல் நெஞ்கனை
விரைமலர் நீங்கா அவர்அறை கூந்தல்
உலகுபுறந் தூட்டும் உயர்பே ரொழுக்கத்துப்
புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூங்கெடு
வையை யென்ற பொய்யாக குலக்கெடு
தையற் குறுவது தானற்ற தனள்போல்
புண்ணிய நழுமலர் ஆடை போர்த்துக்
கண்ணிறை நெஞ்ரீ கரந்தனள் தீடக்கிப்
புன்யா நன்றிது பூம்புனல் யாறை”

(புஞ்சேரி. ககூச - களச)

என அவர் அவ்யாற்றினை உருவகப்படுத்தி, அழகுறப் புளைந்து, புகழ்படப் போற்றிக் கூறியிருத்தல் நினைக்குந் தோறும் இன்பம் பயக்கின்றது. இம்மலராற்றின் வரலாற்றை இனிது ஆராய்வார் பரிபாடல் எனும் தொகை நூலைப் பார்க்க. கரையிலுள்ள மரங்கட்கு வையை ஆரூயிர் கொடுத்து வளாப்பதால், அம்மரங்கள் எதிர் விருந்தாக மலர்களைச் சொலிந்தன எனப் புலவர் ஒருவர் புகல்கின்றார். தமிழ் நாட்டுக் கடலே “இறவோடு வந்து கோதையொடு பெயர்கின்றது” என்கிறார் வேறொருபுலவர்.

ஓவ்வொரு தினையின் கருப்பொருளையும் தமிழ்ப் புலவர் நன்றாய் ஆராய்ந்ததால், மிகவும் வியக்கத் தக்க உவமைகளைக் கூறியிருக்கின்றனர். தமிழ் நாட்டின் இயற்கை வனப்பையும், நுண்ணிய பொருள் களையும் ஆராய்வார், புகை வண்டி, விசை வண்டி, மிதி வண்டி இவற்றில் செல்லுங்கால், அவற்றைக் காண்டல் அரிது. அவர் காவிரியாற்றின் கழனிகளுடே நடந்து செல்லுதல் வேண்டும். மருத மரங்கள் கரைகளில் நெஞ்கி அடர்ந்து நிழில்டு, தம் கொம்புகளையும் கிளைகளையும் தெளிந்த நீருக்கு மேலே தாழ்த்தி அழுக செய்யும் குளங்களில், நீராடிக் களித்தல் வேண்டும். “மந்தியும் அறியா மாம் பயில் அடுக்கம்” சென்று, வானுறவோங்கி வளம்பெற வளர்ந்திருக்கும் பெரிய மரங்களையும், அவற்றிற்கு அடியில் எண்ணிறந்த பலவகைச் சிறிய மரங்கள் செறிந்து விரிந்த காடுகளையும், அவற்றின் கீழே தரையில் ஒன்றன் மேலொன்றாகக் கிடந்து, படர்ந்து, தழுழ்த்து, தம்மிடையே எவரும் புகவொட்டாத கொடிகளையும், செடிகளையும், புதர்களையும், அச்சம், என்பது சிறிதும் அறியாது ஆங்காங்கு உலாவித் திரியும் அழகிய வன விலங்குகளையும், மரக் களைகளில் அமர்ந்து மகிழ்ந்து பாடும் வனப்பு மிக்க பிறவைகளையும், குன்றுகளின் உச்சியிலிருந்து பளிங்கு போலத் தெளிந்தோடும் அருவி களையும் ஓடைகளையும், நீர் நிலைகளையும் கண்ணுற்றுக் குறிஞ்சி

நிலத்தின் மாண்பினை உணர்தல் வேண்டும். மூல்லை, நெய்தல் முதலான நிலங்களின் இயற்கை வளங்களையும், வனப்புக்களையும், ஆங்குச் சென்று அந்நில மக்களுடன் உறைந்து, கண்கூடாகக் கண்டல் அன்றி வேறு வகையாய் அவற்றினை உள்ளவாறு அறிந்துகொள்ளல் அமையாது,

தமிழ்ப் புலவரின் உவமைகள் பல வியக்கத்தக்கன. வேப்பம்பூவை நூட்பமாய்ப் பார்த்த புலவர், அது இறால் மீன் கண்போல இருக்கின்றது என்றனர். வேறொருவர், கலைமான் “இரும்பு தீரித்தன்ன மாயிரு மருப்பு” உடையது என்றார். இன்னொருவர், பாடினியின் சிவந்த மெல்லிய உள்ளங்கால், வேட்டைக்குச் சென்று நீர் வேட்கைமிக்கு இளைப்புற்ற நாயின் நாவினை ஒக்கும் எனக் கூறினார். பின்னொருவர், வாகைப் பூவை மயிலின் சிகைக்கு உவமித்தார். மற்றொருவர், நெல்லிக் கனி முயலின் கண்ணிற்கு நிகர் என நிகழ்த்தினார். பிறர் ஒருவர், நாரையானது “பழம்படு பணையின் கிழங்கு பிளந்தன் பவளக் கூர்வாய்” உடையது என உரைத்துள்ளார். காந்தள் மலரைக் கண்ட புலவர் களிப்பறும் வகைதான் என்னை காந்தள் இதழ்கள் குவித்திருப்பது, இறை வழிபாடு செய்யும் இனிய மகளின் குவிந்த கைபோலக் கவின் செய்கின்றது என்றார் ஒருவர். மாலைப் பொழுதில், அதன் தோற்றும் இயற்கை மகள் ஏற்றும் விளக்கும் போல விளங்குகின்றது என விளம்பினர் மற்றொருவர். முறுகி யிருக்கும் அதன் இதழ்களைக் கண்டவர் உடைந்த அரக்கு வளைகளை அவற்றிற்கு ஒப்புமை கூறினார். அதன் இலைகளை உற்று நோக்கியவர், கள்ளை மிகுதியாக உண்டு மயங்கித் தடுமொறித் தீரியும் களியர்க்கு அவற்றினை ஒப்பிடுகின்றார். இங்ஙனம், மலர்களையும், மரங்களையும், செடிகளையும், கொடுகளையும், என்னிறந்த இயற்கைப் பொருள்கள் பிறவற்றையும் தத்தம் மதி நூட்பத்தினால் கையாண்டு, அவர் கூறியுள்ள உவமைத் திறன்கள் மிகச் சிறப்புடையன. அன்னார் யாப்பியல் நன்குணர்ந்த கவிஞர்; உள் நூல் கற்று வல்ல அறிஞர்; செடி நூல் வல்லுநராயும் விளங்கினார்.

தமிழர் தம் வழிபாட்டு முறைக்கு மலர்களையும், மாலைகளையும், இயற்கை வனப்பையும், பயன்படுத்தி வந்தனர். மலர்களால் வழிபாடும் முறை திராவிடச் சிறப்பு முறை எனக் கூறுவாருமார். வைத்திக வழிபாட்டில் மலர் வழிபாடு இல்லை என்பதும், ஆரியர் திராவிடரிடமிருந்தே மலர் வழிபாட்டு முறையைக் கற்றனர் என்பதும், அவர் துணிபு “பூஜை” என்னும் வடசொல் “பூ செய்” என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு என்பாருமார். அதற்குத் தக்க சான்றுகளும் உள், பூ வழிபாடு வேத காலத்தில் ஆரியர்கண் இன்மை

யாலும், ‘பூஜை’ எனும் அடிச்சொல் ஆரியத்தில் தவிரப் பிற இந்தோ ஜோப்பிய மொழிகளில் காணாமையாலும், “புஷ்ப கர்ம பூஜை” திராவிட மக்களின் தனிப் பண்பாட்டிற்கு இசைந்தது என நம்புதற்கு இடமுண்டு.*

முருகன் வழிபாடு இயற்கையுடன் கலந்த வழிபாடு. அவன் விரும்பும் இடங்கள் யாவை எனின், இயற்கை வனப்புத் தோன்றும் இடங்கள் அனைத்துமேயாம்.

“காரும் காவும் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறும் குளஞும் வேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதும்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை நிலையினும்.”

எனத் திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரார் கூறுகின்றார். முருகனை வழிபடுவோர் சிவந்த மலர்கள் கொண்டே வழிபட்டு வந்தனர்; கடம்பின் மலர் மாலை அணிபவன் அவன். வெட்சி மாலையும் விரும்புவான். அவனை வழிபடும் ஆடவரும் மகளிரும், அவனைப்போல, சிவந்த மலர்களை அணிந்தே வருவார். இவ்வாறே, மூல்லை நிலத்தில் திருமாலை மூல்லை மலர் கொண்டு வழிபட்டு வந்தனர். நிலத்தின் தெய்வத்தை வழிபடுதற்கு, நிலத்தில் தோன்றிய மரம் செடிகளின் மலர்களையும், தழைகளையும், கையாண்டனர்.

தமிழ் நாடு வெப்பம் உடையது. நிழலை நம் மக்கள் விரும்புவது இயற்கையே. ஆதலால், நம் புலவர் குளிரையும் தண்மையையும் குறிக்கும் அடைமொழிகளைப் பெரிதும் கையாளுகின்றனர். வெப்பத்தைப் போருக்கும் துண்பத்திற்கும் உரிய பண்பு எனக் கருதுகின்றனர். புலவர் ஒருவர் தம்

* S. K. CHATTERJI, Race Movements and Prehistoric Culture in the Vedic Age. London, 1951, p. 160.

“The characteristic offerings in the Puja rite Viz., flowers, leaves, fruits, water, etc., are not known to the homa rite, except in instances where it has been influenced by the puja. It has been suggested with good reason that puja is the pre-Aryan, in all likelihood the Dravidian form of worship, while the homa is the Aryan; and throughout the entire early Vedic Literature, the puja ritual with flowers etc., offered to an image or symbol is unknown, the word puja, from a root puj, appears, like the thing it connotes, to be of Dravidian origin also. This word or root is not found in any Aryan or Indo-European language outside India.”

புரவலரைப் போற்றுமிடத்து, “மாரி அன்ன வண்மையிற் சொரிந்து, வேணில் அன்ன என் வெப்பம் நீங்க” எனக் கூறுகின்றார். மற்றுமொருவர் “அடுப்பில் சோறு அடும் வெப்பமும், ஞாயிற்றின் வெப்பமுமே அன்றி, வேறு வெப்பம் உன் நாடு அறியாது” என்கிறார்.

நிழல் என்பதனை நன்கு ஆய்ந்து, அதன் திறங்களை வகுத்துள்ளனர். “கொழு நிழல்”, “புள்ளி நிழல்”, “புகர் நிழல்”, “தண்ணிழல்”, “மென்னிழல்”, “வரி நிழல்”, “இன்னிழல்”, “மாநிழல்” என்று, வெயிலில் வருந்திய மக்கள் நிழலின் அருமையைக் கண்டார்கள். “கயம்புக் கள்ள பயம்படு தண்ணிழல்” என்றும், “கயம் கண்டன் பெருமரக் குழாய்” என்றும், நிழலைக் குளிர்ந்த நீருக்கு உலமை கூறுதலால், நிழலைப் பற்றிய உணர்ச்சிகளை அவர் மிக்குணர்ந்தவர் என்பது போதரும்.

மேலும், மலர்கட்கும், மரங்கட்கும், தமிழில் உள்ள பெயர்கள் இன்னோசை உடையவை, வெங்ஜில் எனும் இலத்தீன் புலவர், மலர்க் செடிகளின் பெயரைக்கொண்டு இன்னோசை படைத்த பல அடிகள் யாத்துள்ளனர் என்பது. தமிழ்ப் புலவரும், தமிழ்ப் பெயர்களைக் கொண்டு, செவிக்கினிய பல அடிகள் யாத்துள்ளனர்.

“**மெல்லினாரக் கொன்றையும் மென்மலரக் காயாவும்
புல்லிலை வெட்சியும் பிடவும் தனவும்
குல்லையும் குருந்தும் கோடலும் பாங்கரும்
கல்லவும் கடத்தவும் கமற்கண்ணி மலைந்தனர்-**”

என்பது கலித்தொகைப் பாட்டு, இப்பாட்டின் அடிகள் எத்துணை ஒசை இனிமை உடையன என்பதைக் கலிக்குரிய தூள்ளல் ஒசையுடன் படித்துப் பார்க்க. கபிலர், குறிஞ்சிப் பாட்டில், தொண்ணுற்றெரான்பது பூக்களின் பெயர்களை வைத்து, முப்பத்தைந்து அடிகள் யாத்துள்ளார். அவற்றை விரைவின்றி மெல்லப் படிக்கும் பொழுது, தமிழ் மக்கள் மலர்கட்கும் மரங்கட்கும் இட்ட பெயர்கள், எத்துணை அழகு வாய்ந்தன என்பது இனிது விளங்கும். சிறுபாணாற்றுப்படையில் வரும் சில அடிகள் ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறிக்கற்பாலன:

“**அலைநீர்த் தாழை அன்னம் பூப்பவும்
தலைநாட் செஞ்சி தமனிய மருட்டவும்
கடுஞ்சூல் முண்டகம் கதிர்மணி கழாஔவுவும்
நெஞ்காற் புன்னை நித்திலும் வைப்பவும்.**”

தமிழ்ப் புலவர், தம் பாடல்களில், தலைவர் தலைவியர் மலர்களை மிகவும் விரும்பினர் எனக் காட்டியுள்ளனர். தலைவன் தலைவிக்குக் கையுறையாகக் கொடுப்பது மலரேயாம். தலைவி தன் தோழியருடன் மலர் கொய்யும் தொழிலில் பொழுது போக்குவாள்; தன் இல்லத்தில் அயலைச் செடியை வளர்ப்பாள்; அதற்கு நாடோறும் நீர் வார்த்து மிகவும் பேணி வருவாள். இவ்வாறு தலைவர் தலைவியர் ஈடுபாடு மக்களின் ஈடுபாடாய் இருந்தது.

தமிழ்ச் சிறுவர் தாம் பிறந்த நாள் தொடங்கி மலர்களை விரும்பி வந்தனர். போர் வீரன் மனைவி ஆண் மகவைப் பெற்றதும், அவள் கணவன் போர்க்குரிய மாலைகளைச் சூடித் தன் குழந்தைக்கு முதற்காட்சி அளிப்பான். இக்காலம் போல அக்காலமும், அன்னையர் தம் சிறுவர்க்குக் சிறு மலர்களை முடியில் யிலைச்சவது வழக்கமாயிருந்தது. சிறுவர் பூக்களையும், பழங்களையும், விதைகளையும் வைத்து விளையாடினர்; ஆடைகளுடன் மாலைகளும் அணிந்தனர். தலையில் அணியும் மாலை கண்ணி எனப் பெயர் பெற்றது. காதிலும் சிறு மாலைகளைத் தொங்க விட்டனர். கழுத்தில் ஆடவர் அணியும் மாலை தார் என்றும், பெண்டிர் அணிவது கோதையென்றும் பெயர் பெற்றன. மகளிர் தழைகளால் தொடுத்த தழையுடைகளை அணிந்தனர். இம்மாலைகளும் தழையுடைகளும், ஒரே வகைப் பூவினாலும், ஒரே வகைத் தழையினாலும் செய்யப் பெற்றன. சில வேலைகளில், பல வகைப் பூக்களையும், தழைகளையும், உரிய முறையை விரவி, மாலைகளும் உடைகளும் செய்தனர்.

தமிழர் தம் இல்லங்களை இயற்கை வனப்பு மிக்க இடங்களில் நிறுவினர்; தம் நகரங்களில் பூம்பொழில்களையும் தோட்டங்களையும், இளமரக் காக்களையும், இனிய சோலைகளையும் நிறுவினர்; இல்லங்களின் முன்னே அழகிய பந்தர்கள் அமைத்து வைத்தனர். இறையனார் அகப்பொருளுறையில் அழகுறக் கூறப் பெற்றுள்ள இல்லமும் பொழிலும், அக்காலத்து வனப்பினை ஒருவாறு காட்டுகின்றன. களவொழுக்கம் நிகழும் இடங்கள் எல்லாம் இயற்கை வனப்பு வாய்ந்த இடங்களாகவே தோன்றுகின்றன. சங்கச் செய்யட்களில், தலைவி தன் தோழியருடன் வேங்கை மலர் கொய்து விளையாடுமிடத்துத் தலைவன் எதிர்ப்படும் வழக்கம் கூறப் பட்டுள்ளது. வேங்கை மலர்கள் புலியின் நிறத்தை ஒப்பன். எனவே, ‘புலி, புலி’ எனப் பூசவிழன், வேங்கை தன் கிளைகளைத் தாழுத்தி, மலர்களைக் கொடுக்கும் என்பது சிறுவர் நம்பிக்கை . வேங்கை மலர்கள், குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய அழகிய மலர்கள். வேங்கை பூக்கும் பருவம் திருமணம்

நிகழ்த்துதற்குரிய பருவம் எனக் கருதப் பெற்றது. இயற்கையுடன் அளவளாவிய தமிழ் மக்கள் வேங்கை மரத்தின் நறுநிழலில் திருமணங்களை நிகழ்த்தி வந்தார்கள் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் உள்ளன. வேங்கை பூப்பின், வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவர் தம் நாடு மீண்டு, தம்மை மணந்து கொள்வர் எனத் தலைவரியார் எதிர் நோக்கியிருப்பர். குறுந்தொகைப் பாட்டு ஒன்றில், தலைவி ஒருத்தி வேங்கை பூத்தது கண்டதும், தன்னை அறியாமலே கண்ணார் சொரிந்தனள் எனப் புலவர் கூறுகின்றார். வேங்கை பூத்தும், தலைவன் வாராமையே அதற்குக் காரணம்.

வேங்கை மலர்களைத் தலைவர் கையுறையாகத் தம் தலைவியர்க்கு நல்கினர். காதலர் தமக்குள்ளே அம்மலர் மாலைகளை மாற்றிக்கொண்டனர். காதலன் தன் காதலிக்குத் தழையுடையைக் கையுறையாகக் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது. காதலி தன் தலைவன் நாட்டு மலைகளையும், அம்மலைகள் மீது தவழும் முகில்களையும் மலையிலிருந்த இழியும் அருவியையும், அருவி நீரில் மிதந்து வரும் செடி கொடி மலர்களையும் காதலிப்பாள். தலைவி ஒருத்தி, தன் தலைவன் மலையில் மாலைப்பொழுதே மழை பொழிவதைக் கண்ணுற்றாள். அடுத்த நாட்காலையில் அருவி வெள்ளத்தில், காந்தட்செடி ஒன்று கிழங்குடன் மிதந்து வருதல் கண்டாள். அச்செடியை யிக்க ஆர்வத்துடன் எடுத்துவைத்து முயங்கினாள். அவ் வெப்பத்தினால் இலைகள் வாடன. ஆயினும், அச்செடியிலுள்ள கிழங்கைத் தன் முற்றத்தில் நட்டு, மிக்க கருத்துடன் நீர் வார்த்து வளர்த்து வந்தாள். (குறுந்தொகை: நுக்க)

திருமணம் நிகழும் பொழுது, தமிழ் மக்கள், மணப் பெண்மீது மலர்களைத் தூவி வாழ்த்தினார்கள். தங்கள் ஊர்க்குப் புதியராய் வந்த விருந்தினர்க்கு, அவ்வரும் மக்கள் மலர் கொய்து கொடுத்து வர வேற்பார்கள். புலவரும், கடத்தரும், பாணாரும், அரசர்பால் செல்லும் பொழுது, அரசர் அவர்கட்குப் பரிசிலாக நாடும், ஊரும், களிறும் நல்குவதுடன், பொன்னால் செய்த தாமரைப் பூவினை அளிப்பதும் வழக்கம்; சில வேளைகளில், வெள்ளி நாளினால் கட்டிய பொற்பூங்கொத்து நல்குவர். இசைவாணர் யாழ் முதலாய இசைக் கருவிகளுக்கு மலர் மாலை சூட்டி அணி செய்தனர்.

அகவொழுக்கத்திற்கு மாலைகளைப் பயண்படுத்தியவாறே, தமிழ் மக்கள் புலவொழுக்கத்திற்கும் அவற்றினைப் பயண்படுத்தினர். போரின் ஓவ்வொரு நிலைக்கும் ஓவ்வொரு பூ அடையாளம் ஆகும். ஆனிரைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு வருவதற்குச் செல்லும் வீரர், கொத்துக் கொத்தான

வெட்சி மலர்மாலைகளை அணிந்து சென்றனர். பகைவர் நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்வோர் வஞ்சி மாலை அணிந்தனர். கோட்டைகளை முற்றுகையிடுவோர் உழிஞ்சு மாலை குடினர். கடுமேபோர் நிகழ்த்துமிடத்துத் தும்பை மாலை அணிவர். வெற்றி பெற்றோர் வாகை மாலை புனைந்து, அவ்வெற்றியைக் கொண்டாடுவர். ஆனிரை மீட்டற்குச் செல்வோர் கரந்தை மாலை குடுதலும், கோட்டையைப் பகைவர்க்கு எதிராக நின்று காக்கும் வீரர் நொச்சி மாலை அணிதலும், நிலையில்லாத உடம்பினை நீத்து, நிலையான புகழை நாட்ட விரும்பியோர் காஞ்சி மாலை பூண்டு போர் புரிதலும், பெருவழக்காய் இருந்தன.

தமிழ் மக்கள், அகவொழுக்கத்திற்கு மலர்களையும் மாலைகளையும், பயன் படுத்தினர் என்பது அத்துணை வியப்பன்று; அவற்றைப் புறவொழுக் கத்திற்கு எவ்வாறு பயன் படுத்தினர் என்பதுதான் வியப்பு. இது “Uniform” போன்றதென்பது போப்பையர் கருத்து. மலர்களாலும் மாலைகளாலும், வீரர் மகிழ்ச்சியும் ஊக்கமும் அடைந்து இருப்பர் எனக் கருத இடமுள்ளது. எனினும், போரிலும் அவற்றை வழங்கி வந்த செய்கை, தமிழ் மக்கள் பண்பாட்சின் உயர்ந்த சிறப்பிற்கு என்றும் குன்றாச் சான்றாய் விளங்குகின்றது. வீரர் மலர் யாலை அணிந்து செல்லும் காட்சியின் ஆழகைப் புலவர் பலவாறு புனைந்து புகழ்வர். வெட்சி மாலை புனைந்து செல்லும் வீரர், “செவ்வானம் செல்வது போற் செல்கின்றார்” என்றார், புலவர் ஒருவர். மதுரையிலிருந்து திருப்பாங் குன்றத்திற்குத் திருச் செலவாகச் செல்லும் மக்கள், மலர்களையும் மாலைகளையும் குடிக்கொண்டு சென்றமையால், தெரு அனைத்தும் ஒரே மாலை இட்டது போலத் தோன்றியது என ஒருவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேல் நாடுகளில், உரோசா மலர், இலிலி மலர், எருக்கிலை மலர், அரசர்க்கும் அரசர் மரபினர்க்கும் அடையாளப் பூக்களாய் வழங்கியுள்ளன. தமிழ் மக்கட்கும், தமிழ் அரசர்க்கும், அடையாளப் பூக்கள் இருந்தன. சேர மன்னர்க்குப் பனம்பூவும், சோழ மன்னர்க்கு ஆத்திப்பூவும், பாண்டிய மன்னர்க்கு வேப்பம்பூவும் அடையாளம். போருக்குச் செல்லும் வீரர் போர்க்குரிய மாலைகளை அணிந்தனர். போர் நடத்தும் மன்னர் தம் அடையாளப் பூமாலைகளுடன் போர் மாலைகளும் பூண்டனர். நெடுநல் வாடையில், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் போரிற் புண்பட்டுப் பாசறையில் தங்கியிருக்கும் தன் படை வீரர்களைப் பார்க்கச் சென்றனன் எனக் கூறுமிடத்தே, அவனது படைத்தலைவன், வேப்பமாலை குட்டியுள்ள மன்னன்

வேலினைத் தன்கையில் எடுத்துக்கொண்டு, அவன் முன்னர்ச் சென்றான் என நக்கோர் குறிக்கின்றார்.

பண்டைத் தமிழர் எத்துணையாக ஒலைகளைக் கையாண்டு வந்தனர் என்பதற்கு, இன்றும் தமிழர் அணியும் அணிகலன்களின் பெயர்கள் சான்றாகின்றன. தோடு, அரசிலை, குழை, ஒலை, கொந்திளோலை, தாலிக்கொடி என்று அவ்வணிகலன்களுக்குப் பெயர் சொல்லும் பொழுது, அவை முதலில் ஒலையும் குழையுமாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கருத இடம் உண்டு. அக்காலத்தில் இயற்கையுடன் இசைந்து வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள், ஆம்பல் கொடியையும், பனையோலையையும், இன்னும் பல் வகை இலைகளையும் கொண்டே தங்களை அணி செய்திருந்தார்கள். அவர்தம் கட்டில், நாற்காலி முதலிய பொருள்களும், செடி கொடி இலைகளின் வடிவங்களைக் காட்டின.

சங்க இலக்கியத்தில், அகத்துறை புறத்துறைகளில் உவமிக்கப்படும் மலர்களை இதுகாறும் நன்கு ஆராய்ந்தார் அல்லர் தமிழ் அறிஞர். அவற்றைத் தக்கவாறு ஆராய்ந்துணர்ந்து, பண்டைத் தமிழ்ச் செய்யட்களை இன்னும் பலர் பன்மடங்கு கவை நுகரச் செய்வதே, தமிழ் மொழியும் செடி நூலும் கற்ற அறிஞர் பெருங்கட்டமை ஆகும்.

காப்பியக் கவிஞர் வீரமாழனிவர்

வீரமாழனிவர், இத்தாலி நாட்டில், மாந்துவா மாவட்டத்தில், காஸ்திகிலியோனே எனும் சிற்றூரில் 1680ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள், எட்டாம் நாளிலே பிறந்தார். பெரும்புகழ் பெற்ற இலத்தீன் கவிஞர் வெர்ஜில் என்பவர் பிறப்பிடமும் மாந்துவா மாவட்டமே. ஆதலால், மாந்துவா மாவட்டம் இரு பெருங்காப்பியக் கவிஞரை உலகிற்கு ஈந்துள்ளது. வெர்ஜில் எழுதிய ஏனையிது (Aeneid) என்னும் காப்பியம் வீரமாழனிவரின் தமிழ்க் காப்பியத் திற்கு எடுத்துக்காட்டாய் நின்றது என்பது திண்ணைம். நம் முனிவரின் தந்தையார் உயர்குடிப் பிறப்பினர். அவர் பெயர் கண்டோல்போ பெஸ்கி (Count Don Gandalfo Beschi) என்பது. அவர் தமது அரும் பெறல் மௌந்தர் பிறந்த ஐந்தாம் நாளில், சமய குரவால் அவர்க்கு ஞான நீராட்டுச் செய்வித்து, ஜோசப்பு கொன்ஸ்டான்ஸ் எனும் திருப்பெயரும் சூட்டினார். கொன்ஸ்டான்ஸ் எனும் அவரது இயற்பெயர் வடமொழியில் தைரியம் என்று பொருள்படும். அவர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த பொழுது, தம்மைத் ‘தைரிய நாத சவாமி’ என வழங்கினர். அவரது இயேசு பணியின் ஆர்வமும், தமிழ்ப் புலமையும் கண்ட மதுரைச் சங்கத்தார், ‘வீரமா முனிவர்’ என அவரை வழங்கினர். சந்தாசாகிபு எனும் அவர்: நண்பர் அவரது துறவின் மாண்பினை உணர்ந்து, ‘இஸ்மதி சன்னியாசி’ என அவர்க்குப் பட்டம் தரித்தார்.

வீரமாழனிவரின் இளமைப் பருவத்தைப் பற்றிய செய்திகள் நமக்கு கிடைக்கவில்லை. அவர் தம் 18ஆம் ஆண்டில் (1698) கத்தோலிக்குத் திருச்சபையின் துறவோர் குழுக்களுள் உலகப் புகழ் பெற்ற இயேசு சபையைச் சேர்ந்தார்; பண்ணோண்டுகள் குருப் பணிக்கு இன்றியமையாத கல்விப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்; இடையிடையே இயேசு சபைக்

கல்லூரிகளில் கல்வி பயிற்றுவதிலும் சிறப்புற்று விளங்கினார். 1709-ஆம் ஆண்டு அவருக்குக் குருப் பட்டம் அளித்தனர். 1710-ஆம் ஆண்டு இலிஸ் பன் துறைமுகத்திலிருந்து இந்தியாவிற்குப் புறப்பட்டு வந்து 1711-ஆம் ஆண்டு தென் பாண்டி நாட்டில் தொண்டாற்றிய இயேசு சபைக் குருக்க ஞடன் சேர்ந்தார்.

இயேசு சபைக் குருக்கள் இந்தியாவில் பற்பல திருப்பணிகள் ஆற்றி வந்தார்கள், மதுரை மிஷன் என்பது அவர் தொண்டாற்றுக்கெனப் போப்பு ஆண்டவரால் வகுக்கப் பெற்ற ஒரு மாவட்டம். ஆங்குத் தே நோபிலி எனும் தத்துவ போதகார் காலந்தொடங்கி, அக்குருக்கள் காவியாடை அணிந்து ஊனுணவு கடிந்து, ஐரோப்பியரின் தொடர்பு துறந்து, தமிழ்ப் பழக்க வழக்கங்களை மேற்கொண்டு வந்தனர். அதனால், கத்தோலிக்குச் சமயம், அக்காலத் தமிழ் மக்கள் எண்ணியவாறு, பறங்கியர் சமயம் அன்று எனவும், அது மக்கள் அனைவர்க்கும் பொதுச் சமயம் எனவும் காட்டினர். அவர் அரிய தொண்டின் பயனாக, சோழ பாண்டி நாடுகளில் உயர் குலத்தோரும் பலர் கத்தோலிக்குச் சமயத்தை மேற்கொண்டனர்.

வீரமாமுனிவர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த காலத்தில் மதுரை மிஷன் மாவட்டம் பாண்டி நாட்டுக் காம நாயக்கன்பட்டியைத் தென்னெல்லை யாகவும், தொண்டை நாட்டுக் கோனான் குப்பத்தை வடவெல்லையாகவும் கொண்டு விளங்கியது. முனிவர், முதல் ஜந்து ஆறு ஆண்டுகள், காமநாயக்கன்பட்டி, கயத்தாறு, மதுரை, தஞ்சாவூர், அரிசலூர் முதலான இடங்களில் திருத் தொண்டாற்றினார். தமிழ் நாட்டின் தட்பவெப்ப நிலைகளால் அவர் சில காலம் உடல் நலிவற்றாராயினும் மனம் தளர்வற்றார் அல்லர். அக்காலம் அரசியற் புரட்சிகளும் நாட்டைத் துன்புறுத்தின. அத்துன்பங்களில் முனிவர்க்கும் பங்கு கிடைத்தது. எனினும்,

**“கடச்கடரும் பொன்போல் ஒனிவிழும் துன்பம்
கடச்கட நோற்கிற் பவர்க்கு.”**

(குறள்.உகூள)

என்பது போல, அவர் அவற்றினைத் தம் அரிய துறவொழுக்கத்தினால் மேற்கொண்டு, தாம் தனி மறை எனக் கொண்ட சமயத்தினைத் தமிழ் நாட்டில் தமிழருக்குத் தமிழராய் இருந்து போதிக்க உறுதி பூண்டு, தமிழ் மொழியை வழங்குப் பேசவும் எழுதவும் கற்று, இலக்கிய இலக்கண நூல்களை ஜயந்திரிப்பற ஆராய்ந்து, தாழும் அத்தகைய பெருநூல்கள் இயற்றும் ஆற்றல் பெற்று விளங்கினார்.

முனிவர் தமிழ் நாட்டிற்கு வருமுன்னரே இத்தாலியம், கிரேக்கம், ஈபுரு, இலத்தீன், போர்த்துக்கோஸ் முதலாய மொழிகளையும், அவற்றின் இலக்கியங்களையும் கற்றுணர்ந்திருந்தார்; இங்கு வந்ததும் தமிழ் மொழியை இணையற்ற முறையிற் பயின்றிந்தார்; சம்லகிருதம், தெஹாங்கு, உருது நன்கு கற்றார். அவர் சமயத் தொண்டு தமிழ்த் தொண்டிற்கு உதவியது போல, அவர் தமிழ்த் தொண்டு சமயத் தொண்டிற்கு உதவியாயிற்று. வீரமாழுனிவர் தம் முப்பதாம் ஆண்டின் பின் தமிழ் மொழியைக் கற்றுப் பெரும்புலமை எய்தினார். இத்துணை ஆண்டின் பின் இத்துணைப் பெருமொழியைக் கற்று, இத்துணைப் பெரும் புலமை பெற்று விளங்கியதற்கு, உலக வரலாற்றில் இது காறும் இவருக்கு ஒப்பாயவர் எவரும் தோன்றிலார். குசை கொன்றாடு (Joseph Conrad) என்னும் போலந்து நாட்டுப் பெரியார், தம் பதினேழாம் ஆண்டில் ஆங்கிலம் கற்கத் தொடங்கி, சிறந்த ஆங்கில நூலாசிரியர் ஆயினர். வீரமாழுனிவரின் திறம் கொன்றாடின் திறத்தினும் பன்மடங்கு உயர்ந்தது.

முனிவர் நம் தமிழ் மொழிக்குச் செய்துள்ள தொண்டு ஈடும் எடுப்பும் அற்றது. தமிழ் உரைநடைக்குத் தத்துவ போதகரே (De Nobili) தந்தையார் என்ப. அது உண்மையெனினும், இவரால் அது வளம் பெற்று மிக்குயர்ந்தது. வேத விளங்கம், பேதகமறுத்தல், லுத்தேரினத்தார் இயல்பு, வேதியர் ஒழுக்கம், பாரமார்த்த குரு கதை என்பன, அவற்றுள் தலை சிறந்தவை. தமிழ் உரைநடைக்கு வளர்ப்புத் தந்தையாரம் விளங்கிய முனிவர், தமிழ் அகாதைக்குத் தனித் தந்தையாரே ஆகிவிட்டார். அவர் செய்துள்ள சதுர் அகாதி தமிழ் அகாதைக்கெல்லாம் முற்பட்டு விளங்குகின்றது. தொல்காப்பியம், நன்னால், சின்னால் எனும் பழைய இலக்கண நூல்கள் பல இருப்ப, அவர் தொன்னால் எனும் இலக்கண நூல் செய்தனர். அதுவும் இலக்கண நூல்களில் தனிச் சிறப்புடையதாகும். எழுத்துக்களில் ஏ, ஓ வடிவம் முதலியவற்றில் அவர் அமைத்துள்ள சில மாற்றங்களைப் பின்னையோர் அனைவரும் போற்றி வழங்குவாராயினர். பொருளியல் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கும் அழுகும், பண்டை அணியியல் இருப்ப, மேலைநாட்டு மொழிகளில் வழங்கும் சொல் வன்மை இலக்கணத்தை (Rhetoric) நயம்பட விளங்கியுரைத்துள்ள திறமும், பன்மொழிப் புலவர் பாராட்டிற்குரியன. தமிழ் மொழியில் வழங்கும் தொண்ணாற்றாறு வகைப் பனுவல்களில் கலம்பகம் என்பது ஒன்று. அவற்றுள் அழகர் கலம்பகம், மதுரைக் கலம்பகம் திருவரங்கக் கலம்பகம் முதலான ஒரு சில கலம்பதுங்களே புகழ் பெற்றவை. முனிவர் இயற்றிய திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் முற்கூறிய மூன்றங்குள் எதற்கும் எட்டுணையும்

தாழ்ந்ததன்று. அதனை ஆராய்வோர் அதன் தனிச் சிறப்பினைக் காண்பார். பத்தியை வளர்க்கும் கிங்டேரி அம்மாள் அம்மாளை முதலிய பல்வகைச் சிறு நூல்களும், மக்கள் வாழ்க்கை ஆகிய “உருள் பெருந் தேர்க்கு அச் சாணி அன்ன” இன்றியமையாப் பெரும்பயன் விளைப்பன். இவை நிறக்.

தேம்பாவணி என்னும் பெருங்காப்பியம் இயற்றிய பேராற்றலாலும், பெரும் குழாலும், முனிவர் திருத்தக்க தேவர், இளங்கோவுடிகள், கம்பநாடர் முதலாய புலவர் வரிசையில் இடம்பெற்று விட்டனர். தேம்பாவணியில் அடங்கிய காண்டங்கள் மூன்று, படலங்கள்; முப்பத்தாறு; செய்யுட்கள் மூவாயிரத்து அறுநூற்றுப் பதினெண்து. வீரமாழுனிவரின் இயற்பெயர் சூசை (Joseph). எனவே, தாம் தாங்கிய பெயருடைத் தலைவரை இக்காப்பியத்தில் போற்றினார் போலும்! இஸ்பானிய தேயத்தில் ஆகிர் என்பது ஒரு நகர். அங்கு இயேசு பற்று மிக்குடைய கண்ணியர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் இறைவனின் திரு அருளால் இயேசுநாதரின் காவல் தந்தையாராகிய சூசையெனும் திருத்தொண்டரின் வரலாற்றை எழுதலானார். அந்நாலே நம் புலவருக்கு முதல் நூலாகும். இனி, விவிலிய நூலில் வரும் பல வரலாறுகளையும், தம்முடைய சொந்தக் கருத்துக்களையும் சேர்த்துக் காப்பியத்தை இயற்றினார்.

காப்பிய ஆசிரியர் அணைவரும் அவ்வாறே செய்வார். தமிழில் கம்பரும், ஆரியத்தில் வான்மீகியும், கிரேக்கில் ஹோமரும், இலத்தீனில் வெர்ஜினும், இத்தாலியத்தில் தாந்தேயும், பேர்த்துக்கூத்தில் காமோசாவும், ஆங்கிலத்தில் மில்டனும், தம் காப்பியங்களில், நிகழ்ந்த வாலாற்றை மட்டும் கூறவில்லை; அடிப்படையான வரலாற்றை வைத்துக்கொண்டு, தங்கள் நோக்கத்தோடொப்ப, காப்பியத்தை விரிப்பார்கள். பல சிற்றாறுகள் வந்து விழும் பேராற்றைப் போல, பல சிறு கதைகளும் வரலாறுகளும் செய்திகளும் திரண்டு, சிறப்புறுப்போடு இயெந்து, தொடர்நிலைச் செய்யுள் உருவாகும்.

பாலத்தீன் (Palestine) நாட்டில் யூதர் குலத்தில் பாட்டுடைத் தலை வராகிய சூசை பிறக்கின்றார். அவர் மக்களுள் ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி வளர்ந்து, இளைஞராகவே துறவறும் புக எண்ணி, வணத்தை நோக்கிச் செல்கின்றார். வானுறையும் தேவதூதர் ஒருவர் அவரைக் கண்டு, அவர் இல்லறத்திலே துறவறும் காண்பது இறைவன் ஆணையெனக் கூறுகின்றார். அந்நாட்டில் தேவாஸயத்தில், கண்ணித்துவம் பூண்டு, மங்கையார்க்கரசியாயும், மாசறு நங்கையாயும் விளங்கும் மரியாய்க்கும் தேவதூதர் சென்று சூசையைத் திருமணம் செய்யும்படி கூறுகின்றார். இருவரும் தாம் முன் கொண்-

உள்ள நோன்பிற்குச் சிறிதும் சிதைவில்லாமல் இல்லறத்தை இனிது நடத்தும் பொழுது, இறைவனின் திருவருளால் கன்னி மரியம்மையார் “கருவில்லாத கருத்தாங்கிக் கன்னித் தாயாகி” “உருவில்லானை மனித உருவாக” உலகிற்கு ஈந்தார். ஆயரும் அரசரும் இயேசுவை வணங்குகின் றனர். ஆயினும், அவ்வுரின் அரசன் இயேசுவைக் கொல்ல என்னுவதால், திருக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மூவரும் எகிப்துத் தேயம் செல்கின்றனர். அவர்கள் செல்லும் வழியில் அமைந்திருக்கும் ஊர்களும் இடங்களும் விவிலிய வரலாறுகளோடு தொடர்புடையன. எனவே, அவ்வாலாறுகள் அணைத்தையும் காப்பிய ஆசிரியர் இணைத்துக் கூறுகின்றார். இயேசு நாதரும், அவர் பெற்றோரும் நாசரேத்து எனும் ஊருக்குத் திரும்பி, அங்குச் சில ஆண்டுகளாக ஓப்பற்ற இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். பாட்டுடைத் தலைவராகிய குசையப்பரைப் பிணி சேர்வதும், அவர் அதனைப் பொறுமையுடன் தாங்குவதும், அவர் உயிர் துறப்பதும், மன்னுலகும் விண்ணுலகும் அவருக்கு முடி குட்டி அவரைப் போற்றுவதும், இறுதிப் படலங்களின் பொருளாவன.

குசையப்பரின் வரலாற்றுடன் வேறு செய்திகள் இணைக்கப் பெறும் முறை குறிக்கற்பாலது. எடுத்துக் காட்டாக, வளான் எனும் குசை யூதோயாவின் அரசு குலத்தில் பிறந்தவர். அவ்வாச குலம் தாலீது அரசரை முதல்வராகக் கொண்டது. எனவே, குசையின் குலத்தைப் பற்றிக்கூறும் புலவர் தாலீதின் அருங்கெயல்களையும் வரைகின்றார். இவ்வாறு, விவிலிய நூலிலிருந்து நூற்றைம்பது பகுதிகள் இக்காப்பியத்தில் இடம் பெறலாயின.

மேலும், கத்தோலிக்குத் திருச்சபையின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை எதிர்கால முற்கூற்றுப் போல நூலாசிரியர் கூறலானார். இயேசுநாதர் தம் தாய் தந்தையரோடு வாழும்பொழுது, தம் இல்லத்தைப் பிற்காலத்தில் வானோர் இத்தாலி நாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வரென்றும் ஆங்கு வொரைத்தோ நகாலி எந்நாளும் அடியாரால் பெருஞ் செல்வமாய்க் காப்பாற் றப்படுமென்றும் கூறும் இடம் இத்தகையது. அப்படலத்தில் அவ்வில்லத்தைப் பற்றி ஒரு செய்யுள்:

‘ஒங்கியதோர் உடல்முகமோ முகக்கண்ணோ
 கண்மணியோ ஓளிசெய் மார்பிற்
 தூங்கியதோர் பூண்கலனோ கடர்முடியோ
 முடிமணியோ சொல்லுந் தன்மை
 நீங்கியதோர் வனப்பிவில் நீலத்தெல்லை
 நீகரில்லா நேமி தன்னில்
 விங்கியதோர் பேரினப் வீட்டுவே
 மேலவீட்டு வாயி ல.:தே.’

தேம்பாவணி கிறிஸ்து நீதி நூலாகவும் விளங்குகின்றது. இயற்கை வளப்பில் இறைவனின் தோற்றும், இல்லறம் துறவறங்களின் முதன்மை, தொழிலின் மாண்பு, வறுமையின் சிறப்பு, கற்பின் தலைமை, கடவுளின் இலக்கணம், வாணோரின் உயர்வு, நரகாரின் தாழ்வு, பாவத்தின் கொடுமை, அறத்தின் அருமை, காமத்தின் தீமை, காதலின் பெருமை, இவை யாவும் பெரும் புலமையுடன் உருவாக்கிக் காட்டப் பெற்றுள்ளன. மேலும், கத்தோலிக்கார் சிறப்பாகப் போற்றும் உண்மைகள் யாவையும் காப்பியத்தில் விளக்குகின்றார். ஞான நீராட்டு முதலிய அருள் அளிக்கும் வாயில்கள் எனும் தேவ திராவிய அனுமானங்களைப் பற்றியும், கத்தோலிக்கு மறைக்கு மனம் மாற்றுவதற்கு ஒருவன் சுறக் கூடியவற்றையும், கதை மயமாகவும், தத்துவ மயமாகவும் கூறியுள்ளார். கருங்கச் சொல்லின், இக்காப்பியம் அவர் போதித்து வந்த திருமறையின் கோட்பாடுகளும், வரலாறுகளும், தத்துவங்களும், நீதிகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் அடங்கிய பெருங் களஞ்சியம் என்னலாம்.

உவமை முதலிய அணி நயங்களிலும், சொல் வளம் பொருள் வளங்களிலும், வீரமாழுனிவர் ஏனைய காப்பிய ஆசிரியருக்குக் குறைந்தவர் அல்லர். பிற காப்பிய ஆசிரியர் செய்யுள் இயற்றினார். வீரமாழுனிவரோ இலக்கண நூல்கள், மொழி நூல்கள், அகரவரிசைகள், உரைநடை நூல்கள், ஆசிய பல்வேறு நூல்களையும் இயற்றியும், காப்பிய ஆசிரியராய் விளங்கும் தன்மையை எங்ஙனம் போற்றுவோம்?

இவை யாவற்றையும், வீரமாழுனிவர் தமிழ் மரபு வழுவாமல் கூறுவார். காப்பியத்தின் தோற்றுவாயில் நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம் ஆசிய படலங்களைக் காணலாம். கம்பின் அயோத்தி தமிழ் நாட்டைப் போன்றது; கங்கையென ஆற்றுக்குப் பெயரிட்டாலும், அவர் புனைந்துகொக்கும் ஆறு காவேரி. வீரமாழுனிவர் காட்டும் பாலத்தென் நாடும் தமிழ்நாடு. ஆங்குள்ள எருசலேம் நகரும் ஒருவாறு தமிழ் நகர். காலத்தால் பின்னே வந்த வராதலால், வீரமாழுனிவர் முன்னோரின் மொழியைப் பொன்னே போலப் போற்றினார். திருவள்ளூர், திருத்தக்கதேவர், கம்பர், மாணிக்கவாசகர் முதலியோரின் நடையும், முறையும், உவமையும், சொல்லும், இக்காப்பியத்தில் உள். தமிழ்க் காப்பியம், பரணி, உலா முதலிய இலக்கியங்கள் நன்கு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மரியாயின் முகத்திலிருந்து கபிரியேல் தேவதூதர் அவ்வம்மையாரின் எண்ணங்களை அறிந்தார் எனும் இடத்தில், “அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சுசம் கடுத்தது காட்டும் முகம்,” எனும் குறட்பா அமைவதைக் காண்க. எருசலேம் நகரை வருணிக்கப் போந்த புலவர் இவ்வாறு கூறுகின்றார்: மக்களின் மனங்கள் நீதியிலிருந்து அசை

வன அல்ல; அங்கு அசைவன நோன் அலைகளே. களங்கமற்ற மக்களும் ஊரு மாதலால், மேகந்தான் கறுப்பாயிருக்கும்; வேறெங்கும் தூய்மை. ஒரு வகைப் போர்தான் அங்குண்டு; இரப்போர்க்கு ஈவதில் நிகழும் புகழ்ச்சிக் குரிய போட்டியே.

‘நீர்ஸ்தது மலையில்லது; நிறைவான்பொரு ஸ்ரூவார் போரஸ்தது பகையில்லது; புரிவான்மலை பொழியுங் காரஸ்தது கறையில்லது; கடிகாவஜு மறனாற் சீர்ஸ்தது சிறையில்லது திருமாநக ரிடையே.’ * (படலம், 2:66)

திருநாவுக்கரச நாயனார் புராணத்தில், சேக்கிழார் திருவாழூரைப் பற்றிக் கூறுவதுடன் ஒப்பிட்டு, இன்புறத்தக்க செய்யுள் இது.⁺

ஆங்கிலம் வாணிகத்தின் மொழி என்பார். இனி இலத்தீன் சட்டத்தின் மொழியென்றும், கிரேக்கு இசையின் மொழி என்றும், ஜெர்மன் தத்துவத்தின் மொழி என்றும், பிராஞ்சு தூதின் (Diplomacy) மொழி என்றும், இத்தாலியம் காதலின் மொழி என்றும் கூறுவது வழக்கம். இவ்வாரே தமிழும் இரக்கத்தின் மொழி; பத்தியின் மொழி. தமிழில் இரங்குவது போல வேறெற்ற மொழியிலும் இரங்குவது அரிது. தமிழில் இரப்பது போல வேறெற்ற மொழியில் இரப்பதும் அரிது. தமிழின் அவச்ச கவையை நன்கறிந்த வீரமாழனிவர் இயேசு இளவுள் மறைந்த வரலாற்றைக் கூறும் பகுதி மிகச் சிறந்தது. தன்காவையும், பூம்பொழிலையும், இன்னிசைக் குயில்களையும், சூசையெனும் வளன் விளித்து “இயேசுவைக் கண்டரோ!” என்ப புலம்புகின்றார். ‘பறவைகளே! என் உயிரும், மாரியாயின் அரசுருமாகி யவர் பகைவரின் மனம்போல் இருண்டகாட்டில் சென்ற வழியைக் கூறுங்கள். அவரை யான் அடைய வேண்டும்.

‘பொன்னார் சிறகாற் புட்கரங்சேர் புட்குலமே
யென்னா ருயிரே யென்னெஞ்சத் தாளரசே

* ‘நீர்ஸ்தது அலையில்லது’ என்க. அறனால் சீர். கடிகாவல் அல்லது சிறை (காவல்) இல்லத என்க.

+ “ஓங்குவன மாட நீரை யொழுகுவன வழுவிலறும் ரீங்குவன தீங்குநெறு நெருங்குவன பெருங்குடிகள் புலர்தீல மிருள் காட்டும் . . .”

யொன்னார் மனநேர் வனஞ்சேர வற்றவழி
யன்னா னாட வறையிரோ யேனக்கென்றான்.' (படலம்.31)

இப்பகுதியிலெனத் திருக்கோவையாரின் சில பகுதிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க.

இசைப் பயிற்சி மிக்குடையவர் வீரமாழுனிவர். அவரியற்றிய செய் யுட்கள் சிலப்பதிகார வரிப்பாட்டைப் போல ஓலிக்கின்றன. 'பாற்கடலில் மலரும் தாமரை மிகவும் அழகாக மலரும்: என் உள்ளமும் அவ்வாறு மலர்ந்தது. வேதநூற்கடலாகிய நீ, நாங்கள் பாவும் செப்ததால் துண்பக் கண்ணீர் சொரிகின்றாய். நானோ, இறைவனான நீ மனிதனாய் உதித்ததால் ஈடேற்றும் அடைந்தேன் என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிகின்றேன்.'

'பாற்கடலன் உள்ளப் பதும மலருமுப
நாற்கடலே நீந்ததாய் நும்மலர்க்கண் முத்தரும்ப
நும்மலர்க்கண் முத்தரும்ப நோய்செய் வினைசெய்தோம்
எம்மலர்க்கண் முத்தரும்ப இன்று வினைதீர்த்தாய்.'

(படலம். 12)

இனிக் கடவுளைப் பற்றிய செய்யுளொன்று

'அறக்கடல் நீயே; அருட்கடல் நீயே;
அருங்கரு னாகரன் நீயே;
திறக்கடல் நீயே; திருக்கடல் நீயே;
திருந்துளம் ஏரிப்பட ஞான
நிறக்கடல் நீயே; நிகர்கடந் துலமல்
நிலையும் நீ; உயிரும் நீ; நிலைநான்
பெறக்கடல் நீயே; தாயும் நீ எனக்குப்
பிதாவும் நீ; அனைத்தும் நீ யன்றோ?'

(படலம் 6:34)

இச் செய்யுளினது பொருள் யாவர்க்கும் புலனாகும். இங்குத் திருவாசக மணம் கமழ்கின்றது.

மேலும் வீரமாழுனிவர் தனி முறையில் தமிழை வளர்த்ததை ஆராய்ச்சியாளர் இதுகாறும் கூறினார் அல்லர். தமிழ்ப் புலவரைப்

¹ அன்னான் நாட = அவனைத்தேடு; புட்கரம்=ஆகாயம். ஒன்னார் = பழகவர் - ஒன்னார் மனம் வனத்திற்கு உவரை.

பயன்படுத்தியது போல, வீரமாழனிவர் தாந்தே, தாசோ, வெர்ஜி முதலிய மேல் நாட்டுப்புலவர் நூல்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். இருபதாவது படலத்தில் தாசோவின் காப்பியம் ‘எருசலேமின் விடுதலை’ (Gerusalemme Liberata) நம் புலவருக்குத் துணை நூலாவதைக் காண்க. தமிழ் அன்னைக்கு அவரை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை புலவருடையது. மேல் நாட்டுக் கலையாறும், தமிழ்நாட்டுக் கலையாறும் கலக்கும் ஏரியாம் தேம்பாவணி.

வீரமாழனிவர், தமிழ்றிவு உள்ள ஐரோப்பியர் பலர் போல, தமிழ்த் தூதராய் விளங்கினார். தமிழின் பெருமையைப் பிற மொழிகளில் பிற நாட்டு வருக்குக் கூறினார்; பிற இலக்கியங்களின் கருத்துக்களையும், சுவையையும் தமிழ் நாட்டாருக்குக் கொடுத்தார். அவர் இலத்தீன் மொழியிலும், போர்த்துக்கீசிய மொழியிலும் யாத்த தமிழ் இலக்கணங்களும், அகரவரிசை நூல்களும் பிற்காலத்தில் தமிழ் மொழி பயின்ற ஐரோப்பியர் அனைவர்க்கும் பயன்பட்டன. அவர் இலத்தீன் மொழியில் எழுதிய கொடுந்தமிழ் செந்தமிழ் இலக்கண நூல்களில், தமிழ் எடுத்துக் காட்டுக்கங்களுடன் இலத்தீன் இலக்கியத்தின் எடுத்துக் காட்டுக்களையும் புகுத்தியுள்ளார். இவ்வாறே, தொன்னால் விளக்கம் எனும் ஜந்திலக்கண நூலில், அணி இலக்கணத்தில் கிரேக்கர் உரோமர் யாத்த அணி முறையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என முன்னர்க் கூறியுள்ளோம்.

தாந்தே என்னும் இத்தாலியக் கவிஞர் இயற்றிய *Divina Commedia* என்னும் பெருங் காப்பியத்தில் வீரமாழனிவர் பெரிதும் ஈடுபட்டு, அதில் நன்கு பயின்றிருந்தார் என முன்னர்க் குறித்தோம். தாந்தே கடவுளன் ணையை நோக்கிக் கூறும் வழிபாட்டுரை மிகவும் சிற்பபுடையது. அது வருமாறு:-

*“Vergine madre, figlia del tuo figlio,
umile e alta più che creatura,
termine fisso d'eterno constiglio,
tu se' colei che l'umana natura
nobilitasti sì, che 'l suo fattore
non disdegno di farsi sua fattura.”*

(Par., 33:1-6)

இவ்வடிகளின் கருத்துக்களை முனிவர் பின்வருமாறு தமது திருக்காவலுரார்க் கலம்பகத்தில் அமைத்திருத்தல் காண்க:

“உருவில்லான் உருவாகி உலகில்ஒரு மகன் உதிப்பக் கருவில்லாக் கருத்தாங்கிக் கன்னித்தாய் ஆயினையே.”

“உந்தையை சன்றுந் ஒருவர் கீங்கரும் வந்தையோ டன்னையும் மகனும் ஆயினை:”

“கனியரும் பயனாடு கலந்த பூவினைத் தனியருள் கன்னியும் தாயும் ஆயினை-”

இவற்றின் பொருள்: ‘அன்னையீர், அருவடியமுள்ள கடவுள் உருவடிவமுள்ள மனுடன் ஆசி, உலகத்தில் உமக்கு மகனாக வந்து பிறக்க, நீர் இயற்கையின்படி கொள்ளும் கருவின்றிக் கருப்பம் கொண்டு, கன்னிமை குன்றாத அன்னையர் ஆயினீர். உமது தந்தையார் ஆகிய கடவுளை நீர் மகனாக ஈன்று, அந்த ஓப்பற்ற கடவுளுக்கு இந்த உலகத்தில் அருமை பெருமையோடு அன்னையும் புதல்வியும் ஆயினீர். கனி தன் அரிய பயன்கள் பலவற்றினோடும் மலரில் கலந்துள்ளது; ஆதலின், அம்மலரினை உய்த்துணர்ந்து நோக்குங்கால், அது பூவாகவும் கனியாகவும் ஒருங்கு விளங்குகின்றது. அவ்வாறே, நீர் ஓப்பற்ற அருள் நிறைந்த கன்னியும் அன்னையுமாய் ஒருங்கே விளங்கலாயினீர்.’

இவ்வாறு, வீரமாழுனிவர் செய்யுட்களில் பிற மொழிப் புலவர் பலனின் அரிய கருத்துக்கள் ஆங்காங்குப் பொதிந்துள்ளன. அவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து தமிழுலகிற்குக் கூற வல்லுநர் இணையற்ற தமிழ்த்தொண்டு செய்தவர் ஆவர்.

தமிழ் நாட்டின் ஆசிரியர் வேதநாயகம் பிள்ளை

எழுத்தாளருள் பல திறத்தாருளார். அவருள் சிலர் தம் வாழ்நாளில் புகழ் பெறினும், அவர் மறைந்த பின் அவர் நூல்களைப் படிப்பவர் இலர். வேறு சிலர் பருவடல் மறைந்த பின்னரே பெரும்புகழ் எய்துகின்றனர். இன்னும் ஒரு சிலர், தம் வாழ்நாளில் பொரிதும் போற்றப்படுவதுடன், இறந்த பின் இன்னும் போற்றப்பட்டு வருகின்றனர். சான்றோளின் நூலெணின், அதனைப் படிக்கப் படிக்கச் சுவையூறும்; காலம் செல்லச் செல்ல, அதன் பெருமை தோன்றிக் கொண்டே போகும். இத்தகைய இறுதிப் பிரிவினருள் சார்ந்தவரே மயிலாடு துறை வேதநாயகம் பிள்ளை.

ஆம்; நீவீர் மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை என்று இவரை அறிந்திருப்பது உண்மையே. இவர் காலத்திற் கூட, அவ்வுரை மாயூரம் என்றே வழங்கினார். ஆயினும், தமிழ் நாட்டு ஊர்களுக்கு வடமொழிப் பெயர்கள் கொடுத்துத் தமிழ்ப் பெயர்களைச் சிதைக்குமுன், இவ்வூருக்குரிய அழகிய பெயர் மயிலாடுதுறை என்பது. எத்துணை வனப்புடைய தமிழ் நாட்டுக் காட்சிகள் இவ்வூளின் பெயரில் அடங்கியிருக்கின்றன! இதன் இடத்தில், “மாயூரம்” என்று பெயரிட்டனர். “மாயூரம்” என்னும் வடமொழிச் சொல் “மயில்” எனப் பொருள்படும் என்பதனை எத்துணைத் தமிழர் அறிவர்? அம்மாயூரத்தின் பொருள் புரியாமல் அன்றோ “மாயவரம்” என வழங்கக் கூடாதங்கினார்? பழந்தமிழ்ப் பெயரே பண்புடைய பெயராகும் என அறிக.

மயிலாடுதுறை வேதநாயகம் பிள்ளை என்று இவரை வழங்கினாலும், இவர் முன்னோர் தோன்றிய ஊரும், இவர் பிறந்து வளர்ந்த ஊரும், குளத்தூர். இவர் மாழூரம் வருமன், இவரைக் குளத்தூர் வேதநாயகம் பிள்ளை என்றே வழங்கினர். இதனைத் “தடாகபுரம்” அல்லது “சராபுரி” என மாற்றாதது பெருநலமே! இக்குளத்தூர் திருச்சிராப் பள்ளியை அடுத்த ஒரு சிற்றூர். இச்சிற்றூரே இப்பெருஞ்சான்றோரை உலகிற்கு நல்கியது என்றால், மக்கள் வியப்பினை அடைவார்கள் ஆயினும், உலகில் எத்துணைச் சிறந்த புலவர் சிற்றூர்களில் பிறந்திருக்கின்றனர்!

வேதநாயகம் பிள்ளை தோன்றிய குலம் குறிக்கற்பாலது. இவர் வேளாளர் குலத்தில் கொங்கு ராயர் மரபினைச் சார்ந்தவர் என்றும், கொங்கு ராயர் தமிழ் மன்னர்க்கு முடி குட்டும் பெருமை பெற்றவர் என்றும் கூறுவர். மேலும், இவர் பெற்றோர், ஒருவாறு செல்வம் படைத்த கத்தோலிக்கர். ஆழுரில் உள்ள இயேசு சபைக் குருக்களிடம், இவர் பாட்டனார் ஞான நீராட்டுப் பெற்றதால், ஐரோப்பியருடனும், அவர் மொழிகளுடனும், தொடர்பு பெற்றவர். வேதநாயகம் பிள்ளை இளைஞராகவே, தமிழ், ஆங்கிலம், இலத்தீன், பிரெஞ்சு, சமஸ்கிருதம், ஆகிய மொழிகளைப் பயின்றவர். இவ்வேற்று மொழிப் பயிற்சியும், கத்தோலிக்குச் சமய நூல்களும், இவர் இயற்றிய இலக்கியம் சிறக்கத் துணையாய் இருந்தன என்பது ஒருதலை.

இவர் உழைத்து வந்த துறை நீதிக் துறை. இவர் நீதி மன்றங்களில், முறையே, மொழி பெயர்ப்பாளரும், ஆவணப் பாதுகாவலரும், ஆனார்; அதன் பின், மாவட்ட முறை மன்றத் தலைவரானார். இவ்வயாந்த வேலைக்குத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட முதல் தமிழர் இவரே. எனவே, இவருக்கு நூல் அறிவிடன், பயிற்சி அறிவும் இனிது பொருந்தியது. இவர் உலகியலில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றார்; உயர்ந்தோரோடும் தாழ்ந்தோரோடும் பழகியடால், மக்கள் இயல்புகளிலும், உள்நால் துறையிலும் மிக்க பயிற்சி உடையர் ஆனார். இவர் நீதி மன்றம் நீதிக் கல்லூரியாய் விளங்கியது. இவர் அங்கிருக்கும் அனைவர்க்கும் பயனுறு மாறு, நீதி வழங்குங்கால், அறிவுரைகளையும் அறவுரைகளையும் நிகழ்த்துவார்; சட்டத்துறையையொட்டி, ‘சித்தாந்த சங்கிரகம்’ என்னும் சட்டத் தீர்ப்புக்களும் நட்பங்களும் அடங்கிய சட்ட நூலை வெளியிட்டார்; தமிழ் நாட்டில், நீதி வழங்குவதுடன், நீதி புகட்டவும் வன்மை பெற்றார். எனவே, நீதி மன்றத் தலைவர், 1859ஆம் ஆண்டு ‘நீதி நூலை’ வெளியிட்டு, தமிழ் நாட்டிற்கு ஆசிரியராய்த் திகழ்ந்தார். இந்நால், திருக்குறள் நாலடியார் முதலிய நூல்களின் மரபில் தோன்றியது. ஆயினும், முற்காறிய நூல்களுள் இல்லாத கருத்துக்கள் சில இதனில் உள்.

இக்கருத்துக்களை, வேதநாயகம், தாம் தழுவிய கத்தோலிக்குத் திருமறையின் நூல்களிலும், தாம் அறிந்த வேற்று மொழி இலக்கியங்களிலுமிருந்தே அறிந்தார். இவர், “வேதம்”, “வேதாந்தம்” என்பது, பத்துக் கற்பணைகளும், இயேசு பெருமானின் அருங்கூற்றென்றும் ஆய்:

“அசனையே துதித்தல் அவன் திருநாமத்
தொடுதிருநா எனைக்கொண் டால்
நேசமார் அனைதந்தை வணங்கல்கொலை
செய்யாமை நிதங்கா மத்தை
நாசமாக் குதல்களை பொய்ந்க்கல்
பிறர்மனைப்பான் நயந்தி டாமை
மாசறும்கில் விதிபத்தும் வேதாந்தம்
எனக்கடவுள் வகுத்திட டானால்”
“முந்தஇறைக் கன்புபின்பு தன்னுயிர்போல்
மன்னுயிரை முறையின் ஓம்பல்
இந்தஇரு விதிகளினுள் வேதம்ஸலாம் அடங்கும்.”

மக்களின் வாழ்க்கை கடவுள் வணக்கத்தை ஆடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று, வேதநாயகம் பிள்ளை, தம் நூல்கள் அனைத்திலும் வலியுறுத்தியுள்ளார். “தெய்வத் தன்மையும், வாழ்த்தும்” பற்றிய பாக்களில், ஒளியைத் தன் நிமிலாகக் கொண்டவன் இறைவன் என்கின்றார்: “சோதிதன் நிமிலாக் கொண்ட சோதியைத் துதியாய் நெஞ்சே!” மேலும், அவன் திரு அருட்கடலில் ஆடாமை வல்லினை என்பார், இங்ஙனம் கூறுவார்:

“அருவாய் உருவ மாய்நம்
அருமிர்க் குமிராய் அண்டம்
பெருநிலம் எங்கும் இனபம்
பெருக்கெழுத் தோங்கி நிற்கும்
கருணைஅம் கடலா டாது
கழித்தனை வாழ்நாள் நெஞ்சே!”

இயற்கை, எவ்வாறு தன் தலைவனைப் போற்றுகின்றது எனக் கூறும் அடிகள், நன்கு அறியப்பட்டவை:

“கதிரவன் கிரணக் கையாற்
கடவுளைத் தொழுவான் புட்கள்
சுதியாரும் ஆடிம் பயித
துதிசெயும்; தாங்கள் எல்லாம்
பொதிஅலர் தூவிப் போற்றும்;
புதம்தம் தொழில்செய் தேத்தும்;

அதீர்கடல் ஒலியால் வாழ்த்தும்;
அகமே நீ வாழ்த்தா தென்னே?"

பிள்ளையவர்களின் பாந்த அறிவிற்கும், மனப்பான்மைக்கும், இவருடைய நூல்கள் சான்றாவன. இவர் தாம் பின்பற்றிய சமயத்தினை உயிரினும் அருமையாகப் போற்றினார்; எனவே, உலகெலாம் வாழுவேண்டும் எனும் உள் நெகிழ்ச்சியிடன், தம் சமயத்தவர்க்கு மட்டுமே அன்றி அனைவர்க்கும் நல்வாழ்வு கிட்டுமாறு, பண்பு நலத்துடன் உழைத்தும், நூல்கள் யாத்தும் வந்தனர். இம் மனப்பான்மையால், இவர்க்குக் கிடைத்த நன்பார் பலர்; பல வகுப்பினர்; பல கொள்கையினர். இவர்களுள், பெரும் புலவர் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை, திருவாவடுதுறை மடத்தின் தலைவர் சுப்பிரமணிய தேசிகர், வடலூர் வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள், ஈழத்துச் சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை, நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

நீதி நூல் வெளியாகி இருபது ஆண்டுக்குப் பின், இந்நீதிகளை இசைத் தமிழிலும் இயற்றினால், படிப்பு அறியாதவரும் பாட்டாகப் பாடி, தம் வாழ்க்கையைச் செம்மைப் படுத்துவர் என உணர்ந்து, ‘சர்வ சமய சமரசக் கீர்த்தனை’ எனும் இசைத்தமிழ் நீதி நூலை இயற்றினார். இந்நாலில் அடங்கியுள்ள அரும்பொருள்களைக் கூற யார் வல்லர்? இக்காலத்திற்கு ஏற்ற தன்மையிலும், எளிதாகப் படிக்கக் கூடிய முறையிலும் ஒசையுடைமையுடனும், இவ்விசைப் பாட்டுக்களைப் புனைந்தார் நம் பேரவீரர். அக்காலத்தில், கருநாடக இசையில், பெரும்பாலும் தெலுங்குச் சொற்களே அமைக்கப் பெற்று வந்தன. புரியாத இச்சொற்களைத் தமிழ் கேட்டு, தாம் இன்புறவதாய் என்னினர். தமிழ்ச் சொற்களை அமைத்துப் பாடியது வேதநாயகம்பிள்ளை ஆற்றிய சிறந்ததோர் தொண்டு. அத் தொண்டின் பயனைத் தமிழ் இசை இயக்கம் இன்றும் நுகர்ந்து வருகின்றது.

மேலும், இவர் தாம் வேண்டிய சில சீர்திருத்தங்கள் பற்றிப் ‘பெண் கல்வி’ எனும் நூலை யாத்தார். இக்காலப் பெண் கல்வி இயக்கத்திற்கு, அக்காலமே வழிகாட்டி ஆளார் வேதநாயகம் பிள்ளை.

நீதி மொழிகளை எத்துணை எளிதாகப் பாட்டில் இயற்றினாலும், படிப்பறியாதார்க்கும், இளைஞர்க்கும் எளிதில் விளங்க வல்லன, உரை நடையும் கதையுமே ஆகும். ஆதலின், இவர் ‘பெண் கல்வி’ உரைநடையில் வரைந்ததுடன், இரு கதை நூல்களையும் இயற்றினார். அவற்றின் பெயர், ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்’ ‘சுகுண சுந்தரி’, என்பன. பிரதாப

முதலியார் சரித்திரத்தைத் தமிழில் தோன்றிய முதல் நாவல் (Novel) என்பர். இதுவோ உரைநடையில் புனைந்த பெருங்காப்பியம் போல, பல கதைகளையும், நீதிகளையும், முதுமொழிகளையும் கொண்ட களஞ்சியம். இதனை ஒருவாறு (Didactic Novel) அறிவுரைக் கதை நூல் எனக் கூறலாம். இவர் மகளிர்க்குப் பொருந்தும் இலக்கணங்கள் அனைத்தையும் திரட்டி குருண கந்தாரியை இலக்கியமாக வரைந்தார். இக்கதைகளில், தாம் செய்யுளில் அமைத்த நீதிகள் வாழ்க்கையில் எவ்வாறு அமைவன என்றும், பயன்படுவன என்றும், காட்டினார்; ஜோன்சன் (Johnson) கோல்டுசிமித்து (Goldsmith) போன்றோரின் உரை நடை நூல்கள் தமக்குப் பயந்த நன்மையையுணர்ந்து, அவ்வாறே தாழும் தமிழ் நாட்டிற்குத் தொண்டாற்ற வேண்டுமென விருப்பு நடையவரானார். “வசன காவியங்களால் ஜனங்கள் திருந்த வேண்டுமே அல்லாது, செய்யுட்களைப் படித்துத் திருந்துவது அசாத்தியம் அல்லவா?” என்று கேட்கின்றார்; “நம்முடைய சுய பாஷைகளில் வசன காவியங்கள் இல்லாமலிருக்கிற வரையில், இந்தத் தேசம் சாயான சீர்திருத்தம் அடையாதென்பது நிச்சயம்,” எனத் துணிந்துரைக்கின்றார். தம் உரைநடை நூல்களில், உள்பயிற்சி நன்கு படைத்த ஆசிரியர் போல, மூடப் பழக்க வழக்கங்களை நடைக்கவை ததும்பப் பழித்துக் கடிந்தரைக்கின்றார்.

பிள்ளையவர்கள் அக்காலத்தே பல சீர் திருத்தங்களைத் தமிழ் நாட்டில் நிகழ்த்த வேண்டுமென்று உழைத்த பெருந்தகைமை, இவரது எதிர்கால நுண்ணியிலினைத் தெளிவாக்குகின்றது. இவர், மக்கள் வகுப்புச் செருக்குப் பாராட்டி வந்த அக்காலத்தில், வகுப்பு வேற்றுமை எல்லாம் ஒழிப்பதற்கும், அனைவரும் உடன் பிறந்தார் போல ஒற்றுமையாய் அன்புடன் வாழ்வதற்கும் வழிகோலுதல் வேண்டும் என வற்புறுத்தினார். இவர் பிற மொழிப் புலமை வாய்ந்தவராயினும், நம் தாய் மொழியைத் தனி மொழியாகப் போற்றினார். ஆங்கிலத்தையும், பிரெஞ்சையும், இலத்தீனையும் சம்ஸ்கிருதத்தையும் மிகுதியாகப் போற்றித் தமிழைக் குறைவாக நினைத்து இகழ்ந்தோரைக் குறித்து, இவர் கூறும் கட்டுரை ஈண்டுக் குறிக்கற்பாற்று:

“சம்ஸ்கிருதமும், இலத்தீனும் அதிகச் சிறப்பும், அழகும், அலங்காரமும் பொருந்திய பாஷைகள் என்பதற்குச் சந்தேகம் இல்லை. அவகாசமுள்ள வர்கள், சொந்தப் பாஷைகளோடுகூட அந்தப் பாஷைகளையும் படிப்பது. அதிக விசேஷந்தான். என்றாலும், சொந்தப் பாஷைகளை நன்றாகப் படிக்காமல், அந்த அன்னிய பாஷைகளிலே காலமெல்லாம் போக்குவது அகாரியம் என்று தான் நாம் ஆட்சேபிக்கின்றோம்.

“இங்கிலீஷ், பிளரஞ்சு முதலிய இராஜ பாஷாகளைப் படிக்க வேண்டா என்றும், நாம் விலக்கவில்லை. ஆனால், மாதா வயிறெறிய மகேசர பூசை செய்வது போல, சொந்தப் பாஷாகளைச் சுத்தமாக விட்டுவிட்டு, இராஜ பாஷாகளை மட்டும் படிப்பது அனுசிதம் அல்லவா? அவர்கள் தமிழ்ப் பாஷாயைப் பேசினாலும் முக்காற்பங்கு இங்கிலீஸ்கம், காற்பங்கு தமிழுமாகக் கலந்து பேசுவார்கள். அவர்களுக்குத் தேசாபிமானமுயில்லை பாஷாபிமான முயில்லை.

இங்கிலீஷ்காரர் முதலிய ஐரோப்பியர்கள், தங்கள் தங்களுடைய சொந்தப் பாஷாகளை எவ்வளவோ கெளரவமாகப் போற்றி வருகிறார்கள் என்பதை, இந்த வித்தியார்த்திகளே அறிவார்கள். இவர்கள் மட்டும், தங்கள் ஜென்ம் பாஷை ஆகிய தமிழையும், தமிழ் வித்துவான்களையும் அவுமதிக்கலாமா? தமிழ் நூல்களையே பாராத இவர்கள், அவைகளுக்கு எப்படிப் பழுது சொல்லக்கூடும்? திருவள்ளுவருடைய குறணை இவர்கள் ஜென்மாந்திரத்திலும் பார்த்திருப்பார்களா? கம்பனுடைய கற்பணையைக் கனவிலும் கேட்டிருப்பார்களா? நாலடியார் செய்தவர்களுடைய காலடியையாவது கண்டிருப்பார்களா? ஒளவையாருடைய நீதி நூலைச் செவ்வையாக அறிவார்களா? ஆதிவீரராம பாண்டியனை அனுவனவும் அறிவார்களா? இன்னும் என்னிக்கை இல்லாத தமிழ்ப் புலவர்களுடைய பிரபந்தங்களை இவர்கள் எக்காலத்திலும் பார்த்திரார்கள்!”

நீதிகளைக் கூறுவது எனிது; அவற்றை வாழ்க்கையில் நிகழ்த்துவது அரிது. தம் வாழ்க்கையில், வேதநாயகம் பிள்ளை, கற்பித்தவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினார். நீதிகளைப் போதிப்பவர் அல்லர் போன்ப வீட்டிற்குச் செல்லவர்; நீதிகளைச் செய்து காட்டுபவரே அப்போன்ப வீட்டை அடைவர். மயிலாடுதுறை வேதநாயகம் பிள்ளை இறைப் பற்று மிகுந்த இல்லறத்தார்; தம் மனையை மாட்சியிடன் நடத்தி வந்த தலைவர்; தம் மக்களை மாண்புடன் வளர்த்த தந்தையார்; யாவாக்கும் நன்மையே செய்ய வேண்டுமெனுங் கருத்துடன் வாழ்ந்தவர். இவர் வாழ்க்கையில் பல இன்னல் களுக்குப்பட்டார்; ஆயினும், நெஞ்சு கலங்காமல், வைரத் தூணைப்போல நின்றார். இவருக்கு நோய் வந்தது. இவரது வேலைக்கு இடையூறு நேர்ந்தது. இவ்வேளைகளில், இவர் தாம் பாடியவாறு, அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் துன்பங்களைப் புறங்கண்டார்; மூன்று ஆண்டு சோழ வளநாடு சோறின்மை உற்றகாலை, அப்பஞ்சத்தைத் தீர்ப்பதற்காகப் பல முயற்சிகள் செய்து உயிர்களைக் காப்பாற்றினார். இச்செயல் கண்டவர் - இசைவாணர் -

கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் - மக்கள் எவ்வரையும் பாடாத மாண்புலவர், இவரைப் ‘புருஷமேரு’ என்று பாடினார்.

பிள்ளையவர்கள் இறுதியில் பாடிய நூல் ‘தேவதோத்திரமாலை’ கடவுள் மீதும், இவர் அன்னையார் மீதும் பாடிய ‘திருவருள் மாலை’, ‘தேவ மாதா அந்தாதி’ முதலிய நூல்கள் இவர் பத்திக்கு சான்றாலுன. இவர் இறுதி யில், இறைவர்க்கு நன்றி மலர்கள் அமைந்த பாமாலைகள் சாத்தி, அவர் திருவடி மலர் சேர்த்தார்.

வீரமாழனிவர் காலம் தொடங்கி, தமிழில் கன்னி மரியம்மையார் மீது யிகவும் உருக்கமான இலக்கியப் பாடல்கள் பாடப்பெற்று வந்திருக்கின்றன. தமிழிற்குச் சிறப்பான இப்பத்திப் பாடல்கள் கத்தோலிக்குத் தமிழ் இலக்கியத்திலும், அதன் இளமையிலேயே நன்கு பொருந்தியுள்ளன. “மரியன்னை இலக்கியம்” (Marian Poetry) எனக் கத்தோலிக்கு நாடுகளில், கடவுளன்னை மீது உள்ள இலக்கியத்தைத் தொகையிடுவார். இத்தாலியத்திலும், ஆங்கிலத்திலும், அவ்விலக்கியம் பெருந்தொகையாய் உள்ளது. ஆயினும், தமிழ் மொழியில், கடவுளன்னையைப் பற்றிய பாடல்கள், சென்ற மூன்று நான்கு நூற்றாண்டுகளிலேதான் இயற்றப் பெற்றவையாயினும், ஜோப்பிய மரியன்னை இலக்கியத்திற்கு அளவிலோ, சுவையிலோ, வேறு எவ்வகையிலுமோ குறைந்தில. வீரமாழனிவர் அன்னையை விளித்துக் கூறும் சில ஆடிகளைப் பார்க்க:

“துன்பநோய்க் குயிர்மருந்தே!
துயர்க்கடலின் நிலைக்கரையே!
இன்பவீட் குயர்வழியே!
இருள்மயல்கொள் உயிர்க்கொளியே!

“வழுவார்க்கு நிலையே மருள்வார்க்கு நிதெளிவே
அழுவார்க்கு ந்களியே அயர்வார்க்கு ந்தீதியே.

“கல்லார்க்குக் கலைக்கடலந் கடவார்க்கு நிலைத்திறன்ற்
இல்லார்க்கும் இரணியம்ந் எல்லார்க்கும் எல்லாம் நீ

“நன்னையே! ஆதரவே! நன்பொழியாத் தயைக்கடலே!
அன்னையே! அடைக்கலமே! அடிமைன்னை ஆள்அரசே!”

“ஆடினும்நான் துறைத்துனை ந்
அருந்தினும்நான் உயிர்க்கவை ந்
பாடினும்நான் உரைபொருள் ந்
படுக்கினும்நான் உயிர்க்ககம் ந்.”

அவர் மரபில் தோன்றிய வேதநாயகம் பிள்ளை தேவதாயின் பல இலக்கணங்களைப் பற்றி வெண்பாக்கள் இயற்றியுள்ளார். இவர் அடைக்கல மாதா மீதே பாடிய வெண்பா எத்துணை ஒசையுடைமையும், பொருட்செறிவும் அமைந்துள்ளது!

**“இருபா பேயேந் அஞ்சாமல் என்னுடனே
போர்டா செய்யப் புறப்பட்டாய் - வீரப்
படைக்கலமாக் கொண்டேன் நான் பண்டுன்னைத் தேய்தத
அடைக்கலமா தாசீர் அடி.”**

பொறுமை மாதாவை நோக்கி இங்ஙனம் வேண்டுகின்றார்;

**“தானமிலேன் சாந்தமிலேன் சர்க்கணங்கள் ஏதுமிலேன்
நூனமிலே னேனுமுனை நம்பினேன் - சனச்
சிறுமைமா தாவாநான் செய்யிழைகள் எல்லாம்
பொறுமைமா தாவே! பொறு.”**

கோனான் குப்பத்தில் வீரமாழுனிவர் எடுத்த திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் தேவமாதா மீதும் இவர் உருக்கமாகப் பாடியுள்ளார்.

வேதநாயகம் பிள்ளை, உண்மையில், தமிழ் நாட்டின் ஆசிரியராய் இருந்தார்; இன்னும் இருந்து வருகின்றார் என்பதற்கு, இவர் இறந்த காலை, “இந்து” (Hindu) எனும் ஆங்கில நாளிதழ் எழுதியத சான்றாகும்:

“இவரது இலக்கியத் தொண்டிற்கும், தம் நாட்டவரின் சமூக நிலை யையும் சமய நிலையையும் உயர்த்த முயன்ற பேராண்மைக்கும், நம் நன்றி என்றும் உரித்தாகும். இக்கால இளைஞர் போற்றுதற்கும், பின்பற்றுதற்கும், இவரது வாழ்க்கையில் பல பண்பு நலங்களைக் காண்பார்.”

இது, 1889-ஆம் ஆண்டு, ஆடுத் திங்கள், 24-ஆம் நாள் வெளியா கியது. எனவே, இவர் காலத்தவரும், இவருடைய அரிய பண்பு நலங்களை நன்குணர்ந்து போற்றினார் என்பது பெறப்படும்.

தமிழரும் அவர் தம் கவின் கலைகளும்

தமிழின் தனி நால்களைப் பெருங்கடல்கள் என்று கூறுவார். தொல்காப்பியப் பெருங்கடல், சங்க இலக்கியப் பெருங்கடல் என்றெல்லாம் கூறுவது தமிழ் மரபு. இந்நால்களே பெருங்கடல்களாயிருப்பின், தமிழ் இலக்கியக் கடல் எத்துணைப் பொதாக இருத்தல் வேண்டும்! நாம் இலக்கியப் பெருங்கடலைப்பற்றியே அடிக்கடி பேசி வருகின்றோம். ஆயினும், தமிழ் மக்கள் வாழும் ஞாலத்தைச் சுழிந்த ஒலிகடல்கள், ஆழிகள், இன்னும் பல உள். தமிழ் ஓவியம் இன்னுமொரு கடல்; தமிழ்ச் சிற்பம் வேறு ஒரு கடல்; தமிழ் இசையோ, மா பேராழி.

கவின் கலைகளும் வரழ்க்கையும்:

வாழ்க்கை எதுவாயிருந்தாலும், அஃது ஒரு பட்டறிவு, அனுபவம், நூர்க்கி என்பதில் ஜயமில்லை. இந்நூர்க்கி அழுகுடன் கலக்குங்கால் கலையாகின்றது. கலையின் அரசு மக்களின் அனுபவ வாழ்க்கையைப் போலப் பரவியிருக்கின்றது. எங்கு அனுபவம் உள்ளதோ, அங்குக் கலையும் இருத்தல் கூடும். அழுகுடன் சேர்ந்த அனுபவமே கலையாக மாறுகின்றது. செய்யுள் இயற்றுவதும் ஒரு கலை; செப்பமாம் நெய்யிட்டு முடி சீவுவதும் ஒரு கலை. கல்வினைச் செதுக்கி உருவாக்குவதும் ஒரு கலை; பெங்கிலைச் சீவுவதும் ஒரு கலை. ஓவியம் எழுதுவது ஒரு கலை; ஒப்பாரி பாடுவதும் ஒரு கலை. இசை பாடுவதும் ஒரு கலை; வசை பேசுவதும் ஒரு கலை. யாழினை மீட்டுவதும் ஒரு கலை; யாழிப்பாணக் கறிகள் சமைப்பதும் ஒரு கலை; நடனம் ஆடுவதும் ஒரு கலை; நகைச் சுவை வளர்ப்பதும் ஒரு கலை;

கோயில் அமைப்பதும் ஒரு கலை; கோணார் பால் கறப்பதும் ஒரு கலை. இவ்வாறு மக்கள் வாழ்க்கையில் நேரிடும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் "Form" எனப்படும் அழகின் மகுடம் உளவாயின், அவை வெறுஞ் செயல்களாக நில்லாது கலைகளாய் மாறுகின்றன.

இதனை நம் முன்னோர் உணர்ந்திருந்தனர்; எனவே, வாழ்க்கையின் சில துறை நிகழ்ச்சிகளை அறுபத்து நான்கு கலைகளாக வகுத்தும் வைத்தனர்.

'எண்வணை கலையும் இசைந்துடன் போக.'

(சிலம்பு)

நூல்களில் இவ்வெறுபத்து நான்கு கலைகளையும் வெவ்வேறு முறையில் பெயரிட்டுக் கூறுகின்றனர். இவற்றுள் மல் யுத்தம், பல் வகை அரிசிப் பூக்களால் கோலம் வைத்தல், பள்ளி அறையிலும் பாணை அறையிலும் மணி பதிக்கை, படுக்கை அமைக்கை, மாலை தொடுக்கை, தையல் வேலை, தோட்ட வேலை, குதாட்டம், சொக்கட்டான் ஆகிய இவையாவும் கலைகளைன கூறப் பெற்றுள்ளன. ஆடவர்க்கும், குலமகளிர்க்கும், பொது மகளிர்க்கும் சிறப்பான கலைகளைச் சீவுக சிந்தாமணி, மணி மேகலை, பெருங்கதை போன்ற காப்பியங்கள் கூறுவதை ஆங்காங்குக் காண்க.

இக்கலைகளில் சிலவற்றைக் கவின் கலைகள் என வழங்குவது மாடு. ஆங்கிலத்தில் 'Fine Arts' என்று இவற்றை வழங்குவதால் சிலர் இவற்றை 'நூண்கலைகள்' என எழுதி வந்திருக்கின்றனர். 'Fine' எனப்படும் ஆங்கிலச் சொல் இந்நிலையில் நுட்பத்தைக் குறியாது, அழகையும் தூர்மையையுமே முதலில் குறிக்கின்றது. பிரெஞ்சு மொழியில் "less beaux arts" என்றும், இத்தாலிய மொழியில் "Parti belle" என்றும், கூறப்பெறும் இப்பொருளைத் தமிழ் மொழியில் 'கவின் கலைகள்' என்று வழங்குதல் சாலவும் பொருந்தும். பாட்டிலும், இசையிலும், சிறப்பத்திலும், ஒவியத்திலும், கூத்திலும், ஏனைய துறைகளிலும் எளிதில் அழகு தோன்றுதற்குத் துணைக்காரணங்கள் துணையாகின்றன. பகுத்தறியும் இன்பத்துடன் இவற்றில் ஈடுபடுகின்றது. இவற்றின்கண் நுகர்ச்சியின் தூய அனுபவத் திற்கோ எல்லையில்லை. எனவே, இவற்றைச் சிறப்பாகக் கவின் கலைகள் எனப் பெயரிட்டுப் போற்றிப் பயனொய்தி வருகின்றோம்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்கையழகு பொதிந்து கிடக்குந் திருக்குற்றாலத்தில் தமிழிசை வல்லவர் ஒருவர் பாட, சூத்திற் சிறந்த வேறொருவர் ஆட, நலனாய்வு வல்லவர் பொருள் விளக்கத் தமிழ்க் கலைகளின் உயர்ந்த நிலையை நான் உணரும் வாய்ப்பினைப் பெற்றேன். அன்று தொட்டு இன்று மட்டும் ஆடலும் பாடலும் பற்றி என் உள்ளத்தில் ஓர் எண்ணாம் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகின்றது. ‘தமிழர் எங்ஙனம் தம் உயர்ந்த கலைகளைத் தோற்றுவித்து, இன்று இத்தாழ்ந்த நிலையை அடைந்துள்ளனர்?’ என்பதே அவ்வெண்ணாம்.

பிற நாடுகளின் கலைகள் தாழ்ந்த நிலையை அடைவதற்குப் பற்பல காரணங்கள் உள்ளன. பொறித்தொழில் இயக்கங்கள் பெரிதும் பரவியுள்ள நாடுகளே அழகைக் கருதாது தொகையைக் கருதி, பொருள்களை நாள் தோறும் செய்து வருகின்றன; மக்களின் திறமையை விரும்பாது பொறிகளின் திற்தையே விரும்புகின்றன. இந்நோக்கத்தின் விளைவாக ஆக்கப் பொருளின் அழமைப் பாராமல் அதன் பயனையே பார்க்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. நம் தமிழ் நாட்டில் இத்தகைய பொறித் தொழில் இயக்கம் இதுகாறும் தோன்றவில்லை. ஆயினும், நம் பேரூர்களையும், சிற்றூர் களையும் பார்க்கும்பொழுது, அவை பொலிவின்றி, உருவின்றி, தோற்ற மின்றி (Personality), திட்டமின்றி வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றன. நம் இல்லங்களின் கட்டட அமைப்பு, அழகின் அமைதி வாய்ந்ததாய் இல்லை. நம் வாழுவது ஏற்ற முறையிலும் நம் இல்லங்கள் கட்டப்படுவதில்லை. நம் தெருக்களின் தூய்மையின்மையைக் காணும் பிற நாட்டார் நாம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பண்பிற் சிறந்து வாழும் மக்கள் என்பதை எளிதில் நம்பார். நாம் பண்புடைய மக்கள் என்றால், நம் பண்பாடு நூல்களில் மட்டுமன்றி, ஊரிலும் இல்லத்திலும் ஆடையிலும் தூய்மையிலும் நடையிலும் ஒழுக்கத் திலும் உண்ணும் முறையிலும் நன்கு துவங்கவேண்டுமெல்லா?

நம் கவின் கலைகளின் இற்றைய நிலையை ஆராய்ந்து பார்ப்பின், ‘தமிழருக்கு நேர்ந்த துண்பந்தான் யாதோ! என்று தலையிலவிடத்து ஒலமிடும் நிலை எற்படுகின்றது. செய்யுள் துறையை நோக்கும்பொழுது கவிப்புலமையாறு வற்றி வறண்டு போவதைக் காண்கின்றோம். ஒரு சிலர் ஒரு சில பாடல்களையாத்தால் அவர்களுக்குப் புலவர் பட்டம் குட்டி, கம்பர், ஷேக்ஸ்பியர், தொல்காப்பியர் என்று ஆர்ப்பாரித்து, நம்பையே தேற்றிக் கொள்கின்றோம். ஒவியத்துறையில் வங்காளாமும், மலையாள நாடும் ஒவியமறு மலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்துப் புத்துணர்ச்சியை மக்களுக்குப் பரப்புவ கால், தமிழ் நாட்டில் கவர்களில் நம் இளைஞர் எழுதம் எழுத்தையன்றி வேறு

ஒவியங்களை நாம் காண்பது அரிது. (சுவர்மேல் எழுதி நகரின் ஆழகைக் கெடுக்கும் வழக்கம், தென்னிந்தியாவிலேதான் உண்டு என்று நினைத்து வந்தேன். இளைஞர் தம் உணர்ச்சிகளைச் சுவர்மேல் எழுதிக் காட்டுவதை ஸமுத்திலும் கண்டு வருகின்றேன்.) இசையை நோக்கினாலோ, ஒரு சிலர் இசைக் கலையில் அழகுற வளர்ந்து வருகின்றாராயினும், பலர் தம் இசை ஞானத்தை நிலை நாட்டுதற்கேயன்றி, கேட்போரின் அனுபவத்தைக் கருதாது பாடுகின்றனர்; கருவிகளை மீட்டு கிண்றனர். கட்டடக் கலையும் சிறப்பக் கலையும் எந்த மூலையில் மறைந்து விட்டனவோ, நாம் அறியோம்! அக்கலைகளைப் புரக்கும் மரபினர் தம்மைப் புரப்பவரின்றித் தவிக்கின்றனர். அக்கலைகளும் வாடி வருந்துகின்றன.

பண்டைக் கலை வரழக்கை:

தமிழ் நூல்களில் துறை போகிய டாக்டர் சாமிநாதையர் நம் பண்டைக்காலப் பொறிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது கூறுகின்றார்: “மதுரை மதிலில் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவாகக் கூறும் பொறிகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் நோக்கும் பொழுது இத்தமிழ் நாடு முன்பு அடைந்திருந்த ஏற்றத்தை நினைந்து வியப்பையும் வருத்தத்தையும் யாருடைய உள்ளமும் அடையாதிராது.” பண்டைத் தமிழ் நூல்களைப் படித்து வரும் தமிழரும், பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்க் கலைகளின் செழுமையைக் குறிப்போரும், இவ்வாறு வியப்பையும் வருத்தத்தையுமே எய்துவர். ஏனெனில், அவர்களுக்கே தோன்றும் நம் வீழ்ச்சியின் தன்மை. இவ் வீழ்ச்சியின் தன்மையை உணர்வதால் மீண்டும் அந்நூல்களுக்குச் சென்று அக்கால வனப்பில் ஈடுபட்டு இக்காலத் தாழ்ந்த நிலையை மறக்க முயல்வர்.

நான் மொகஞ்சதரோவுக்கு ஒருகால் சென்றிருந்தேன். அங்குப் பழந்திராவிடர், முதல் திராவிடர் (Pro-Dravidians), படைத்த பண்பாட்டின் சின்னாங்களைக் கண்டேன். இந்தியா இரண்டுபட்டதன் வினைவால் தமிழர்கள் இழந்த வரலாற்றுச் செல்வங்கள் குறைந்த தொகையான வல்ல. பாகில்தானிலிருக்கும் பொருளியல் நிலையில் அவ்வரசினர் சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் புதைபொருள்களின் மீது தம் சிந்தனையைச் செலுத்த வல்லவர்ல்லராய் இருக்கின்றனர். சிந்து மாகாணத்தில் திராவிட மொழித் தொடர்புடைய பிராகுயி மெரழியைப் பேசும் மக்களைக் கண்டேன். இவர்கள் இன்னும் தங்கள் குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் அக்குழந்தைகளின் தலை களைத் துணியினாற்கட்டித் திராவிடர் முகங்களைப் போலத் தட்டையும் வட்டமும் ஆக்குகின்றனர். இங்குக் கிணறு தோண்டுதற்கென்றே சிறப்பு

வகுப்பினர் உளர். இவர்கள் ‘ஒட்டர்’ என்று வழங்கப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் பிறருடன் சிந்து மொழியை அல்லது உருதுவைப் போசினும், தங்கள் வகுப்பினருடன் பேசும் பொழுது ஒட்டர் மொழியையே பேசகின்றார்கள். இம்மொழி தமிழுடன் தொடர்புடையது என்பது ஆயினும், இவ்வொட்டர் மொழியைப் பற்றி இதுகாறும் அராய்ச்சி நடைபெறவில்லை. பண்டைத் திராவிடர் வாழ்ந்து வந்த நெடுநகராக கண்டேன். இத்துணை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் எவ்வளவு அழகாய் அந்நகர் விளங்குகின்றது! மிக நோன் தெருக்கள், அழகும் தூய்மையும் படைத்த இல்லங்கள், செம்மையான செங்கற்கள், அவற்றை மிருதுவாக்கும் பசைகள் காணத் தக்கவை. அந்நகரின் கால்வாய்கள் என்னை கிணறுகள் என்னை! கால் கழுவும் தனி அறைகள் என்னை! நீர் பாயும் குழாய்கள் என்னை! அந்நகரில் வாழ்ந்த திராவிடர்களின் வாழ்க்கைக்கும் இன்று முன்னேற்றத்திற் சிறந்த தவர் எனப்படும் ஆங்கில-அமெரிக்கர் வாழ்க்கைக்கும் ஒற்றுமை மிகுதியும் உண்டு. பாபிலோன் போன்ற நகர்களிலும் பண்டைப் பண்பாட்டு நிலையைச் சிந்து வெளிப் பண்பாடு காட்டுகின்றது.

மொகஞ்சத்ரோவிலிருக்கும் பொருட்காட்சி நிலையத்துக்குச் சென்றேன். அங்கு அந்நகரில் கண்டெடுத்த அணிகலன்கள், சிலைகள், மண்டபங்கள், உருவங்கள், முத்திரைகள் இவை யாவும் இருந்தன. இவற் றைப் பார்த்ததும், இம்மாந்தர் தம் வாழ்க்கையை எத்துணைச் சீரிய முறையிற் பேணி வந்தனர் என்பது புலனாயிற்று. இவர் தம்மை அழகுபடுத்தற்கும், தாம் உண்பதற்கும் வெப்பம் அடைதற்கும் வேண்டிய கருவிகளைச் கவினுறச் செய்தனர். மாய்ந்த பண்பாட்டின் உணர்ச்சி மொகஞ்சத்ரோவைப் பார்க்கும் பொழுது தெளிவாகின்றது மொகஞ்சத்ரோவை நம் நகர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது சில துறைகளில் நாம் பின்னடைந்திருப்பது நன்கு புலனாகும். எகிப்து நாட்டிலும், பாரசீகத்திலும், கிரேக்க நாட்டிலும் உள்ள பொருட்காட்சி நிலையங்களைப் பார்க்கும் பொழுதும் மக்கள் சில துறைகளிற் பின்னடைந்ததாகவே தோன்றும்.

மேலும், நம் தமிழ் நாட்டுப் பழைய நகர்களின் வரலாற்றையும் நிலையையும் ஆராயும்பொழுது அவை பெரிதும் வணப்பு வாய்ந்தவையாயும், வாழ்க்கை நலன்கள் அமையப் பெற்றவையாயும் இருந்தன என்பது நம் இலக்கியங்களால் தெரிய வருகின்றது. காவிரிப்பூம்பட்டினம், காஞ்சி, வஞ்சி, சூடல் முதலிய நகர்களைப் பற்றிப் பண்டை இலக்கியங்களிற் காணப்படும் புகழுரைகளுக்கு இக்காலத்தில், சிறப்புற்று விளங்கும் நம் தலைநகர்களும் தகுதியுடையனவல்ல. அங்குப் புலவர்க்கும், ஓவியர்க்கும், மாஸை தொடுப்போர்க்கும், வெள்ளியிலும் தங்கத்திலும் வேலை செய்பவர்க்

கும் சிறப்பான தெருக்களும் இல்லங்களும் இருந்தன என்பதை மணி மேகலை எத்துணை அழகாகக் கூறுகின்றது! மாளிகைகளும், அரண்மனை களும், பெருநிலக் கிழவாளின் இல்லங்களும் இங்ஙனம் கவின் கலைகள் யாவும் உடைய அழகின் கோயில்களாய் எங்ஙனம் விளங்கின என்பதற்கும் நம் தமிழ்க் காப்பியங்களே சான்றாவன. இறையனார் அகப்பொருள் ஓர் இல்லத்தின் பகுதிகளை இவ்வாறு கூறும்:

“அவை அட்டில் (சமையல் அறை), கொட்ட காரம் (நெல் முதலிய பண்டம் வைக்கும் அறை) பண்டகசாலை (அணி கலன் முதலிய வைக்கும் மனையகத்துறுப்பு), கூடகாரம், (மேன்மாடம்), பள்ளியம்பலம் (துயிலிடம்), உரிமையிடம் (அந்தப்பாம்), கூத்தப் பள்ளி (அரண்மனையைச் சார்ந்த நாடகவரங்கு) எனும் மனையகங்களும், செய்குன்றும், இளமரக்காவும், மூப்பந்தரும், விளையாடுமிடமும் எனும் இல் வரையகங்களுமாம்.”

இங்குக் குறிக்கப்படும் மாளிகையின் பிரிவுகள் உயர்வு நவிற்சி யன்று; அக்காலத்துச் செல்வந்தரின் கட்டட அமைப்பின் சிறப்பே இங்குத் துலங்குகின்றது.

இவ்வில்லங்களின் அறைகளும் கூடங்களும் கவின் பெற அணி செய்யப் பெற்றிருந்தன என்பதையும் நம் நூல்களில் தெளிவாகக் காணலாம். இங்குள்ள கட்டில்கள், படுக்கைகள், பலகணிகள் வேலைப்பாடுடையனவாய், காண்போர் மனத்தை ஈர்க்கும் பெற்றியவாய் இருந்தன என்று வருணிக் கப்பட்டிருக்கின்றன.

அழகை விரும்பும் மக்கள் அவ்வழகை எங்குக் காணினும் அதனை விரும்புவது இயல்பு. எனவே, இன்று மட்டுமின்றி, அன்றுதொட்டுப் பண்டைத் தமிழர் மேல்நாடுகளிலிருந்தும். கீழ் நாடுகளிலிருந்தும் அழகுப் பொருள்களைத் தொகுத்துத் தம் இல்லங்களில் வைத்துப்பேணி வந்தனர். தமிழ் நாட்டுக்கு உரோமை நாட்டு மக்களும், கிரேக்க நாட்டு மக்களும், அரசானின் மெய்காப்பாளர்களாகவும், ஊர்காப்பாளர்களாகவும் பொறியியல் வல்லுநர்களாகவும் போர் வீரர்களாகவும், வணிகர்களாகவும் வந்து குடியேறியதோடு தங்கள் வினை மாண் பொருள்களையும் கொண்டு வந்தார்கள். இயந்திரப் பொறிகளோடு பாலை விளக்குகளும், பொற்

கலங்களும், யவனப் பேழைகளும், யவனர் கைவினைச் செப்புகளும், சீனப் பாவைகளும், பண்டைத் துமிழர் இல்லங்களில் இருந்தன.

“வெள்ள
நன்கலம் தந்த தண்கமற் தேவல்
பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நானும்
ஒண்டொடி மகளிர் மருப்ப மக்ர்சிறந்து
ஆங்கின்று ஒழுகுமதி . . .”

என்னும் இப்பாட்டு உணர்த்தும் காட்சி “யவன அழகுடைய” காட்சி என்பதை கிரேக்கப் பண்பாட்டைப் பற்றிப் பழுத்தவர்கள் நன்கு உணர்வார்கள்.

அழகில் ஈடுபெடுதல் செல்வார்க்கே தனி உணர்ச்சியாய் இருந்த தென்று நினைப்பது தவறாகும். நம் இலக்கியங்களில், எனிய மக்களும் அழகுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்து வந்ததைக் காண்கின்றோம். மூல்லை நிலத்தில் நாள் முழுதும் தன் மந்தையுடன் வாழ்ந்து வந்த வற்றையுற்ற இடையன், மழையிலிருந்து தன்னைக் காப்பதற்குப் பாய் ஒன்றால் தன்னைப் போர்த்துக்கொள்கின்றான். ஆயினும், அவன் கழுத்திலும் காதிலும் தலையிலும் மலர்களும் மாலைகளும் இருக்கின்றன. ஆயர்க்குலச் சிறுமி மோர் விற்கச் செல்லுகிறான். அவள் தலைமேல் மோர்க்குடம் இருக்கின்றது. அதனைத் தாங்கத் தலைமேல் வைத்திருக்கும் துணி மிக்க வனப்பு அழைந்த வேலைப்பாட்டை உடையது. அவர்கள் இல்லங்களும் மிகவும் அழகுடைய இடங்களில் இருந்தன என்பதை,

“ஓவத் தன்ன இடங்கை வரைப்பில்” (புறம், 251)

என்று புலவர் ஒருவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

குறிஞ்சி நில மக்கள் கவின் பெற்ற மலை மல்லிகை கமழும் முற்றத்தில் அகன்ற இலையில் பலரூடன் பகுத்து உண்ணுகின்றார்கள் என்பதைச் கவைபடக் கூறுகின்றது வேறொரு பாட்டு.

‘குதலாங் கவினிய குளவி முன்றில்
செழுங்கோள் வாழை அகலைபை பகுக்கும்’ (புறம், 168)

கவின் கலைகள்:

இயல்: செய்யுள் என்பது கவின் கலை வகுப்பில் முதற்கலை. கொலம்பியாப் பல்கலைக் கழகத்துப் பேராசிரியர் இர்விங் எட்மன் (Irving Edman) என்பவர், பொதுவாகச் செய்யுட்கலையைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது மொழிகளின் இயல்புகளை நன்கு ஆய்ந்து, இத்தாலிய மொழியில் உயிரெழுத்து ஒலிகள் அடிக்கடி வருதலால் இத்தாலிய மொழி பேசுவன் இயற்கையாகவே புலவன் ஆவன் எனக் கருதுகின்றனர். 'One thinks indeed at times that it is almost a special concession to a poet, for example, to be born to the Italian language. It is, one almost imagines, impossible not to be a poet, in a language where one can hardly ask the time or order a meal, save in a liquid cascade of vowels.' இப்பண்பு இத்தாலிய மொழிக்கு இயல்பாகவே உண்டு. இஸ்பானிய மொழியை நன்கு அறிந்தவர், அதற்கும் இப்பண்பு உண்டு என்று கூறுவர். ஆனால், தமிழிற்கும், இப்பண்பு இல்லாமலில்லை. 'பூவார் சோலை மயிலாடப் புரிந்து குயில்கள் இசை பாட' என்ற அடியை அடிக்கடி சொல்லிப் பாருங்கள். 'காலையரும்பி மலரும் கதிரவனும்' எனும் பொழுது தேன் துளி நாவின் கண் மறைவது போலச் சொற்கள் மறைகின்றன.

“மாசீல் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றவும் வீங்கிள வேவீலும்
முசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
சனன் எந்தை இணையடி நிழலே.”

என்பது போலத் தமிழ் மொழியிலேயே பாடுதல் கூடும். எங்கள் ஈழநாட்டுப் புலவர் விடுலானந்தாரின் “சானுவக்கும் இன்மலர் மூன்று” எனும் பாக்கஞும் எத்துணை இனிமை வாய்ந்தவை!

“வெள்ளை நிற மல்லிகையோ வேறியந்த மாமலோ
வள்ள வடியினைக்கு வாய்த்த மலரதுவோ?
வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வெறியந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.”

இசை:

தமிழ் மக்கள் பண்டு இசைத் துறையில் அடைந்த முன்னேற்றத் தைப் பற்றி இதுகாறும் போதிய ஆராய்ச்சி நடைபெறவில்லை. சிலப்பதிகார

மும் அதன் உரை நூல்களும் பெரிய இசைக் களஞ்சியம் போலப் பல உண்மைகளைத் தமிழகத்தே அடக்கிக் கொண்டுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக, “Equal Temperament” என்று கூறப்படும் இசை நிலையை ஜோப்பியர் ஏற்குறைய நூற்றிருபத்தைந்து ஆண்டுகட்கு முன்னரே கண்டுபிடித்தனர். ஆனால், தமிழ் இதனை ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே அறிந்திருந்தனர் என்பதற்குச் சிலம்பே சான்று.

ஓர்பீயஸ் (Orpheus) எனும் கிரேக்கர் தம் யாழை வாசித்த பொழுது கொடிய விலங்குகளும் அவ்விசையில் ஈடுபட்டன என்றும், பாறைகளும் நெகிழிந்தன என்றும் மேல் நாட்டில் பல கதைகள் வழங்கி வருகின்றன. அங்குக் கூறும் ஒரு கதைக்கு ஈடாக நம் இலக்கியத்தில் பல கதைகளைக் காட்டலாம். செருக்கு மிகுந்த இராவணன் கைலை மலையைத் தூக்கிக் கைந்நைந்து சாமகானம் பாடி இரக்கம் பெற்ற கதை, அகத்தியர் யாழை மீட்ட அரக்கன் உள்ளம் உருகிய கதை, கண்ணனின் கானம், இவை யாவும் தமிழ் இசையின் மாண்பை உணர்த்துவன. ஷேக்ஸ்பியர் இசையைப் பற்றிக் கூறும் அடிகளை மெல்லிசையின் வல்லமைக்கு உலக மாந்தர் மேற் கோளாகக் காட்டுவது வழக்கம். ‘Music hath charms to soothe the savage beast . . .’

யானை இசைக்கு வணங்கும் என்பதை,

“காற்வரை நில்லாக் கருங்களிற் நொருத்தல்
யாற்வரைத் தங்கி யாங்கு.”

என்று கவித்தொகையும், மதங்கொண்ட யானை ஊரை அழித்துத் திரிந்தக்கால் உதயணன் யாழி வாசித்து அதனை அடக்கித் தனக்கு ஏவல் செய்யுமாறு செய்தான் என்று பெருங்கதையும் கூறுகின்றன. பிரெளனிங் எனும் ஆங்கிலப் புலவர், Pippa Passes எனும் செய்யுளில் மங்கையொருத்தி யின் பாடலைக் கேட்டு, மறும் செய்வோர், தம் தீத்தொழிலைத் துறந்தனர் எனக் கூறுகின்றார். பாலையாழின் இசையைக் கேட்ட கொடிய கள்வர், தம் கையிலுள்ள கொலைக் கருவிகளை ஏறிந்துவிட்டுத் தம் தீய செயலை மறந்து இன்புற்றனர் என்பதைப் பொருந்தாற்றுப் படையிற் காண்கின்றோம்.

“ஆநலை கள்வர்ப்படைவிட அருளின்

மாநுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை”

(பொருந். 21-22)

என்பது காண்க.

தினைக் கொல்லையைக் காக்கும் ஒரு பெண் பரண் மேல் நின்று குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது தினைக் கதிரை உண்பதற்காக அங்கு வந்த யானையொன்று அப்பெண்ணின் இசையில் மயங்கி பசியை மறந்து உறங்கி நின்றதாக அகநானுரூபு கூறுகின்றது. கொடிய புவியால் தாக்குண்ட தம் கணவரின் புண்களை ஆற்றுவிக்கும் கொடிச்சியர் பாட்டுப்பாடு அவர் தம் துண்பத்தைக் குறைப்பாராம். தமிழிசையின் வல்லமைக்கும் தமிழான் இசையீடுபாட்டிற்கும் இதனினும் வேறு சான்றும் வேண்டுமோ?

தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மாணவர் அனைவர்க்கும் ஒரு சிறிதளவேனும் கல்விக் கழகங்களில் தமிழிசை பயிற்றுவிக்கும் நாள் வினாவில் வரவேண்டும்.

ஓவியம்:

இதுகாறும் செவிக்கினிய கலைகளைப்பற்றி ஆராய்ந்தோம். இப்பொழுது கண்ணுக்கினிய கலைகளைப்பற்றிப் பார்ப்போம். ‘செவிக் குணவு’ என்று கூறினார் திருவள்ளுவர். ஆயினும், செவியோடு கண்ணையும் குறிப்பாகக் கருதித்தான் இருந்தல் வேண்டும். ‘கட்குண வில்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈய்ப்படும்,’ என்று கூறுவதும் முறையே.

மக்களையும் நிலவெளிகளையும் பற்றிப் பாடும் பொழுது அவற்றை ஓவியத்துடன் ஒப்பிடுவதும், ஓவியத்தைப்பற்றிப் பாடும் பொழுது உயிருள்ள பொருள்களுடன் ஒப்பிடுவதும் தமிழ்ப் புலவரின் மரபு.

திருப்பரங்குன்றத்துள்ள குமரவேள் கோயிலின் பக்கச் சில் ஓவியக் கூடம் ஒன்று இருந்தது என்றும், அங்குத் தீட்டப்பெற்றிருந்த ஓவியங்கள் மக்களுக்கு நீதியைப் புகட்டி வந்தன என்றும் பரிபாடல் தெரிவிக்கின்றது. சித்தன்ன வாசலிலும், காஞ்சிக் கைலாசநாதர் கோயிலிலும், தஞ்சாவூர் பிரகதீஸ்வரர் கோயிலிலும் உள்ள பண்டைக் கால ஓவியங்கள் தமிழ் நாட்டில் ஓவியக்கலை எவ்வாறு சிறப்புற்றிருந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றன. இன்றோ, தமிழ் நாட்டின் ஓவியக்கலை ஒரு மறுமலர்ச்சியை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றது. புறநானுரூபு, திருக்குறள் முதலிய நூல்கள் வெளிப்படுத்தும் காட்சிகளை ஓவியங்களாகத் தீட்டுவதற்கு இன்று தமிழ் நாட்டில் ஓர் இயக்கம் தோன்றியுள்ளது. ஓவியக்கலை காட்டும் கற்பனை யுலகை நம்முடைய ஓவியர் இன்று முற்றிலும் உணரவில்லை. வண்ணத்தா

வும், கோடுகளாலும், ஓவியக் கட்டுக்கோப்புகளாலும் புதியதோர் உலகைக் காட்டும் வன்மை துகிலிகைக்கு உண்டு. இலக்கியத்தில் ஈடுபடுவது போல மக்கள் ஓவியத்திலும் ஈடுபடுதல் கூடும். மைசூரிலும், திருவளந்தபாத்திலும் உள்ள ஓவியக் கூடங்கள் போலத் தமிழ் ஓவியர் தீட்டிய ஓவியக்கூடங்கள் இருத்தல் வேண்டும். இரவிவர்மாவும், வங்காள ஓவியக் கலைஞரும் போன்றவர் நம் தமிழ் நாட்டில் தோன்றாதது நம் தவக்குறையேயாகும். மைசூர், திருவளந்தபாம் போன்ற எழில் வாய்ந்த நகர்கள் நம் தமிழ் நாட்டில் அமையாததும் நம் கலையுணர்ச்சியின் நிலையைக் காட்டும்.

கட்டடக் கலையும் உருவக் கலையும்:

சங்ககாலத் தமிழர் எழுப்பிய மாடங்களும், கோயில்களும் பெரும்பாலும் மரத்தால் ஆக்கப்பெற்றிருந்தன. ஆதலின், அவற்றின் எஞ்சிய சிறு துண்டுகளோனும் இன்று கிடைத்தற்கில்லை. மரத்தைச் சார்ந்து வளர்ந்த தமிழனுடைய சிற்பக்கலை மாமல்லபுரத்தில் கல்லைச் சார்ந்து நின்று கவின் பெற்று விளங்கியது. தமிழனுடைய சிற்பங்கள் உலகிற் பெயர் பெற்றவை. தஞ்சைப் பெருங்கோயிலின் கோபுரத்தைக் காணுந்தொரும் வியப்பு உண்டாகின்றது. கடல்மல்லை, தஞ்சை, காஞ்சி, மதுரை-இவ்விடங்களில் கோயில்களைப் பார்ப்பவர் கல்லைச் செதுக்கியும், அடுக்கியும் தம் திறமையைக் காட்டிய தமிழரைப் போற்றாதிரார். தமிழ்ச் சிற்பிகள் பிற நாட்டவர்க்கு உழைத்துத் தம் சிறப்புப் பண்பாட்டைப் பரப்பிய வரலாறு ஒரு தனி நூலாக விரியும். கண்டியிற் காணப்படும் புத்த மாளிகையையும் பல்கலைக்கழகத்தின் கற்றொழிலையும் காண்போர், இவற்றுக்குக் காரணகருந்தர்களாய் இருந்தவர்கள் தென்னாட்டுத் தமிழ்ச் சிற்பிகள் என்பதை அறியார்.

ஒருவன் தன் நாட்டை விட்டுப் பிற நாட்டுச் சூழ்நிலையில் வாழும் பொழுது பெரும்பாலும் அவன் கலைகள் தன் நாட்டில் பெறாத வளர்ச்சியை வேற்று நாட்டில் பெறுகின்றன. தென்னாட்டிலிருந்து ஈழத்துக்குவரும் தமிழர், ஈழத்திலிருந்து இந்தியா செல்லும் தமிழர், இந்தியாவிலிருந்து மலேயா செல்லும் தமிழர் இவர்கள் செல்லுமிடத்திற் புதியதொரு செல்வாக்கைத் தான் பெறுகின்றனர். எனவே, தமிழ்ச் சிற்பத்தின் பெருமையை முற்றிலும் உணர வேண்டுமாயின், சாவகத்துக்கும் கம்போடியாவிற்கும் சென்று அங்குள்ள சிற்பத்தை ஆராய்வது நலம். அங்குக் கலங்கள் இயங்கும் கடல்மல்லையிலிருந்த சென்ற தமிழரின் சிறப்புப் பண்பாட்டின் சிறப்பைக் காணலாம்.

நான் மேல் நாட்டு உருவக் கலையை ஜூரோப்பியர் பெருநகர்களில் ஜந்தாண்டுகளாக அனுபவித்துவிட்டுச் சென்னைப் பொருட்காட்சி நிலையத் திலிருந்த தமிழ்க் கலையின் உருவங்களைப் பார்த்த பொழுது தமிழனது உருவக்கலைச் சிறப்பின் உயர்வை ஒரு சிறிது உணர்ந்தேன். பிறருடைய கலைகளை அனுபவித்தால் தான் தமிழ்க் கலைகளின் சிறப்பைப் பெரிதும் உணர முடியும். பிற மொழிகளைக் கற்றால்தான் தமிழ் மொழியின் பெருமை தோன்றும். பிறநாட்டுக் கோயில்களைப் பார்த்தால் தான் தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களின் உயர்வனப்புத் தோன்றும். பிற நாட்டு நடனத்தைக் கண்டவரே தமிழ் நாட்டு நாட்டியக் கலையின் சிறப்பை நன்கு உணர்வர். மிக்கேல் ஆஞ்சலோ, ரோடின் போன்றவர்கள் தங்கள் உள்ள உணர்ச்சி களைத் தாங்கள் செய்த சிலைகளில் உளியால் உருவாக்கிக் காட்டியதை உலகம் போற்றுகின்றது. வெண்சலவைக் கல்லில் ஜூரோப்பியர் காட்டாத உணர்ச்சிகளையும் வேலைப்பாடுகளையும் நம் தமிழ் மக்கள் கருங்கல்லில் தோற்றுவித்துள்ளார்கள். இன்று இக்கலைகள் புரப்பவரின்றி இரந்து திரிகின்றன. அரசினர் பெயராலும் பெருமக்கள் பெயராலும் தமிழ் நாட்டில் தோன்றும் கட்டடங்கள் அனைத்தும் தமிழ்க் கலையை ஆதரித்தல் பொருத்தமாகும்.

நாட்டியக் கலை:

நாட்டியக்கலையில் தமிழனுக்குச் சிறந்த ஈடுபாடு இருந்து வந்தது. தமிழனது வாழ்க்கை ஆடலிலும் பாடலிலும் அமையும். எனவே, அவன் அன்றாடச் செயல்களாவன: விளையாடல், நீராடல், போராடல், உரையாடல், கொண்டாடல் எனும் ஆடல்கள். ‘அடிகளார்க்கு ஆடலில் ஈடுபாடு என்னை?’ என்று கேட்போயின், ஆடல் வழியாக இறைவன் படைத்தும் அருளியும் அழித்தும் வருவானாயின், அடிகளார்க்கு ஆடலில் ஈடுபாடு இல்லாதிருத்தல் எங்ஙனம்? இந்திய மறைத் துறைகளில் சித்தாந்தம் சிறந்தது என்று ஆராய்ச்சி வல்லுநர் கூறுவர். அது போல, ஆடல்லாரின் அருந்தத்துவம் மறை வரலாற்றில் மிகவும் சிறந்தது. அதனைக் காட்டும் நாட்டியக் கலையும் அவ்வாறே சிறந்தது. தமிழ் மக்கள் அடைந்த உயர்ந்த பண்பாட்டிற்கு நம் நாட்டியக் கலையே ஒப்பற் சான்று. அக்கலையை நாம் சிலருக்கென்று ஒதுக்கி வையாது பலருக்கும் பயிற்றுவித்தல் வேண்டும்.

சிறப்பு இயல்புகள்:

நம் கவின் கலைகள் நம் பண்பாட்டின் சிறப்பியல்புகளைப் பளிங்கு போல எடுத்துக் காட்டுகின்றன. நம் இலக்கியம் பெரும்பாலும் நம்

சமயங்களுடன் தொடர்படையது. எனவே, நம் கலைகளின் வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் நாட்டில் பண்டு தொட்டு வரும் சமயங்களே காரணம். நம் இலக்கியத்துக்கும் மொழிக்கும் பத்திச்சுவை எவ்வாறு இயல்பாயுள்ளதோ, அவ்வாறே நம் கலைகள் பத்தியின் விளைவால் தம் அருங்கனிகளைக் கொடுத்திருக்கின்றன. தமிழ் மொழி பத்தியின் மொழியாயின், தமிழ்க் கலைகளும் பத்தியின் கலைகளே.

நம் கலைகள் உலக வரலாற்றிலே மிகவும் சிறந்தவை. பாரெங்கும் தேடிப் பார்த்தாலும் நம் சிற்பத்திற்கும், படிவ உருவக் கலைக்கும், நாட்டியத்திற்கும், இணையான கலைகளைக் காண்பது அரிது. இத்தகைய உயர்ந்த கலைகளைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றோமே என்பதன்று வியப்பு; இக்கலைகளைத் தோற்றுவித்த மக்கள் தாழ்நிலையுற்றதே வியப்பு.

நம் இலக்கியத்தைப் போலவே நம் கலைகளும் வரம்பு கடந்த கற்பணையில்லாது இயல் வாய்மையை (Realism) ஓட்டியே வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. தமிழ் பண்பாட்டிற்கும் பிறர் பண்பாட்டிற்கும் இஃதோர் அடிப்படையான வேற்றுமை. தமிழ்க் கலைகள் இயல் வாய்மையைத் தழுவி வளர்ந்தவை; இயற்கையுடன் நெருங்கிய ஒற்றுமையுள்ளவை. இவ்வுண்மை நம் கட்டடக் கலையில் மிகத் தெளிவாகின்றது: நாட்டியத்திலோ பெரிதும் புலனாகின்றது, என? தமிழ்ப் பெண்கள் அணியும் அணிகலன்களின் பெயர்களையே பாருங்கள்-தோடு, இல்லை, அரசிலை, குழை, ஒலை, கொந்தளோலை, கொடி, தாலக்கொடி இவை யாவும் இயற்கையுடன் ஒற்றுமைப்பட்ட பெயர்கள். நம்மவர் செம்பினாற் செய்த ஆடவல்லார் உருவங்களின் தத்துவம் எத்துணை இயல் வாய்மை யுடையது!

தமிழ்ச் சொற்கள் தமிழரது அழகின் ஈடுபாட்டுக்குப் பிறிதொரு சான்று. தமிழ் மக்கள் உலகத்தையே ஒரு சோலையாகக் கருதி, அதனைப் ‘பொழில்; என்று வழங்கினார்கள். கலைகளைத் தம் கண்களாகக் கொண்டவர் அமைச்சராதலின், அவரைக் “கலைக் கண்ணாளர்” என வழங்கினர். நம் காப்பியத் தலைவர் அனைவரும் கலை வல்லார். கோவலன், மாதவி, மணிமேகலை, சீவகன், உதயனன், இராவணன்-இவர் யாவரும் கலையிற் சிறந்தவர். (கலைகளை மக்கள் துறக்க வேண்டும் என்பது பிறிதொரு மனப்பான்மை, அதனை இங்கு உரைப்பின் மிக விரியும் என அஞ்சி விட்டு விடுகின்றேன்).

அழகு எனும் பொருள் தரும் தமிழ்ச் சொற்கள் தாம் எத்துணை! அம், அணி, எழில், ஏர், கவின், சீர், காமர், முருகு, வனப்பு, பொலிவு, கோலம், மஞ்சு, மஞ்சளம், ஓயில் இன்னும் பல. கவின் கலைகளில் நமக்குள்ள ஈடுபாட்டுக்குச் சான்று வேண்டுமெனின், பழங்கதைகளையே நாம் வளர்த்தல் வேண்டும். இக்கால நிலையை நோக்கும் பொழுது கலைகள் அனைத்தும் மிக்க தாழ்நிலையுற்றிருப்பதைக் காண்கின்றோம். எனவே, அவற்றின் மறுமலர்ச்சி இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாகும். இன்று தமிழ் நாட்டில் இலக்கியத் துறையில் விழிப்பொன்று ஏற்பட்டுளது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சிக்குக் கிரேக்க இலத்தீன் இலக்கியங்கள் எவ்வாறு காரணமாய் இருந்தனவோ, அவ்வாறே நம் மறுமலர்ச்சிக்கு நம் பண்ணைய இலக்கியங்கள் காரணமாய் இருக்கின்றன. இவ்விலக்கிய மறுமலர்ச்சி கலைகளின் மறுமலர்ச்சிக்கும் காரணமாய் இருத்தல் வேண்டும்.

கலை வளர வேண்டுமாயின், கலைக்கென வாழும் புலவர் வேண்டும் கலைகளைப் புரக்கும் புரவலர் வேண்டும் கலைகளைச் சுலைக்கும் மக்கள் வேண்டும். கலை சுலைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கையே ஒரு கலைபாகும்.

**“வள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கவிப்பெருக்கும்
கலைப்பெருக்கும் மேவு மாயின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடவரலாம்
வீழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்.”**

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்

தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறையில் ஈடுபடுவதற்கு வெளிநாடுகளில் தமிழரினர்களுக்குக் கணக்கற்ற வாய்ப்புக்கள் உள். கீழ்த்தினசே நாடுகளில் தமிழ் பண்பாடு மிகவும் பழமையான காலத்திலேயே பரவியது. சாவகம், சுமத்திராப் போன்ற இடங்களில், இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே தமிழ் மக்கள் குடியேறி இருக்கவேண்டு மென்பது கெல்லோன் போன்ற அறிஞர்களின் கருத்து. தமிழ் நாட்டிலிருந்து மரக்கலங்கள் அந்நாடு களுக்குப் பண்டு சென்று வாணிகம் நடத்தின என்றும்; வாணிகம் நிலை பெற்று நீண்ட நாள் நடந்தது என்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகிறார்கள். இன்றும், சுமத்திராவில் வாழும்துவரும் ‘கரோபட்டாக்’ வகுப்பினாரின் உட்பிரிவினராயிருக்கும் சிம்பிரிங் என்போர், தம்மைச் ‘சோளியர்,’ ‘சேரர்,’ ‘பாண்டியர்,’ ‘கலிங்கர்’ என்று வகுத்திருக்கின்றனர்.

சாவகத்தில் எழுப்பப் பெற்றிருக்கும் ‘பிரம்பானான்,’ எனும் கோயில், சைவ சித்தாந்தத் தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட கோயில் என்பார். அதே போன்று, ‘தியங்’ சமவெளியில் உள்ள கோயில்கள் பலவும், ‘பனத்தரான்’ கோயிலும், கணபதி அகத்தியருடைய கணக்கற்ற சிலை களும் திராவிடத் தென்னிந்திய மக்களின் கட்டடச் சிற்பக் கலைகளை ஒட்டியே அமைக்கப் பெற்றவை.

இந்தோனேசியா மொழியில் வழங்கும் சொற்கள் பல, அம்மக்கள் தமிழ் நாட்டுடன் கொண்ட வாணிகத் தொடர்பைக் குறிப்பன. எடுத்துக் காட்டாக, ‘கப்பல்’ என்பதைக் ‘கபல்’ என்கின்றனர். அவர் வழங்கும் வேறு சில தமிழ்ச் சொற்கள், ‘வாடை’, ‘குக்கு’, ‘இஞ்சி’, ‘கஞ்சி’, ‘கொத்து

மல்லி’, ‘குதிரை’, ‘சூடை’, ‘பெட்டி’, ‘பிட்டு’ப் போன்றவை. தாவிஎன்ற சொல்லைக் ‘கொடி’ என்ற பொருளிலும் பயன்படுத்திக்கொள்கின்றனர். ‘அம்மா’, ‘அக்கா’, ‘மாமா’, ‘தம்பி’ போன்ற உறவுச் சொற்களும் அங்குப் பேச்சு வழக்கில் உள்.

பாலித் தீவின் பண்பிற்கும் சமூக வாழ்விற்கும் இந்து சமயமே அடிப்படை. அங்கிருக்கும் ஓரிடத்திற்குக் ‘கப்பல்’ என்பது பெயர். அவ் விடத்தில் தமிழ் நாட்டுக் கப்பல் ஒன்று கரையில் மோதுண்டு உடைந்த தாகக் கூறுவார். பொதுவாகத் தென்கிழக்குத்திசை நாடுகளின் இசையும், நாட்டியமும், நிழற்கூடத்தும் இந்தியக் கலைகளுடன் தொடர்புடையனவென்று கருதுவதற்கு இடம் உண்டு. ஆயினும், இத்துறையில் ஆய்வு நிகழ்த்து வதற்கு நம்மவர் தென்கிழக்குத் திசை மொழிகளை அறிவதுடன், நன்றாகப் பிரெஞ்சு மொழியையும் டச்சு மொழியையும் பயின்றிருத்தல் வேண்டும். ‘சேடை’, ‘கிரோம்’ (Coedes Krom) போன்றவர்கள் எழுதிய நூல்களிலிருந்து நம்மவரும் பல வரலாற்றுண்மைகளை அறிதல் கூடும்.

இதுகாறும் நம் அறிஞர் இவ்வாராய்ச்சிகளை நிகழ்த்துவதற்குத் தென் கீழ்த்திசை நாடுகளுக்குச் சென்றிலர். அவர்கள் செல்லாது இருக்கும் தறுவாயில் ஒரு சில தொடர்புக் குறிப்புக்களையே நாம் பொதுவாகக் கூறிக்கொண்டு வருதல் கூடும். மலேயாப் போன்ற இடங்களில் தமிழர் வழிபடுந் தெய்வங்களின் சிலைகளும் பண்டு தமிழ்பேசும் மக்கள் அமைத்த கோயில்களும் உள். ஆயினும், மலேயாவைக் கடந்து கம்போதியா வியட்னாம் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றால், அங்கு நாம் காணும் தமிழரின் சின்னங்கள் இன்னும் பெருவியப்பைத் தருகின்றன.

வியட்னாமின் துரானில் இருக்கும் பழும் பொருட்சாலையில் உள்ள நந்திகளைப் போல் அழகு வாய்ந்த நந்திகளைத் தமிழ் நாட்டில் நான் கண்டிலேன். மேலும், வியட்னாமின் பல மாவட்டங்களில் சிவலிங்கம் அமைத்த கோயில்கள் பல உள்ளன. மரங்களும் செடிகளும் அக்கோயிற் கவர்களின் மேல் இன்று வளர்ந்தும் படர்ந்தும் வருகின்றன. அந்நாட்டின் ஒரு பகுதி சம்பா என்றே வழங்கப்பெற்றது. சம்பாவில் வாழ்ந்துவரும் சாம்பரின் (Chams) வரலாற்றைத் தமிழறிஞர்கள் படித்தல் வேண்டும். கம்போதியாவிலிருக்கும் அம்கோர்வாட், அம்கொர்தொம் எனும் பெருநகரும், கட்டடமும், கிமேர் (Khemrs) எனும் இனத்தவால் பத்தாவது பதினேராவது நூற்றாண்டுகளில் சிறப்புற எழுப்பப் பெற்ற வான்வருடும் கட்டடங்கள். அங்குச் சுவர்கள்மீது செதுக்கப் பெற்றிருக்கும் மகா பாரதம், இராமாயணம்

முதலிய வரலாற்றுச் செய்திகள், இவை யாவையும் இதுகாறும் தமிழ் அறிஞர் பார்வையிட்டனர் அல்லவர். அங்குள்ள கட்டடங்கள் பல, சிலைகள் பல, யானை உருவங்கள் பல பல்லவரூடைய கட்டடச் சிற்ப முறைகளைக் காட்டுவன். கிமேர் இனத்தாரின் அரசரின் பெயர்களும் வர்மன் என்னும் விகுதியைக் கொண்டவை. “அம்கோர்” என்னும் சொல்லும் “நகர்” என்னுந் திராவிடச் சொல்லின் திரிபாகும்.

கம்போதியாவின் அரண்மனையில் நடைபெற்றுவந்த நாட்டியக் கலை பரத நாட்டியக் கலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கது. தெலாந்தில் சிறப்பாகத் தமிழ்ப் பாக்களைத் தைமன்னரின் முடி குட்டு விழாவில் பாடி வருகின்றனர் என்பதை இன்று தமிழருள் சிலரேனும் அறிவர். நான் பாங்கொக்கு மாநகருக்குச் சென்றிருந்த பொழுது இந்து சமய பிராமணர் எனப்படுவீர் இருக்கும் கோவில்களைப் பார்க்கச் சென்றேன். அங்கு அவர்களுடைய ஏடுகளிலிருந்து தம் மன்னாரின் முடி குட்டு விழாவில் பாடிவரும் செய்யடக்களை அவர்கள் பாடிய பொழுது தமிழ் என்று அறியாது அவர் பாடும் “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ் சோதியை” என்னும் திருவெம்பாவைப் பாட்டைக் கேட்டுப் பெருவிருப்பு எய்தினேன்!

திருப்பாவை, திருவெம்பாவைத் திருநாட்களைப் பண்டு மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடி வந்தார்கள் தைநாட்டு மக்கள். அக்கொண்டாட்டம் பொது மக்களின் கொண்டாட்டமாயும் அமைந்தது என்பதற்கு அங்குள்ள மாபெருங்கோயிலுக்கு அண்மையில் உள்ள உயர்ந்த ஊஞ்சல் நிலைகளே சான்றாவன். இன்றும் திருப்பாவை திருவெம்பாவைத் திருநாள்களை அப்பிராமணர்கள் கொண்டாடி வருகின்றார்கள். அங்குள்ள அவர்களது கோவில் அமைப்பும் வழிபாடும் தென்னிந்தியக் கோவில் அமைப்புக்களையும், வழிபாட்டு முறையினையும் தழுவி அமைந்ததாக அவர்களின் அரசகுரு எனக்குக் கூறினார்.

தை மொழியில் இருக்கும் இராமாயணம் வான்மீகியின் இராமாயணத்தைத் தழுவியது அன்றென்றும், பெரும்பாலும் கம்பரின் இராமாயணத்தையே தழுவி இருத்தல் கூடுமென்றும் பியானுமன் எனும் தை அறிஞர் எனக்குத் தெரிவித்தார். மேலும், தம் மொழியில் ‘ஜ’ விகுதிகளும் ‘அன்’ விகுதிகளும் கொண்ட சொற்கள் பலவென்றும், தம் இராமாயணத் தின் காவியச் செல்வரின் பெயர்கள் பெரும்பாலும், இராமன், சக்கரீவன் என்ற தமிழ்ப் பெயர்களைப் போலவே அமைந்திருக்கின்றனவென்றும் குறிப்பிட்டார்.

மேலும், தை நாட்டின் வெண்கலப் படிவங்கள் பல்லவர் சோழர் காலத்துத் தமிழ் நாட்டுப் படிவங்களைப் போன்றவையென்று தைநாட்டில் சிற்பம் கற்பிக்கும் இத்தாலிய சிற்பியார் ஒருவரும் எனக்குச் சொன்னார். ஆந்த அறிஞரே ‘தங்கம்’ என்னும் சொல் தமிழிற்குச் சீனத்திலிருந்து தை நாடு வழியாக வந்த ஒரு சொல் என்றும் கருதினர்.

‘தமிழ்’ என்ற சொல்லைத் ‘தமின்’ என்று முகாத்தின் இடத்தில் ‘ன்’ கா ஓலி கொடுத்துப் பயன்படுத்துகின்றார்கள் தை மக்கள். ஆனால் தை மொழியில் ‘தமின்’ என்ற சொல் ‘கொடுமையான மகன்’ எனப் பொருள் படும். பல்லவர் சோழர் காலத்தில் செல்வாக்குப் படைத்த பல்லவ சோழ மன்னர்களின் அரண்மனை முறைகளையும் சடங்குகளையும் கடைப்பிடித்த தை மக்கள், பிற்காலத்தில் ‘தமிழ்’ என்னும் சொல்லுக்கு இத்தகைய பொருளைக் கொடுப்பதற்குக் காரணம் யாது? பிற்காலச் சோழரின் படைகள் ஈழம் முதலிய வெளி நாடுகளின் மீது படையெடுத்தது காரணமாக, அந் நாடுகளில் பெருந்துணப்பம் நிகழ்ந்தது. அதனால், ஈழத்தில் வாழுந்த புத்த பிக்குகள் தங்கள் நாட்டை விட்டு, புத்தமதக் கோட்பாடுகளைப் பேணி வரும் தை நாட்டின்கண் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். அங்ஙனம் சென்ற பெளத்தர்கள், தென்னாட்டுத் தமிழ் மன்னர்களால் தங்கள் நாட்டிற்கு ஏற்பட்ட அழிவினை அறிவித்தார்கள். அதனால், பண்டு உயர்சொல்லாய் வழங்கிய ‘தமிழ்’ எனும் சொல் இப்பொழுது இழிவுச் சொல்லாய் வழக்கில் திரிந்து வழங்குகின்றது. நான் இப்பொருள் மாற்றத்தை உறுதிப்படுத்தும் பொருட்டு, வானுர்தி நிலையத்தில் பணியாற்றும் பாமரன் ஒருவனை அனுகி, “அப்பா, ‘தமின்’ என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் யாது?” என்று வினவினேன். அதற்கு அவன் சிறிதும் தயங்காது, “By Tamini I mean a black Indian who is cruel and hard,” என்று விடையிறுத்தான்.

தமிழ் நாட்டிற்கு வடமேற்குத் திசையிலிருக்கும் நாடுகளிலும் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கு எல்லையற்ற இடமுண்டு. இன்று வரையிலும் நாம் அறிந்த பண்டுள்ள பண்பற்ற திராவிடமொழிகள் ஏறக்குறைய இருபது என்று கூறுவர். மொகஞ்சத்ரோவை நான் பார்க்கப் போயிருந்த பொழுது அங்கே பிராகுவி மொழி பேசும் மாந்தர் சிலருடன் உரையாடுவேன். பாகிஸ்தானத்தில் கிணறு தொடும் குலத்தினர் ஒரு சிலர், “ஓட்டா” எனப் பெயரிடப்பெறுவர் என்றும், அன்னார் திராவிட மொழி போன்ற ஒரு மொழியைப்பேசி வருகின்றனர் என்றும் என்னிடம் கூறினர். நான் “ஓட்டா” எனும் மக்களை நோயில் கண்டு அவர்களுடன் பேசுவதற்குரிய வாய்ப்பினைப் பெற்றிலேன். அன்மையில் மாஸ்கோ மாநகரில் ஆப்பானிஸ்தானிலிருந்து

வந்த ஆங்கில அறிஞர் ஒருவருடன் உரையாடிய பொழுது, அவர் ஆப்காணிஸ்தானத்தில் ஒரு வகுப்பினர் (எறக்குறைய 200 குடும்பங்கள்) திராவிடமொழி போன்ற மொழி ஒன்றினைப் பேசி வருகின்றனர் என்றும், இது காறும் அம்மொழியினை அறிஞர் எவரும் ஆராய்ந்திலீர் என்றும் செப்பினர். எனவே, நம் அறிஞர்கள் இந்நாடுகளுக்குச் சென்று இம் மொழிகளைப் பேசும் மக்களைப் பற்றிய செய்திகளை ஆய்ந்து வருவார் களாயின் இன்னும் சில திராவிட மொழிகள் இயங்கி வருவதாக நாம் அறிய நேர்ந்தாலும் நேரலராம்.

பின்னிலே (Finnish) மொழி திராவிட மொழிகளுடன் தொடர்புடையது எனக் கால்டுவெல் முன் கூறியுள்ளதை மீண்டும் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழக அறிஞர் பரோ (Burrow) என்பவர் இக்காலத்திலும் வற்புறுத்தி வருகின்றார்.

மொழி இயலில் தமிழராய்ப் பிறந்த தமிழ் அறிஞர் ஈடுபடும் பொழுது பிற நாட்டுத் தமிழறிஞர் தமிழ் மொழியையும் பண்டைய இலக்கியங்களையும் நன்கு அறியாது ஆராயும் வழக்கின் சில வழுக்களை நீக்குதல் கூடும். மேல் நாட்டு அறிஞர் ஒருவரும் நானும் தொதவர் சிலரை உதகமண்டலத்தில் கண்டு சில பொருள்களுக்குத் தம் மொழியின் பெயரைக் கூறுமாறு கேட்டோம் அஃதாவது, பறவை ஒன்றினைச் சுட்டிக்காட்டி அதற்கு அவர் மொழியில் பெயர் யாது என்று கேட்டோம். பறவையைப் பார்த்துத் தொதவர் “பிள்” என்று கூறினார். மேல் நாட்டறிஞரோ, தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபுதான் “பிள்” என்பதனை உணர்ந்திலர். எனவே, தமிழ் ஆய்வுகளைத் தமிழின் வெவ்வேறு கால இலக்கியங்களை நன்கு பயின்ற அறிஞர்கள் உயர்ந்த முறையில் நடத்தும் பொழுது ஏனையோர்க்கில்லாத வாய்ப்புக்களைப் பெறுகின்றார்கள்; வழி வகைகளையும் காண்கின்றார்கள். ஆயினும், அவர்களுக்குப் பன்மொழிப் புலமையும் இவ்வாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத அடிப்படையாகும். “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்” என்ற அடி உண்மை கூறுவது என்பதை அறிவது தமிழ்மொழி ஒன்றனையே அறிந்த புலவர்க்கு இயலாது. பாரதியார் ஆங்கிலத்தையும் பிரெஞ்சு மொழியையும், இந்தியையும், வடமொழியையும், வங்க மொழியையும் அறிந்ததாலேதான் அவ்வாறு கூற உரிமையுடைய வரானார். இன்றிருக்கும் புதுப்பேச்சுக் கருவிகளைக் கொண்டு பிற மொழிகளைப் பயில்வது பண்டினும் எனிது இப்புது முறைகளைக் கொண்டே மேல் நாட்டறிஞர் இன்று பன்மொழிப் புலவர் ஆகின்றனர்.

பண்டைக் காலத்தில் கிரேக்க நாடு, ரோம் நாடு போன்ற மேல் நாடுகளுடன் தமிழ் மக்கள் கொண்ட வாணிகத் தொடர்பு மிகவும் சிறந்தது என்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களும் சிலப்பதிகாரமும் நல்ல உறுதி படைத்த ஆதாரங்களாய் அமைகின்றன. அரிசி, இஞ்சி வேர், கருவாய் போன்ற தமிழ்ச் சொற்கள் கிரேக்க மொழியில் உள்ளன. ஆயினும், Paleogeography, Paleontology போன்ற சொற்களில் வரும் ‘பழைய’ என்னும் பகுதியும், இக்காலக் கிரேக்க மொழியில் நீருக்கு, ‘நேரோ’ என்னும் சொல்லும், இன்னும் நாம் கிரேக்கம் போன்ற பண்டைய மொழிகளில் ஆய்வு செய்வதற்கு இடமுண்டு என்பதைக் காட்டுகின்றன. கிரேட்டுத் தீவின் பண்பாட்டில் காளை மாட்டின் வழிபாடும், ஏறு தழுவதல் போன்ற விளையாட்டுக்காலும் கி.மு. இரண்டாயிரத்திற்கு முன் நிலவிய மீனோஸ் காலத்தின் பண்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன. இன்றும் செட்டி நாட்டில் இடம் பெறும் விளையாட்டும் மூல்லைக்கவி கூறும் ஏறு தழுவதலும் தமிழர் கிரேட்டின் பண்டைத் தொடர்பினைக் காட்டு கின்றது என்பது அறிஞர் சிலரது முடிபு.

தமிழ் நூல்கள் பதினேழு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளிலேதான் அச்சேறின் என்று பலர் நம்பி வருகின்றனர். ஆயினும், தமிழ் மொழிதான் இந்திய மொழியில் முதன்முதல் அச்சினைக் கண்ட மொழி. 1554-இல் இலிஸ்பன் மாநகரில் இலத்தீன் எழுத்துக்களைக்கொண்டு தமிழ்ச் செபங்களை ஓலி பெயர்த்த நூல் ஒன்றனை அச்சிட்டனர். அதில் ஒரு வரி தமிழ் ஓலி வடிவைக் காட்ட, மற்றொரு வரி போர்த்துக்கோசிய மொழியின் பொருளைக் குறிக்க, மூன்றாவது வரி தமிழ்ச் சொல்லிற்கு நேராகிய போர்த்துக்கோசியச் சொல்லைத் தருகின்றது. இவ்வாறு மும்மூன்று வரிகளாகவும் இரு நிறங்களிலும் அச்சிடப் பெற்ற அழகிய அந்நூல் ஐரோப்பிய அச்சுக்க் கலைக்கே அணியாய் விளங்குகின்றது. மேலும், 16-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் போர்த்துக்கோசிய மொழியில் எழுதப்பெற்ற தமிழ் இலக்கண நூல்களையும் இலிஸ்பன் நூற்கூடங்களிற் கண்டேன். வத்திக்கான் நூற்கூடத்தில் இருந்த கையெழுத்துப் பிரதிகள் சிலவற்றையும், பழைய நூல்கள் சிலவற்றையும் ஒரு முறை ஆராய்ந்த பொழுது, அங்குப் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் அம்பலக் காட்டில் அச்சிடப் பெற்ற போர்த்துக்கோச தமிழ் - தமிழ் போர்த்துக்கோச அகர வரிசையைக் கண்டெடுத்தேன். 664 பக்கங்கள் கொண்டதும், பெரும்பாலும் புன்னைக் காயல் என்னுமிடத்தில் 1586-ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப் பெற்றதுமான கத்தோலிக்கத் திருத் தொண்டர் வரலாறு (Flos Sanctorum) என்னும் நூலினையும் கண்டெடுத்தேன். இன்னும் பல பயனுள்ள கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், பண்டு

அச்சிடப் பெற்ற தமிழ் நூல்களையும், ஐகார்த்தா, இலிஸ்பன், பாரிஸ், வத்திக்கான், கொப்பென் கெய்கன், இலண்டன் இன்னோரன் நகர்களிலுள்ள நூற்கூடங்களில் கண்டிருக்கின்றேன். எதிர் காலத்தில் இந்நகர்களுக்குச் செல்லும் தமிழ்நினர்கள் நம் வரலாற்றிற்குப் பயன்படும் இத்தகைய நூல்களையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், கடிதங்கள் முதலியவற்றையும் ஆய்தல் வேண்டும்.

மேலை நாட்டு அறிஞர் பலர் இன்றும் தமிழ் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். கவிபோர்னியாவிலிருக்கும் ஏமெனோ என்பவர் கோத்தர் மொழியினை நன்கு கற்றவர். அவர் திராவிட மொழியியவில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் பரோ என்பவர் வட மொழிக்கும் தென் மொழிக்கும் இருக்கும் தொடர்பினையும் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியற் பான்மையையும் ஆராய்ந்து வருகின்றார். பாரிஸ் நகரில் மெல் என்பவரும், பீலியோசா என்பவரும் தமிழ் இலக்கியத்தையும் இலக்கணத்தையும் ஆய்ந்து எழுதி வருகின்றனர். ஜெர்மனியில் இருக்கும் லேமன் என்பவர், தாயுமானவர் பாடல்களை ஜெர்மன் மொழியில் பெயர்த்தவர்; தஞ்சை மாவட்டத்தின் சீர்க்காழியில் எழுங்குகள் வாழ்ந்தவர்; இன்று கிழக்கு ஜெர்மனியின் பல்கலைக் கழகமொன்றில் தமிழ் கற்பித்து வருகின்றார். செக்கல்லோவாக்கியாவில் இருக்கும் கவலேபில் என்பவரும் வெனின்கிராடில் இருக்கும் ரூடின் என்பவரும் இளைஞர்; தமிழ்ப் பற்றுடையவர்; செந்தமிழைச் செம்மையாகப் பேசுகின்றவர், எழுதுகின்றவர். இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பாடங்களை நடத்தம் மார் என்பவரும், ஆசர் என்பவரும், மாஸ்கோப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்யும் ஆந்திரோனோவ் என்பவரும், பியர்த்கோஸ்கீ என்பவரும் தமிழில் பெரிதும் ஈடுபாடு உள்ள மேனாட்டு இளைஞர். இவர்களுடைய தமிழ்ப் பற்றும் தமிழிலும், இக்காலப் பன்மொழிப் புலமையும் இக்கால ஆராய்ச்சி முறைகளும் நம் இளைஞர்க்கும் இருக்குமாயின், தமிழ் ஆராய்ச்சி காணவிருக்கும் எதிர்கால வெற்றிகள் கணக்கற்றவையும் எல்லையற்றவையுமாம்.

தமிழ் மக்களும், தமிழ்ச் சின்னங்களும், தமிழ்ப் பண்பாட்டை நினைவுட்டும் பழக்க வழக்கங்களும் பாரெங்கும் பாவியிருக்கக் காணலாம். பிரெஞ்சு மொழியில் 1863-இல் தமிழ் இலக்கண நூலென்றை எழுதியவர் அத்தலாந்திக்குப் பெருங்கடலில் மார்ட்டனீக் டூப்போன் தீவுகளில் தமிழ் மக்கள் வாழ்வதாகவும், ஆதலால் அங்கு ஆட்சி செலுத்தும் பிரெஞ்சு மக்களுக்குத் தமிழ் இலக்கண நூல் பயன்படுவதாகவும் முகவரையில்

கூறியிருக்கின்றார். இவ்வண்ணம் இடையமெரிக்கா, அந்லாந்திக்குத் தீவுகள், தென்னாபிரிக்கா, மௌசியஸ் தீவு, மலேயா, பியூஜித் தீவுகள், வியட்நாம் ஆகிய எங்கும் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்; தமிழ் மொழியையும் பயின்று வருகின்றார்கள். இந்தியத் தமிழ் நாடு தமிழக மெனச் சிறப்பாக் கூறப்படுமெனின் ஈழ நாட்டிலும் தமிழகம் உண்டு; மலேயாவிலும் தமிழ் மக்கள் பெருந்தொகையாய் உள்ளார்கள். சென்னை, திருச்சி, புதுஷல்லி, கொழும்பு, சிங்கப்பூர், குவலாலம்பூர், இலண்டன் மாநகர், மாஸ்கோ நகர் போன்ற நகர்களிலிருந்தெல்லாம் தமிழ் ஒசை ஓவி பரப்பக் கேட்டல் கூடும். தமிழ்பேசும் படங்களைக் கீழைத்திசைச் சைக்கோனி விருந்து மேற்றிசைக் கெய்ரோ வரையும் காட்டப் பார்த்திருக்கின்றேன். இத்தகைய தமிழ்ப் பரப்பின் பான்மையையும் செறிவையும், இயல்பையும் வகையையும் தமிழ் அறிஞர் வருங்காலத்தில் வரை அறுத்துக் கூறுமாறு தமிழ்ப் பகுதிகளைக் கொண்ட பல்கலைக் கழகங்கள் மேலான வாய்ப்புக்களை அளித்தருள்க!

பின் இணைப்பிற்கு என் உரை

இந்நாலில் இடம் பெறும் பின் இணைப்பு எனும் பகுதியில் தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்; அடிகளார் எழுதிய ஒன்றே உலகம்' எனும் நாலில் இருந்து சில ஏடுத்துக் காட்டுகள்; அடிகளார் பற்றிய அறிஞர்களின் கருத்தோவியங்கள்; பின்புற அட்டையில் கலாச்சார உத்தியோகத்தர் S.நித்தியானந்தனின் கருத்துக்கள் இடம் பெறுகின்றன.

ஓம் தமிழ் மன்றத்தினர் விரைவில் அடிகளார் பற்றிய அறிஞர்களின் ஆய்வுக்கட்டுரைகள்; அடிகளாரின் வாழ்க்கை வரலாறு என்பவற்றை வெளி மிட வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளோம்.

இந்நாலிலும் பின் இணைப்பாக சிலவற்றை வெளியிட வேண்டுமென தெரிவித்ததுடன்; அடிகளாரின் பணியினை உலகாளவிய வகையில் ப்ரவச செய்தல் வேண்டுமெனத் தம் கருத்தை ஏடுத்துக் கூறியதுடன் தம்பூரண ஒத்துழைப்பு நால்க முன்வந்துள்ள அண்பள்ளங்களின் பெயர்களை இங்கு கட்டாயம் குறிப்பிடவேண்டும். சிறப்பாக எம் யாழ் அதியர் மாண்பு. மிகு T.சௌந்தரநாயகம் அண்டகை, தென் இந்திய திருச்சபை அதியர் பேரருட்டிரு S.பெஜபநேசன், குருமுதல்வர் அருள்திரு J.P.E. செல்வராசா அடிகளார், பேராலயப் பங்குத்தந்தை அருள்திரு A.C. கிறிஸ்தோப்பர் அடிகளார், அருள் திரு M. C. மொன்வெட் அடிகளார், அருள்திரு A. மத்தாயஸ் அடிகளார், அருள் சூனேந்திரன் அடிகளார், திருவாளார்கள் மருவுநீதன், N.கணபதிப் பின்னை, A. விதய்வேந்திரன் ஸ்ரீனிவாகநாதன், N.சபாநாதன், S.கணேச லிங்கம், E.அருந்தவசீலன், R.தர்மரத்தினம், N. சங்கரபிள்ளை, திருமதி நிர்மலா இராசரத்தினம், செல்வி K. வைத்தியநாதன், திருமறைக் கலாமன்ற நிர்வாக உறுப்பினர் அகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

நாலின் பின்புற அட்டையில் அடிகளார் பற்றி எழுதிய நெடுந்தீவின் கலாச்சார உத்தியோகத்தர் S.நித்தியானந்தன் அவர்கட்டும் எம் நன்றிகள்.

**தமிழ் அன்னையின் தவப்புதல்வர் தமிழ்த்தூது
தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளார் வாழ்க்கைக் குறிப்பு**

02.08.1913 - 01.09.1980

வொகுப்பு :- புலவர் ஏ.டபிள்யூ. அரியநாயகம்,
ஜே. பி. யூ. எம், செயலாளர்,
தமிழ்த்தூது தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகள் தமிழ்மன்றம்,
நெடுஞ்செழுவு.

தந்தை :- நாகநாதன் கணபதிப்பிள்ளை கென்றி ஸ்ரனிஸ்லஸ் ~
நெடுஞ்செழுவு (அங்கியர், புனித பத்திரிசியர் கல்லூரி ~
யாழ்ப்பாணம், புனித மரிஸ்டரலா கல்லூரி ~ நீர்கொழும்பு,
புனித சவேரியார் கல்லூரி ~ மன்னர், தபாலதிபர் ~
நெடுஞ்செழுவு)

தாயார் :- சிசில் இராசம்மா ~ கரம்பியான்

02.08.1913 :– பிறப்பு

திருமுழுக்குப் பெயர் :- சேவியர்

1920-1930 :– புனித அந்தோனியார் அங்கிலப் பரடசாலை,
புனித பத்திரிசியர் கல்லூரி ~ அரம்பக்கல்வி

1930 :– Senior Cambridge
விசேட சித்தி ~ புனித பத்திரிசியர் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்:

கல்லூரி சஞ்சிகை ஆசிரியர் :- தமிழ், அங்கிலம், சரித்திரம், புவியியல்
அறகிய பாடங்களில் தங்கப்பதக்கம்.

- 1931 :— யாழ்ப்பாணம், குருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்தல், பின்பு கொழும்பு புனித பேனாட் குருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்தல் ~ ஒப்பியல் சமயம், தமிழ், சிங்களம் ஆகிய பாடங்களில் பாராட்டுதல் பெறல்.
- 1934 :— கொழும்புக்கு வருகைதந்த மலையாளத்து திருமறை அத்யர் மார்க் இவானியேஸ் அவர்களைச் சந்தித்தல். அத்யர் அவர்களின் அலோசனையை ஏற்று உரோமை நகரத்து குருத்துவப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து கலாநிதிப் பட்டம் பெறல்.
- 19.03.1938 :— உரோமா புரியில் குருவாகத் திருநிலைப்படிகுத்தப்படல். தனது சேவியர் என்ற திருமுழுக்குப் பெயருடன் தனது தந்தையாரின் பரம்பரை மறபுப் பெயரான தனிநாயகம் என்பதைத் தனது பெயருடன் இணைத்துக்கொண்டார்.
- 29.09.1938 :— நெடுந்தீவு புனித சவேரியார் அலையத்தில் முதல் திருப்பலி நிறைவேற்றல். இவ்வரவேற்பு நவபவத்தில் நெடுந்தீவுக் கவிஞர் அமுத அவர்கள் அடிகளாரைப் பற்றிப் பாட அளித்த வாழ்த் துப்பா பலரின் பாராட்டுக்களைப் பெறல்.
- 1940 - 1945 :— தமிழ்நாடு வடக்கன்குளம், புனித குழந்தை யேசு திரேசம்மாள் உயர்தரப் பாடசாலையில் துணை அதிபராகக் கடமையாற்றல்.
தூத்துக்குடி திருமறை அத்யர் மேதகு கபிரியேல் பிரான்சிஸ் தியூர் சியூஸ் றோச் அண்டகையின் திருமறை மாவட்டத்தில் பணியாற்றல்.
- 1945 - 1947 :— தமிழ்நாடு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முது மரனிப்பட்டம் பெறல்.
- 1947 :— அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அராய்ச்சி புலமையாளராகச் சேர்ந்து படித்தல்.

- 1948** :- “தூத்துக்குடி தமிழ் இலக்கியக்கழகம்” அமைத்து பல நால்களை வெளியிடல்.
- 1949** :- அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் “Nature in Ancient Tamil Poetry” அராய்ச்சிக் கட்டுரையை ஏழத், இலக்கிய முதுரானிப்பட்டம் பெறல்.
- 1950 - 1951** :- தமிழ்த்தாதின் முதல்ப் படியாக வடதென் அமெரிக்கா விலூஸ்ள பல்கலைக்கழகங்களிலும், சமூக சபைகளிலும், யப்பானிலும் தமிழ்மொழியினதம், தமிழ் இனத்தினதும் பெருமையை எடுத்துக் கூறி விரிவுரைகள் நிகழ்த்துதல். யப்பானிலும் சொற் பொழிவுகள் அறநில்.
- 1951சித்திரை** :- சென்னை தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்திய தமிழ் விழாவில் “சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகள்” என்ற பொருளில் “சொல்லின் செல்வர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களின் தலைமையில் சொற்பொழிவு அறநில். சொல்லின் செல்வர் அவர்களால் தனிநாயகத்துக்கு ஒரு சபாநாயகம் எதற்கு என்று பராட்டுப் பெறல்.
- 1952** :- தமிழர் பண்பாடு ~ Tamil Culture என்ற ஆங்கிலச் சஞ்சிகை முத்தின்கள் வெளியிடாக அராம்பம். தான் நிறுவிய தூத்துக்குடி தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தின் சார்பில் வெளியிடல்
- இதனால் தொடர்பற்ற நிலையில் இருந்த தமிழ்யல் அறிஞர்கள் ஒருவரையாருவர் அறிந்துகொள்ளவும், கருத்துக்களை வெளியிடவும் நல்வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.
- தமிழர் பண்பாட்டின் பெருமையையும் உலகம் சரியாக புரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை உணர்ந்து “தொல்தமிழ் கவிதையின் இயற்கை, செவ்விய இலக்கிய காலத் தமிழர், மனீதனேயம்” என்ற நால்களை வெளியிட்டார்.

- 1952** :- தமிழ்த்தாது என்ற நாலை வெளியிடல்.
கத்தோலிக்க தமிழ் ஏழுத்தாளர் சங்கம் நிறுவி விழா எடுத்தல். விழாவில் இலங்கையிலிருந்து பண்டிதர் க. யோ. அுசிநாதன், வித்துவரன் எப். எக்ஸ். ஈ. நடராசா ஆகியோர் கலந்துகொள்ளல்
இவ்விழாவில் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பற்றி ஏழுதும் நாலுக்கு ரூ. 1000/- பரிசு வழங்கும் திட்டம் உருவாக்கல்.
- 1952 - 1961** :- இலங்கை பல்கலைக்கழகத்து கல்வித்துறை விரிவுரை யாளர் பதவியை ஏற்றல்.
- 1953 ஜூப்ரீ** :- கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க அண்டு விழாவிலும்,
- 1954சீத்திரை** :- மட்டக்களப்பில் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவிலும் தமிழ் மக்களின் கவிஞர்களைகள் எனும் தலைப்பில் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றி பலரின் பாராட்டுப்பெறல்.
- 1954 - 1955** :- இங்கிலாந்து மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், தென் கிழக்காசிய நாடுகளான மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனேசியா, கம்போடியா, தாய்லாந்து, வியட்னாம் ஆகிய நாடுகளிலும் தமிழ்த்தாதையும், கல்விச் சுற்று வாக்களையும் மேற்கொண்டார்.
- 1955** :- தமிழ் பண்பாட்டுக்கழகம், கொழும்பு, Tamil Culture Its Past – Its Present, Its future with Special Referance to Ceylon என்பது பற்றி சிறப்புச் சொற்பொழிவு.
- 1955 - 1957** :- வண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதி பட்டப்படிப்பு, தத்துவமும் கல்வியும் ஓப்பீடு ~ அராய்ச்சிக் கட்டுரை Ancient European and Indian Systems of Education

ccmpaed with Special Reference to ancient Tamil Education.

- 1959 :— நீரிகாழும்பு தமிழர் ஆசிரியர் சங்கத்தில் “பாலர் வகுப்பு நால்களின் சொல்லாட்சி” - சிறப்புச் சொற்பொழிவு.
- 1960 :— வளர்ந்தோர் கல்விமுறைகளைப் பற்றி ஆராய்வதற்காக ஐக்கிய அமெரிக்கா, கனடா, ஜேர்மன், இத்தாலி, ஸ்கண்டிநேவியா, ரஷ்யா நாடுகளுக்கு சுற்றுலா மேற் கொண்டதுடன், தமிழ்த்தாதும் சென்றார்.
- தமிழ்நாடு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில்
சொர்ணாம்மான் நினைவுச் சொற்பொழிவு.
- 1961 - 1969 :— இந்தியக்கலைகள் ~ பிரிவில் மலேசியா பல்கலைக்கழக
பேராசிரியராகவும், தலைவரராகவும் நியமிக்கப்படல்.
- 1964 :— ஜேர்மன் கல்விப் பரிமாற்றச் சேவை என்ற சங்க
அதாவில் ஜேர்மனியில் விரிவுரைகள் செய்தல்.
- 1964 கைத்தங்களில் :— டிஸ்லீயில் நடைபெற்ற கீழ்த்திசை ஆய்வாளர் மாநாட்டில் தமிழகமும், தமிழ்மொழியும் புறக் கணிக்கப்பட்டது. இந்தச் சம்பவத்தால், புண் பட்ட தமிழ் நெஞ்சங்களின்லாம் ஒன்றுகூடின. நம் தாய்த்தமிழுக்கு மட்டும் தனியே இப்படி யோர் உலகளாவிய கருத்தரங்கம் அல்லது மாநாடு ஏன் நடத்தக்கூடாதென அவர்களால் விவாதிக்கப்பட்டது. அதன் விளைவாகத் தோண்றியது தான் “உலகத் தமிழராட்சி மன்றம்” தொடங்கப்பட்டது.
- 1964ம் ஆண்டு முதல் தமது இறுதி மூச்ச வரை அடிகளார் மன்றத்தின் செயலாளராகவே இருந்து மாண்புறச் செயற்பட்டார்.

1967ல் நடைபெற்ற 27வது கீழ்த்திசை அம்வாளர் மாநாட்டின்போது இம்மன்றம் “யூனிஸஸ்கோ அதரவு பெற்ற அமைப்பாக மாற்றப்பட்டது.

1965 - 1967 : கலைகள் பீடாதிபதி, மலையா பல்கலைக்கழகம்.

1966 சீத்திரை: - அனைத்துலக தமிழாராட்சி மன்றத்தின் International Association of Tamil முதலாவது மாநாடு மலேசிய நாட்டு அரசின் முழு ஒத்துழைப்போடு கோலாலம்பூரில் நடைபெற்றது.

1968 கூத : - சென்னையில், 2வது அனைத்துலக தமிழாராட்சி மாநாடு.

1970 : - பாரிசில் 3வது அனைத்துலக தமிழாராட்சி மாநாடு.

1971 : - பாரிஸ், நேபில்ஸ் முதலாம் பல்கலைக்கழகங்களில் தரிசிக்கும் பேராசிரியர்.

1973 : - பாரிசில் நடந்த கிழைத்தேய கலைவல்லுநர் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளல்.

1974 : - அனைத்துலக தமிழாராட்சி 4வது மாநாடு, யாழ்ப்பாணம்.

1974 : - யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் கல்விமானாக விளங்கிய மெதடிஸ்த சபைக் குரவர் வண. பங்கர் நினைவுச் சொற்பொழிவுகள்.

1971 சீத்திரை : - தமிழ்த் தலைவராக விளங்கிய அமரர் செல்வநாயகத் தின் பெயரால் நிகழ்த்தப்படும் நினைவு சொற்பொழி வில் தமிழர் பண்பாட்டின் சிறப்பியல்புகள், தமிழாராட்சி அதன் வரலாறும், வருங்காலமும் எனும் தலைப்பு களில் தமிழ், அங்கிலத்தில் சிறப்புரைகள்.

இறுதியாக வேலணையில் நடைபெற்ற வான்புகழ் வள்ளுவர் விழாவில் “கண்களில் ஓளி மங்குகின்றது,

கைகளோ நடுக்கம் கொள்கிறது. ஆனால் என் நினைவெல்லாம் தமிழின்மீது தவழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது” என்று தமிழ்மீது கொண்டிருந்த பற்றையும் ராசத்தையும் பறைசாற்றிய அடிகளார் யாழ்ப்பாணம் பண்டத்திரிப்பிலுள்ள ஞான ஒடுக்க இல்லத்தில் 1980-09-01 அன்று இறைவனடியில் இணைந்தார்.

பன்மொழிப் புலவர்

தமிழ், ஆங்கிலம், இலத்தீன், ஹெப்ரு, சிங்களம், மலையாளம், இத்தாலியம், பிராஞ்சு, ஸ்பானிஸ், ஜேர்மன், கிறீக், யப்பான், மலாய், சமஸ்கிருதம், ருஷ்டியன் ஆகிய 15 மொழிகளில் புலமை பெற்றிருந்ததுடன் வேறு பல மொழிகளையும் நன்கறிந்திருந்தார்.

எழுதிய நூல்கள் :

- 1) The Cathaginian Clergy – 1942¹ : 1950²
- 2) தமிழ்த்தூது – 1952 : 1962
- 3) Nature in Ancient Tamil Poetry – 1953
இதனை மாற்றி
Landscape and Poetry – Revised – 1953
- 4) ஓன்றே உலகம் – 1966

பதிந்த நூல்கள் :

- 1) Tamil Studies Abroad – a symposium 1968
- 2) Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies Volume I, II
மேலும் பல நூல்கள் உள்ளன.

புலவர் A. W. அரியநாயகம் J.P.U.M
தலைவர் (ஸ்ரீதேச சுபை நெடுஞ்செழு)

தமிழ்நாடு தனிநாயகம் அடிகளார் அரும்பெரும் சண்கள்

‘அருள்மொழிச் செல்வர்’

பேராசிரியர் பா. வளன் அரசு, M.A.B.Ed.
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், மதுரை-21.

தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளார் தம் அமுபத்தேழாம் அகவையில் காலமாகிய செய்தியறிந்து நாலம் முழவ தும் பெரிதும் வருந்துகிறது. உலகின் தமிழ்த்தூதராக ஒயாது உரிய பணியாற்றிய அறிஞர் தனிநாயகம் அடிகளார் எண்ணத்தாலும், எழுத் தாலும், பேச்சாலும் வாழ்வாலும் தமிழ் தழைக்க விழைந்து உழைத்தார்.

முயற்சியும், பயிற்சியும்:

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து உயர் பள்ளிவரை பயின்ற சேவியர் உரோயைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இறையியல் அறிஞரானார். இலண் டன் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒப்பியற் கல்வி கற்று முனைவரானார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்க் கலை முதுவராகவும், தமிழ் இலக்கிய முதுவராகவும் டட்டம் பெற்றார். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கல்வித்துறையிலும், மலயாப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறையிலும் பேராசிரியராகப் பொறுப்பேற்றுச் சிறப்பாகச் செயலாற்றினார். உலகின் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தூதுவராகப் பறந்துசென்று, தமிழ்மொழியின் மாண்பையும் தமிழிலக்கியத்தின் இனி மையினையும் எடுத்தியம்பி வந்தார்.

விழுமிய எழுத்தாளர்:

அடிகளாரின் விழுமிய எழுத்தோவியங்களுக்குச் சான்று கூறும் வகையில் அமைந்துள்ள நூற்கண்ண் குறிப்பிடத்தக்கவை ஐந்து.

(1) தமிழ்த்தூது (2) Nature in Ancient Tamil Poetry (3) The Carthaginian Clergy (4) ஒன்றே உலகம் (5) திருவள்ளுவர். வேற்று மொழிகளுடனும் நாடுகளுடனும் மக்களுடனும் தொடர்புடைய அடிகளார் தமிழ்மொழி, நாடு, இனம் ஆகிய மூன்றின் மாண்பை ஒப்புநோக்கி அறிந்து பிறநூக்குக் கூறிய பெரியார் ஆவார். பன்னிரண்டு மொழி கற்ற பன்மொழிப் புலவராப் தனிநாயகம் அடிகளார், தமிழ்மொழி உலகின் உயர்தனிச் செம்மொழியாகப் பீடுநெட போதக் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றிய செய்தியை மேற்கண்ட நூல் எடுத்தோதுகின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை பெற்ற இடம் வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லாத ஏற்றம்

மிக்கது என்பார். “செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலம்” தமிழகம் என்பதை நானிலீப் பாகுபாட்டாலும், ஐந்தினை அமைப்பாலும் நிறுவியுள்ளார். உலகளாவிய தமிழ் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்னும் கணியன் மூங்குன்றன் மொழிவழியே புகழ்மிக்கதாகத் திகழ்ந்திட வழிமுறைகள் மொழிந்துள்ளார். தமிழ்மொழிக்கு ஒரு பொதுநிலை ஒலிப்புமுறை வேண்டும் எனவும், திரைப்பட நடிகரும் வானொலி உரையாளாரும் ஆவன செய்யவேண்டும் எனவும் தூண்டியுள்ளார். ஆங்கிலம் வாணிகத்தின் மொழி, இலத்தீன் சட்டத்தின் மொழி, கிரேக்கம் இசையின் மொழி, செருமன் தத்துவத்தின் மொழி, விரெஞ்சு தூதின் மொழி, இத்தாலியம் காதலின் மொழி என எடுத்துக் கூறி, தமிழ் இரக்கத்தின் மொழி — பக்தியின் மொழி என விளாம்பியுள்ளார். திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள் உலக ஒழுக்க நூல்களுக்கு எல்லாம் மேம்பட்டது எனச் சான்றுகள் தந்து நிறுவியுள்ளார்.

இதழும் இயக்கமும்:

1952ஆம் ஆண்டு “தமிழ் பண்பாட்டு” (Tamil Culture) என்னும் ஆங்கில முத்திங்கள் ஏட்டை உருவாக்கி, நிறுவன ஆசிரியராகப் பணியாற்றியதோடு உலகெங்கும் உள்ள தமிழ்நினர் அனைவரையும் ஒன்று திரட்டி ஓர் இயக்கமாக்கிய பெருமை அடிகளாரரேயே சாரும். தமிழில் அச்சேரிய ஏடுகளுள் கொல்லத்தில் 1578 அக்டோபர் 20ஆம் நாள் அச்சான ‘தமிழரான் வணக்கம்’ அமெரிக்க நாட்டு ஆர்வர்து பல்கலைக்கழகத்திலும், 1579 நவம்பர் 14ஆம் நாள் கொச்சி அம்பலக் காட்டில் அச்சிடப்பட்ட ‘கிரிசித்தியானி வணக்கம்’ பாரிசு நூலகத்திலும் 1586ஆம் ஆண்டு புன்னைக்காயலில் பதிப்பிக்கப்பட்ட ‘அடியார் வரலாறு’ (Flos Sanctorum) வத்திக்கான் நூலகத்திலும் இடம்பெற்றிருப்பதை எடுத்துக்கூறி எழுச்சியூட்டினார். தாய்லாந்து நாட்டு அரசுச் சடங்கு களில் திருவெம்பாவையின் முதலிந்த பாடல்கள் பாடப்படுவதைக் கேட்டுப் பற்றாற்றினார். இந்தோனேசியத் தீவுகளுள் ஒன்றான சுமத் திராவில் காரோபட்டக்கு என்னும் இனத்தார் மூவேந்தர் பெயர்களுடன் அழைக்கப்படுவதாகவும், தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றைப் பழங்கி வருவதாகவும் எடுத்துரைத்தார். கிழக்குச் செருமனியைச் சார்ந்த லேமான் (Lehman) போன்ற சான்றோருடன் இணைந்து தமிழ்நலஸ் கருதி அரும் பணியாற்றி திட்டமிட்டார்.

கழகமும் முழுக்கமும்:

1934-39 ஆம் ஆண்டுகளில் உரோமையில் திருமறைக்கல்வி பயிலுங் காலத்தில் நன்பாக எண்மர் இணைந்து வீரமாழனிவர் கழகம் நிறுவியதோடு, வத்திக்கான் வானொலி வாயிலாகத் தமிழோசை பரவிட வாய்ப்பும் வழிமுறையும் வகுத்தார். தூத்துக்குடியில் தமிழ் இலக்கியக் கழகம் மேதகு ஆயர் பிரான்சிஸ் தியூர்தியச் ரோச்ச ஆண்டகையின் அருளாசீருடன் பெரும்பளி புரியத் துணையும் தூண்டுதலும்

தந்தார். திருமறையும் தீந்தமிழும் தழைத்தோங்க அனைவரும் விழைந்து உழைத்திடவிரும்பி வேண்டிவந்தார்.

உலகத் தமிழும் புகழும்:

1965ஆம் ஆண்டு புதுதில்லியில் கூடிய கீழ்த்திசைக் கலை களின் இருபத்தாறாம் மாநாட்டில் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் உருவாக அறிஞர் பலரை ஒருங்கே கூட்டி ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத் தினார். ஈராண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளில் வாழும் தமிழினர் ஒன்று கூடி உலகத் தமிழ் மாநாட்டை நடத்திட அனைத்து முன்னேற்பாடுகளும் செய்தார். முதல் மாநாட்டை மலையா வில் மாண்புமிகு அமைச்சர் துங்கு அப்துல் றகுமான் பேருதவியுடன் நடத்தித்தந்தார். தொடர்ந்து சென்னை, பாரீசு, இலங்கை ஆகிய இடங்களிலும் உலகத்தமிழ் மாநாடுகள் நடந்தன. அடுத்து மதுரையில் 1981 சனவரியில் ஜந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு நடைபெறவிருக்கிறது.

எல்லாரும் போற்றும் நல்லைஞர்:

“திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்திட” செயலாற்றிய செம்மல் சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளார் உலக நாடுகளின் தமிழ்த் தாதுவராகவே புகழுடன் திகழ்ந்தார். “தேமதுரத் தமிழோசை உலகெலாம் பரவும்வகை செய்த” அறிஞர் தனி நாயகம் அடிகளார். ஈழநாட்டுத் தமிழ்ச் சான்றோர் ஆறுமுகநாவலர், விழுலானந்தர், நல்லூர் ஞானப்பிரகாசர் நிரலில் சிலப்பிடம் பெறுகிறார். பாவேந்தர் பாரதிதாசன் கூறுவதுபோன்று, இறந்தொழிந்த பண்டைநலம், புதுப்புலமை அனைத்தும் படைத்துத் தமிழுக்குத் துறைதோறும் தொண்டு செய்த தனிநாயகம் அடிகளார் அறிவியல் தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குரியதாக வளரும் தமிழ்-நாளும் நிவந்தோங்க உளமுவந்து உழைத்துவந்தார்.

தனிநாயகம் அடிகளார் தமிழ்த் தொண்டர் திலகமாகவும், இலகு புகற்க தூதருள் உலகின் மணியாகவும் மினிர்கிறார். சேவியர் தனி நாயகம் அடிகளார் போன்று செழுந்தமிழும் செம்மாந்த திருமறையும் தழைத்தோங்கிட விழைந்து உழைத்திடுவோம். ஜந்தாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டு வேளையில் அடிகளாரின் திருவுருவச் சிலை நிறுவவும், அங்கல் தலை வெளியிடவும் அரசினரை வேண்டுவோம்.

FATHER XAVIER THANI NAYAGAM PRIEST, SCHOLAR AND PATRIOT.

A. JEYARATNAM WILSON,

Department of political science

University of New Brunswick, Canada.

Few people know about the dedicated patriotism of Father Thani Nayagam other than those who were quite intimate with him. I was one of those few, having come to know him first when my wife and I met him in Morton Hotel around Russell Square in London. From then on I became his friend from 1955 to the time of his death. In 1955 and early 1956, Father (as we affectionately used to call him) was busy examining the parallels in regard to bilingualism in Belgium. He wanted me to look at examples in Canada, as between French and English, when I was working in the library of the Commonwealth Relations Office in London. In the meanwhile, with his wealth of foreign languages, he was examining situations elsewhere. On the basis of these researches was published his classic for all time Language and Liberty in Ceylon.

Before he left London in early 1955, he told me that he was more than ever convinced that there was a case for bilingualism in Sri Lanka. But he was caught in the aftermath of the 1955 general election right at the peak of the Sinhala

Only Movement. He sought and obtained an interview with the newly elected Prime minister, S.W.R.D.Bandaranaike. He tried to persuade the Prime minister that two official languages, Sinhala and Tamil, were a viable proposition, only to receive the stunning reply from Bandaranaike: "Father, I would rather have this decided by the sword." Father realised more than ever the forces of Sinhala nationalism he had to contend with.

His life now in the university at Peradeniya was quite inconsequential. Despite friends, a nice house in Mahakande, an arrangement with the dons living in Mahakande to have "salon discussions" at regular intervals and a certain amount of nationalist activity both in Sri Lanka and Tamil Nadu, I think that within him there was growing the conviction that something more tangible had to be done for the Tamil cause. He tried to impress on Professor Chatterjee who was heading a Universities' Commission around this time about the need for a university for the Tamils. He lobbied prominent persons in the Tamil community in Colombo but that was not where the roots of Tamil nationalism were to be found. He made frequent visits to Tamil Nadu where he had a good friend and contact in a minister in the government of Tamil Nadu. But he was looked on with suspicion by the security agents in Tamil Nadu and was being watched by the Inspector-General of police in Madras, in the same way, as he once was being followed by a detective of the Sri Lanka government in London. His work in Tamil

Nadu bore fruit, the details of which need not be gone into here.

The twin career of teacher and patriot went hand in hand. In Tamil Nadu, he had established a tremendous reputation. His Journal of Tamil Studies was being widely acclaimed. He was offered a prestigious chair in one of the major universities there but he declined it because he loved Sri Lanka and his friends and relatives.

Then he decided, rather reluctantly to take the plunge and accept the Chair of Indian Studies in the then university of Malaya in Kuala Lumpur. He built a good department and became sufficiently popular to be elected Dean of the Faculty of Arts. But he was also anxiously working on the promotion of the Tamil cause. He raised funds and I know for a fact that he financed a trip to the International Commission of Jurists in 1961 the result of which was an article in their bulletin exposing the hopelessness of the Tamil problem in Sri Lanka. Soon after, he came to Sri Lanka on a brief sojourn, at the height of the Satyagraha campaigns launched by the Tamil Federal party against Mrs. Bandaranaike's 1960-1965 government. He visited the grounds of the Jaffna Kachcheri where hundreds of satyagrahis were messed and gave them much moral support. He then along with me visited the satyagrahis in Batticaloa and Kalmunai, again trying to minister to them and to indicate to them that they must stand firm behind their leadership.

In his retirement, Father kept up his interests in the Tamil cause and in his reading of Tamil literature. He was a visiting lecturer at Jaffna College for some time. He was appointed to the Council of the University of Jaffna where he contributed the wisdom of his experience.

When the presidential Commission on Development Council was appointed (the title is a misnomer, invented by a group of people in it----it should have read "the presidential Commission for the Decentralisation of the Administration and the Devolution of subordinate Law-making powers" ---- I protested against the "deceptive" first title but found myself in a minority), Father wrote to me that he was so glad that Neelan Tiruchelvam and I were serving on it. When I gave my prize day speech at Jaffna Central College in October last year, at the height of the State of Emergency, Father said, in a card to me, that the Tamil people "were greatly comforted" by what I had to say. I mention all this because father was from first to last the single minded Tamil patriot. He was priest, teacher, research scholar, the grand organiser, the loving friend. But above all he was one of the frontline leaders. Had his health not dogged him he could well have developed into the style of an Archbishop Makarios (to whom he was once likened) of the Tamil Movement in Sri Lanka.

தனிநாயக அடிகளன் “இன்றே உலகம்”

புலவர் A. W. அரியநாயகம்.

“தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோர் சாவதில்லை” எனப் பாடி னார் பூர்த்திக்கவிஞர் பாரதிதாசன். இப்புகழ்மொழிக்குப் பொருந்தமாக விளங்கியவர் அன்மையில் நமை விட்டு மறைந்த கலாநிதி. தவத் திரு. தனிநாயக அடிகள் என்றால் உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்”

எனப் பாரதி கண்ட கனவை நனவாக்கித் தரணியெல்லாம் தமிழோசை முழங்குத் “தமிழ்த்தாது” சென்ற தலைமகன் தமிழ்தாதின் அவசியத்தை அடிகளாரே தாம் எழுதியுள்ள ‘தமிழ்தாது’ எனும் நூலில்,

“இத்தொண்டு இக்காலத்து இன்றியமையாது வேண்டுமோ வெனின், இன்றியமையாது வேண்டும். உலக மொழி களின் பிறப்பைக்கண்டும், அவை சிதையவும், மாறவும், வழக்கொழியவும், தான் என்றும் தன் கண்ணித் தன்மை யைக் காத்தவருகின்ற தழியங்களைக்கு, இன்று இடுக் கானும் இடும்பையும் நேர்ந்துள்ளன. தமிழன்னைதீடு பல் வேறு பகைவர் அறிந்தும், அறியாதும் படையெடுத்துள்ளனர். இப்பகை எல்லாவற்றையும் பறங்காணும் கருவி தமிழ்தாது முரசின் ஒரி ஒன்றே என நம்புகின்றேன்’

எனக் கூறியுள்ளார்.

1964ம் ஆண்டு சனவரி 7ம் நாள் புதுடில்லியில் நடந்த அனைத்துலகக் கீழூத்தேய அறிஞர் மகாநாட்டின் போது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தை அடிகளார் முன்னின்று உருவாக்கினார். இத்தகைய ஒரு அமைப்பு அவசியம் – அவசரம் என்பதை 1951ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த நான்காம் தமிழ் விழாவில் நிகழ்த்திய “சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்பு எனும் உரையின்போதே குறிப் பிட்டுள்ளார்கள்.

“இந்திய வரலாற்று நூல்களை எடுத்து நோக்குமின், Discovery of India என்றும் History of Indian literature என்றும் பலப்படப் படின்து வெளிவரும் ஏடுகளை விரித்துப் பார்மின். மாக்ஸ்மூல்லர், லின்றர் ஸிட்ஸ் போன்றவர் முதலாகப் பலரும், வடமொழி இலக்கியத்தின் பெருமையையே விரித்துக் கூறுவர். அவ்விந்திய இலக்கியங்களின் வரலாற்றிலே, தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றியோ, திராவிட நாகரிகத்தைப் பற்றியோ, ஒரு சொல்லேனும், ஒரு குறிப்பேனும், ஒரு கருத்தேனும், காணக் கிடையா. இந்தியப்பண்பு, இந்திய நாகரிகம், இந்தியக் கலை கள், இந்தியமொழிகள் என அவர் மொழிவனவெல்லாம், திராவிடப் பண்பு, திராவிடநாகரிகம், திராவிடக் கலைகள், திராவிட மொழிகள், இவற்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆயினும் பல்ளாண்டு களாக, நடுவுநிலை கடதோர்ப்பலர், இவ்வுண்மையை மறைத்தும், திரித்தும், ஓழித்தும் நூல்கள்யாத்தமையின் இன்று இவ்வுண்மையை எடுத்துக் கூறுவதும் மக்கள் மனத்தில் ஜயம் விளைப்பதாக இருக்கின்றது. அங்ஙனம் எடுத்துக் கூறுவதற்கும், பெரிதும் மனத்துணரிபு வேண்டற் பாலதாயிற்று. தமிழராகிய நாமும் நமது இந்திய மொழிகளிலேனும், நம் தமிழைப் பற்றிய உண்மைகளை இதுகாறும் கூறினேம் அல்லேம்.

“மெய்யுடை யொருவன் சொல் மாட்டாமையால்
பொய்போ லும்மே பொய்போ லும்மே—”

“பொய்யுடை யொருவன் சொல்வன் மையினால்
மெய்போலும்மே மெய்போ லும்மே”

ஆதலின் உலகம் நம்மை உணராமலும், நாமே நம்மை யுணராமலும் பாமராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும் இகழ்ச்சி சொல்ப் பான்மை கெட்டு, நாமமது தமிழர் எனக் கொண்டு, இங்கு உயிர் வாழ்ந்து வந்துள்ளோம். இன்று இத்தமிழ்ச் சோயிலில் நிகழும் தமிழ் விழா உலகின் தமிழ் நாடின் பெருமையையும், தமிழ்மொழியின் பெருமை யையும் நிலைநாட்டும் புதியதோர் இயக்கத்தை உண்டாக்க வல்ல தாயின், அது தமிழ் மக்களுக்கே பெருமைத்தந்தலால் நாம் அனைவரும் நமக்கே நன்மை பல யக்கும் நற்றொன்றைச் செய்தோமாவோம்.

அனைத்துலகத் தமிழராய்ச்சி மன்றத்தின் முதலாவது மகாநாடு 1966ம் ஆண்டு மலேசியாவிலும்; இரண்டாவது மகாநாடு 1968ம் ஆண்டு சென்னையிலும்; மூன்றாவது மகாநாடு 1970ம் ஆண்டு பாரிஸ் மாநகரிலும்; நான்காவது மகாநாடு 1974ம் ஆண்டு யாழ்ப் பாணத்திலும் நடைபெற்றன. ஐந்தாவது மகாநாடு 1981ம் ஆண்டு தைக் திங்கள் மதுரையில் சிறப்பாக நடைபெறவள்ள இவ்வேளாயில் அடிகளாரின் இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாததொன்றாகும் என்பது வெள்ளிடை மலை.

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத்
தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்”

எனத் தமிழக எல்லையை வகுத்தார் பணம்பாரனார். ஆயின் அடிகளார் அவர்களோ அனைத்துலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் தமிழ்நினர்களை உருவாக்கி, உலகெங்கும் தமிழின் பெருமையினைப் பறைசாற்றித் தமிழோசை பரவும்படி செய்தார்.

தான் சென்ற நாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாட்டினுடைய தொடர்புகளை ஆராய்ந்து பேர்மகிழ்வும் பேருவகையும் கொண்டார். “நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்” என்பதற்கேற்ப தான் பெற்ற அநுபவங்களையெல்லாம்; தமிழ்தாது, “ஓன்றே உலகம்” ஆகிய நால்களில் அழகுற விளக்கியுள்ளார். “ஓன்றே உலகம்” நூலில் இருந்து ஒருசில:

தாய்வாக்ஞு:

“.....கோயிலான்றில் அவர்களுடைய அரசு குருவைக் கண்டு தாய் மன்னின் முடிகூட்டுவீழாவில் பாடும் தமிழ்ப் பாக்கள் யாவை என்று வினவியபொழுது, அரசகுரு அவர்கள், “தாய் (Thai) மொழியிலும் கிரந்தத்திலும் எழுதிய சில ஏடுகளை எடுத்துப் படித்தார். அவர்களுடைய ஒலித்தல் முறை மிகவும் வேறுபட்டிருந்தாலும் பண்டு தொட்டு வாழையூடி வாழையாகப் பாடிவரும் பாணியில் அவர் அப் பாடல்களை இசைத்தனர். அவை மணிவாசகப் பெருமானின்,

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம் பாடக் கேட்டேயும்.”

எனத் தொடங்கும் திருவைம்பாவையின் முதல் இரு பாக்கள் என்று உணர்ந்தேன். அவர் பாடிய மற்றொரு செய்யுஞரும் திருப்பாவைச் செய்யுள் என்று உணர்ந்தேன்.

தமிழ்ப் பண்பாடும் செல்வாக்கும் தாய்லாந்தில் சிறப்பாக விளங்கிய சோழ மன்னர் காலந் தொடங்கி இப்பாக்களை அந்நகரில் பாடி வருகின்றனர் போலும்.....”

வியட்ஞாம்:

ஏனைய கீழ்த்திசை நாடுகளாவிட, இன்று வியட்ஞாம் என்று அழைக்கப்படும் நாடு தமிழ்ப் பாண்பாட்டையும் தமிழ்க் கலைகளையும் பண்டு மிகுதியாக வரவேற்றது. தாக்கவுப்பா என்னும் இடைநீர் நிலைப்பரப்பின் வழியாகத்தான் தென்னிந்திய மாலுமிகள் இந்தோசீனக் கடலைக் கடந்து, சம்பா என்று அழைக்கப்பெறும் வியட்ஞாமின் பகுதிக்குச் சென்றனர். அங்கு ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் தமிழ் மக்கள் வருகையால் மகிழ்ந்து, தமிழ் மக்களின் கட்டடக்கலை, சிறப்பக்கலைகளில் ஈடுபட்டனர். இன்று போ நகர் என்று

அழைக்கப்படும் குன்றின் மேல் உள்ள கட்டடங்களைப் பார்த்தால் அவை மாமல்லபுரத்தின் சிற்பக்கலை வழியாகத் தோன்றிய கட்டடங்கள் என்பது புலனாகும்.

இந்தோனீசியா:

கி.பி முதல் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே தமிழ் நாட்டில் இருந்து கப்பலோட்டிகளும் வணிகரும் அங்குச் சென்று இருக்க வேண்டுமென்பது ஆராய்ச்சியாளரின் துணிபு. இவர்கள் சிறு குடியிருப்புக்களைச் சமத்திராவிலும், ஜாவாவிலும் களிமந்தானிலும் நிறுவி இருந்தனர். மணிமேகலைக் காப்பியத்திலிருந்தும் இந்தோனீசியா வில் காணப்பெறும் வடமொழி—தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் இருந்தும், இக்குடியேற்றம்பற்றி அறிகின்றோம். சமத்திராவில் வாழும் காரோபட்டக் (Karobatak) என்னும் இனத்தவர் தம் இனத்தாரின் உட்பிரிவுகளுக்குச் சேர், சோழர், பாண்டியர், கலிங்கர், மலையாளியர் என்ற பெயர்களை வழங்கி வருகின்றனர். இன்று பேசப்படும் இந்தோனீசிய மொழியில் தமிழ்ச் சொற்கள் சில உள். பண்ததைத் “துணை” என்றும், காப்பாளரைக் “காவலன்” என்றும், கவியைத் “தோழன்” என்றும், மதிப்பை “நிலை” என்றும், சுங்கவரியைச் “சுங்கே” என்றும், கொடியைத் “தாலி” என்றும் கூறுகின்றனர். இடம், வட்டில், பண்டம், கலம், கடலை, கண்டு என்னும் சொற்களும் உள்ளன. இத் தமிழ்ச் சொற்கள் சில பண்டைச் சாவகக் கவிதையில் உள்.

சோவியத் டுன்றுகம்:

ரஷ்யாவில் தமிழாராய்ச்சி செய்யும் தமிழரினர் நால்வரை நேரில் கண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்தேன். கண்ணன் எனத் தம்மை அழைத்துக் கொள்ளும் கிளாசோ (Classo) என்பவர் திருக்குறளையும், சிலப்பதிகாரத் தையும் ரஷ்ய மொழியில் மொழிபெயர்த்துவார். அந்தரோ நோவ் என்பவர் தென்னிந்தியாவின் சென்னை மாநிலத்திலும் ஓராண்டு வாழ்ந்தவர்; தமிழிலக்கண நூலொன்றை ரஷ்யை மொழியில் எழுதி இருக்கின்றார். பியாதிகோர்ஸ்கி என்பவர் தேவாரம், திருவாய்மொழி ஆகிய இலக்கியங்களில் ஆய்வுசெய்து பக்தி, சித்தாந்தம் ஆகியவற் றறப்பற்றி எழுதிக்கொண்டு வருகின்றார். வெளின் கிரார்டு பலகலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறையில் சிறந்து விளங்குபவர் செம்பியன் (Ruddin) என்பவர். இவர் பண்மொழிப் புலவர். இவர் தமிழரைப்போல் தமிழ் பேசுவதைக் கேட்பதே தனி மகிழ்ச்சியை அளிக்கும்.

பிரான்சு:

பிரான்சு நாட்டிற்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்புண்டு. பிரான்சு நாட்டார் இந்தியாவிற்கு வந்திறங்கியபின் புதுவையைத் தம்முடைய தலைநகராக நிறுவினர். அந்நாள் தொடங்கி

இந்தியாவுக்கு வந்த பிரான்சு நாட்டார் பலர் தமிழ் மொழியைக் கற்று வந்திருக்கின்றனர். மேலும், தமிழ்மொழியைப் பிரான்சு நாட்டில் கற்பதற்கு வழிகளும் கண்டிருக்கின்றனர். சென்ற நூற்றாண்டில் பிரான்சு அறிஞர் பலர் தமிழ் நூல்களை மொழிபெயர்த்தனர். தமிழ் நூல்களைப் பாரீஸ் நகரின் நூற்கூடங்களில் சேர்த்து வைக்கவும் முயன்றிருக்கின்றனர். டூர்ணோப் (Bournoff), ஆரியேல் (Ariel), என்னும் இருவரும் சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழுக்கு அுருப்பணியாற்றிய பிரான்சு அறிஞராவர். வான்சோன், பிலாக், பீலியோசா, மெல் போன்றவர்கள் இந்த நூற்றாண்டின் தமிழறிஞர் ஆவர்.

நான் பாரீஸ் பட்டினத்தில் தங்கும்போதெல்லாம் தமிழ்நூல்களும் ஏடுகளும் உள்ள நூற்கூடங்களில் படித்துவருவேன். கீழ்த்திசை மக்களைப் பயிற்றுவிப்பதற்காகச் சிறப்பாக கல்விக் கழகம் ஒன்று உண்டு. அக் கல்விக் கழகத்தின் நூற்கூடத்தில் பல பழைய தமிழ் நூல்களும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் இருக்கின்றன. தேசிய நூற்கூடத்தில் (Bibliotheque Nationale) ஏற்குறைய ஆயிரம் பழைய தமிழ் ஏடுகளும் கையெழுத்துப் பிரதிகளும் உள். இவற்றுள் சில இந்தியாவிலேயே கிடைக்காத படிகளும் ஏடுகளுமாம். பண்டைக் காலத்தில் முதல் முதல் ஜூரோப்பியர் யாத்த இலக்கணங்களும் கையெழுத்துப் பிரதிகளும் இந் நூற்கூடத்தில் இருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் நன்றாக ஆராய்ந்து படித்து அச்சிடுவது அறிஞர்களுடைய பெருங் கடமையாகும். அங்கிருக்கும் தமிழ் நூல்களின் பட்டியலைப் படித்த பொழுது தற்காலம் அச்சிடப் பெறாத நூல்கள் சிலவற்றின் தலைப்பைக் கண்டேன் “மணிக்கவாசகர் விள்ளைத்தமிழ்”, “சரளிப் புத்தகம்”, “புதுசேரி அம்மன் விள்ளைத்தமிழ்” போன்ற நூல்கள் அங்கு உள்.

ஏடுகளும், கையெழுத்துப் பிரதிகளும் பரவும்வகை பெரும் வியப்பை உண்டாக்குகின்றது. எதிர்பாராத இடங்களிலும் நூற் கூடங்களிலும் தமிழ் ஏடுகளைக் கண்டுள்ளேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பாரீஸ் மாநகரில் ஒரு ஜூரோப்பியல் பெண்மணி தமிழ் ஏடுகள் சில வற்றை விலைக்கு விற்க முயன்றதாக அறிந்தேன். மேலும் நெப்போலிய மன்னர் தம்முடைய நூற்கூடத்தில் கம்பராமாயன் ஏடு ஒன்றை வைத்திருந்ததாகவும் அஃது இப்பொழுது “பொன்றையின்புளோ” நூற்கூடத்தில் இருந்ததல் வேண்டும், என்றும் பிரான்சு அறிஞர் ஒருவர் எனக்குக் கூறினார். நெப்போலிய மன்னர் நூற்கூடத்தில் அத்தகைய ஓர் ஏடு இருப்பின் அச்செய்தி வியப்பை உண்டாக்கத் தேவையில்லை. ஏனெனில் அவர் கீழ்த்திசை நாடுகளுடைய இலக்கியங்களை அறிவு தற்குப் பெரிதும் முயன்றவர். அவருடைய நூற்கூட நூல்களை பொன்றையின் புளோவில் நான் பார்வையிட்ட பொழுது இந்திய நாட்டின் மரங்கள், பறவைகள் பற்றிய நூல்களையும் அங்குக் கண்டேன்.

இத்தாலி:

சில ஆண்டுக்கு முன் தென்னிந்தியாவில் புதுச்சேரியின் அருகில் இருக்கும் அரிக்கமேடு எனுமிடத்தில் பழம் பொருள் ஆராய்ச்சி யாளர் பழைய உரோம கட்டடங்களைக் கண்டுபிடித்தனர். அங்கு அவர்கள் ஆராய்ந்த பொழுது உரோமருடைய நாணயங்களும், இன் னும் பல பொருள்களும் அகப்பட்டன. அங்குள்ள பெருந் தாழிகளின் உடைந்த ஒடுக்களை ஆராய்ந்த பொழுது ஆவ்வோடுகளில் முந்திரிகைச் சார்ந்தின் வண்டல் காய்ந்து படிந்திருந்தது. அவ்வண்டலை அச்சாறு இத்தாலிய நாட்டின் தென்பாகத்திலிருந்து கி.பி 1ம், 2ம் நூற்றாண்டு களில் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்திருக்கவேண்டுமென முடிவு கொண்டனர். இவ்வாறு உரோமருடைய மழும் பொருட்கள், சிறப்பாக அவர்களுடைய நாணயங்கள் தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களிற் காணப்படுகின்றன. யவனர் பலர் சங்க காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் குடியேறியிருந்ததற்குச் சிலப்பதிகாரமும், பத்துப்பாட்டும், பதிற்றுப்பத்தும் சான்றாகின்றன. முற் காலத்தில் யவனப் போர்வீரர் பலர் தமிழ் வேந்தரின் மெய்காப்பாளரா கவும் ஊர்காப்பாளராகவும் பணியாற்றி வந்தனர்.

தென் இந்தியாவைப்பற்றி முதன்முதல் எழுதியினர் மேல் நாட்டாருள், இத்தாலிய நாட்டாராகிய பினினியும் (Pliny) ஒருவர். இடைக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டைப்பற்றி எழுதியினர் மார்க்கோ போலோ வும் (Marco Polo) இத்தாலியரே. பிற்காலத்தில் தமிழ் இலக்கணத்துறைகளில் தலைசிறந்த வீரமாழனிவரும் இத்தாலியரேயாவார்.

வச்துக்கான் சுகார்:

இந்திய மொழிகளில் அச்சுக் கண்ட முதல் மொழி தமிழ் மொழி 16ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கத்தோலிக்கக் குருக்கள், தமிழ் அச்சுக்கங்களை தென்னிந்தியாவில் கொச்சிக்கு அண்மையிலுள்ள அம்பலக் காட்டிலும், கொல்லத்திலும், புன்னைக்காயலிலும் நிறுவினர். பல அச்சுக்கங்களை நிறுவினரோ ஒரே அச்சுக்கத்தின் இடத்தை மாற்றி ணரோ அறியோம். 16ம் நூற்றாண்டில் மூன்று நூல்களாயினும் அச்சிடப் பட்டாக அறிந்தேன். அவற்றுள் இரு நூல்களைப்பற்றியே தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் அறிந்திருந்தனர். “திருத்தொண்டர் திருமலர்” (Flos Sanctorum) எனும் மூன்றாவது நூலைப்பற்றிச் செய்திகள் அறிந்திருந்தும், அதனை எவரும் கண்டிலர். வத்திக்கான் நூற்கூடத்திலுள்ள பண்டை இந்திய நூல்கள் யாவற்றையும் ஆராய்ந்து செல்லும் பொழுது இஸ்பானிய முகவுரையுள்ளதும், 60 பக்கங்கள் கொண்டதுமாகிய பெரிய நூல் ஒன்றையும் ஆராய்ந்தேன். இதுவே, அறிஞர் பல ஆண்டுகளாகத் தேடிய Flos Sanctorum எனப்படும். திருத்தொண்டர் திருமலர் எனும் நூலென்று அகச் சான்றுகள் பலவற்றிலிருந்து துணிந்தேன். நான் ஜரோப்பாவுக்குப் பன்முறை சென்றதால் ஏற்பட்ட பொருட்

செலவிற்கும், எடுத்த முயற்சிக்கும் இந்நாலொன்றைக் கண்டு கொண்டதே போதிய கைம்மாறாகும் என்று கருதுகின்றேன். அப் பொழுது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சியை ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவோரே அறிவர். அதேவேளை இன்னுமொரு அரிய நாலையும் கண்டேன். 17ம் நூற்றாண்டில் அச்சிடப்பெற்ற தமிழ்—போர்த்துக்கீசிய அகராதி யொன்றை எவரும் கண்டில்லை என்று தமிழ்ச் சொல் வினாக்க “Tamil Lenicon” ஆசிரியர் கூறியிருந்தார். அந்த அகராதியின் அச்சுப் பிரதியை வத்திக்கான் நூற்கூடத்திலேயே கண்டிருக்கின்றேன் வத்திக்கான் நூற்கூடத்திலும் ஏனைய ஜோரோப்பிய நூற்கூடங்களிலும் நாம் அறியாத சில அரிய நூல்கள் இருத்தல் வேண்டும். அவற்றைத் தேடிப் பதிப்பிப்பது தமிழ் அறிஞர்க்குரிய சிறந்தவொரு தொண்டாகும்.

போத்துக்கல்வி:

போத்துக்கலில் தங்கியபொழுது தமிழ் நாட்டைப்பற்றிய சில பழைய அறிக்கைகளைப் படித்ததான் இரு பண்டைத் தமிழ் நூல் களையும் பார்வையிட்டேன். ஒரு நூல் 16ம் நூற்றாண்டில் கத்தோலிக்கக் குரு ஒருவர் இயற்றிய தமிழ் இலக்கண நூல். கையெழுத்துப் பிரதி. இதுவே, நாம் அறிய ஜோரோப்பியர் ஒருவரால் யாக்கப்பெற்ற முதல் இலக்கண நூல். இந்நாலில் அடங்கிய எடுத்துக்காட்டுக்கள் சில வற்றிலிருந்து இந்நால் தமிழ் நாட்டில் பண்டைக் கொற்கையிருந்த இடத்திற்கு அன்றையிலுள்ள புன்னைக்காயாலில் கத்தோலிக்கக் குருவால் போர்த்துக்கீசிய மொழியில் யாக்கப்பெற்ற தமிழ் இலக்கண நூல் என்று துணியிக் கிடக்கின்றது. பிரிதொரு நூல் Etnologico எனும் பொருட்காட்சி நிலையத்தில் உள்ள நூல் இதுவே. தமிழில் அச்சுக் கண்ட முதல் நூல் இதனை லிஸ்பனில் 1554ம் ஆண்டில் அச்சிட்டனர். இந்நாலில்தமிழ் எழுத்துக்கள் கையாளப்படாமல் உரோமருடைய எழுத்துக்கள் தமிழ் ஒலிகளைக் குறிப்பதற்குக் கையாளப் பெற்றிருக்கின்றன. இப்பிரிதியொன்றே இப்பொழுது உலகில் உள்ள தாகத் தெரிகின்றது. மிக அழகாக உயர்ந்த காகிதத்தில் அச்சிடப்பெற்ற இப்பிரதி போர்த்துக்கல் நாட்டில் அச்சிடப்பெற்ற நூல்களில் அச்சு முறையிலும் சிறந்ததொன்றாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்நாலின் பக்கங்கள் 36. இதில் அடங்கிருப்பன கத்தோலிக்க சமயத்தின் வழிபாட்டு முறைகளும், செபங்களுமாகும். தமிழ் வசனங்களை உரோம எழுத்துக் களில் அச்சிட்டு அவற்றின் உச்சாப்பையும் பொருளையும் போர்த்துக்கீசிய மொழியில் ஓவ்வொரு வரிக்கும் இடையே அச்சிட்டிருக்கின்றனர். இந்திய மொழிகளுக்குள்ளும் கிழக்கு ஆசிய மொழிகளுக்குள்ளும் அச்சுக்ககண்ட முதல் மொழி, தமிழ்மொழி. இந்நாலைன இயற்றுவதற்கு போர்த்துக்கலில் அக்காலத்திலிருந்த தமிழ் பேசும் இந்தியர் மூவர் துணைசெய்தனரென்றும் இந்நாலைன மேற்பார்த்துத் திருத்தியவர், இலங்கையில் கத்தோலிக்க முறையைப் போதித்த

ஜோவாம் விலா கொண்டே (Joam de villa Conde) என்பவர் என்றும் நூலின் முகவரையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்நாலைப் பார்வையிடுவதற்காகவே, நான் சில நாட்கள் வில்பனில் தங்கியிருக்கவேண்டியதாயிற்று இதனைப் பார்வையிடுவதற்காகவே நான் ஒருமுறை போர்த்துக்கலுக்குப் போனேன் என்று கூறினும் மிகையாகாது. இந்நால் ஏதாவதொரு காரணத்தால் யாது காக்கப்பெற்ற நூற்கூடத்திலிருந்து தவறிப் பிரிதொரு பொருட்காட்சி நிலையத் தலைவரின் கையில் சேர்ந்தது. எனவே இன்று பொருட்காட்சி நிலையத்தின் இரும்புப் பெட்டியில் காப்பாற்றப்பெற்று வருகின்றது. இந்நாலின் சில பக்கங்களைப் படம் பிடிப்பதற்காக ஒரு முறைதான் இதனைக் கட்டடத்தின் வெளியே எடுத்துச் சென்றனர்.

இவ்வாறு சென்ற இடமெல்லாம் தமிழனின்; தமிழ்மொழியின் சிறப்பினைப் பண்பாட்டினைப் பரப்பியவர் தவத்திறு. தனிநாயக அடிகளாவர்.

அடிகளாளின் பணி தொடரவேண்டும். இல்லாவிடல், “நாமமது தமிழரைக் கொண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ?”

வாழ்க தமிழ்! வளர்க அடிகளார் புகழ்!!

தமிழ்த்தூதர் தனிநாயக அடிகள்

வித்துவான் ச.அடைக்கலமுத்து

தமிழன்னைக்குப் பேரிலக்கியங்களைப் புனைந்து அழகு செய்தனர் புலவர்கள். இலக்கணங்களை எழுதி அவளுடைய கன்னித் தன்மைக்கு அழியாத பாதுகாப்பளித்தனர் அறிஞர். உரை நூல்களையும் சிறு கதை நாவல்களையும் எழுதி அவளை வளம்படுத்தியோர் பலராவர். தமிழின் மொழி வரலாற்று ஆராய்ச்சியிலும் ஒப்பியல் ஆய்விலும் ஈடுபட்டவர்களும் ஒரு சிலர் இருக்கிறார்கள்.

கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளில் தமிழுக்காக அளவிடற்கரிய பணியாற்றியவர்களில் தனிநாயகம் அடிகளை விந்தியோர் எவருமில்லை.

என பேரறிஞர் குலேந்திரன் அவர்கள் குறிப்பிடுவது நாம் சிந்திக்க தக்கது.

சமநாட்டிலும் தமிழகத்திலும் தனிநாயக அடிகளிலும் பார்க்கக் கமிழை நன்கு கற்ற அறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதில் ஜயமில்லை. ஆயினும் அடிகளாருடைய தமிழ்ப்பற்றினையும் பணிகளையும் நோக்கும் போது அவருக்கிணையான இன்னொருவரைக் கண்டு கொள்வது கேள்விக்குறியாகவே இருக்கிறது. தனிநாயகம் சமய குரு, பேராசியர், ஆராய்ச்சியாளர், திட்டமிட்டுச் செயலாற்றும் செயல்வீரன்; உயர்ந்த இடத்தை அளிக்கும் அன்பான நட்பாளன்.

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்ய மாறே

என்ற திருமூலர் வாக்கிற் சிந்தையைப் பறிகொடுத்தவர்.

உரோமா புரியில் சமய உயர் படிப்பைப் படித்த போது ஆங்கு வீரமாழனிவர் கழகத்தை நிறுவி, தமிழோலை செய்தவர் தனிநாயகம். நாற்பத்து மூன்று நாடுகளைச் சேர்ந்த மாணவருடன் அவர் பயின்ற போது பரந்த உலக மன்பான்மையும் குறையாத மொழிப் பற்றும் தமக்கு ஏற்பட்டதாய் அவரே குறிப்பிடுள்ளார்.

அவர் இன, மொழி, மத, தேச வேறுபாடுகளின்றிட் தமிழையும் தமிழர் பண்பாடுகளையும் போற்றி அனைத்துலகிலும் அந்த நிதியங்களை அள்ளிச் சொன்னதார். யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி என்பது அவருடைய சிந்தையிற் மூத்த செந்தாமரையாகும். அவர் எங்கு சென்றாலும் அங்கு இந்த அமுத வாக்கை உரைக்கத் தவறியதில்லை.

தூத்துக்குடியில் துறவியாகப் பணிபிந்த தனிநாயகம் அவர்களை, அன்னாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் பயிலச் செய்து ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்தவர். தமிழ்ச் சான்றோராய் அங்கிருந்த ஆயர் ஹாச் ஆண்டைய அவர்கள் அன்னாமலையில் திறப்புப் பட்டங்களைப் பெற்றுக் கொண்டபோது தமிழ் அன்னையின் பொன்னிர மான் சாயல் அவருள்ளத்தில் மங்குமல் ஊதியது. யான் பெற்ற இன்றீம் பெறுக இவ்வையகம் என்று அவர் எண்ணியதில் வியப்பில்லை. தூத்துக்குடியில் தமிழ் இலக்கியக் கழகம் ஒன்றை அமைத்துப் பல நூல்களை அச்சேற்றி வந்தார்.

கத்தோலிக்க துறவிகள் சிலர் மொழியார்வத்தில் ஈடுபடுவதற்கான சில வாய்ப்புகள் உண்டு. கத்தோலிக்கத் துறவிகள் யாவரும் தமிழ், ஆங்கிலம், இலத்தீன், சிங்களம் எனும் மொழிகளை அறிந்தவர்களே! தனிநாயகம் அடிகள் உரோமபுரியில் கற்கும்போது இத்தாலிய மொழியை நன்கு அறிந்து கொண்டார். அவருடைய ஆற்றலினால் பிரான்சியம், இல்லானியம், ஜேர்மன் மொழிகளையும் கற்றுக்கொண்டார். ஓரளவு பேசவும் ஆய்வுகளுக்குப் பயன்படுத்தவும் ஸ்ரூபு, கிரேக்கம், சமஸ்கிருதம், போர்த்துக்கேயம், உருசியம், மலாய் முதலான மொழிகளையும் அறிந்து கொண்டார். இவற்றால் தமிழிலக்கியங்களையும் கருத்துக் குவியில்களையும் பிறமொழிச் செல்வங்களோடு ஒப்பு நோக்குவது அவருக்கு இலகுவாயிற்று.

யாழ்ப்பாணத்தில் 1951 இல் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவில் அவர் ஆற்றிய கன்னிப் பேச்சில் அவருடைய பன்மொழி ஞானம் புலனாயிற்று.

ஆங்கிலம் வணிகத்தின் மொழி என்றும், இலத்தீன் சட்டத்தின் மொழி என்றும், கிரேக்கம் இசையின்மொழி என்றும், இத்தாலியம் காதலின் மொழி என்றும், பிரெஞ்சு தூதின் மொழி என்றும் கூறுவது ஒரு புடையொக்கு மெனின், தமிழ் இரக்கத்தின் மொழி — பக்தியின் மொழி எனக் கூறுவதும் இனிது பொருந்தும்

என்று அவர் பேச்சில் குறிப்பிட்டார்.

தமிழார்வம் கொண்ட அடிகளார் தாம் செல்லும் நாடுகளிலே தமிழின் தொன்மை, மென்மை, பக்தி இலக்கியங்கள் பற்றியெல்லாம் விதிந்துரைத்தார். தமிழரின் பண்பாடுபற்றி உரைகள் நிகழ்த்தினார்; கட்டுரைகள் எழுதினார்; வானெலியில் உரை செய்தார். அந்தந்த

நாட்டு மக்கள் தமிழ் மொழியிடத்து ஆர்வமும் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் கருத்தும் தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆர்வமும் கொள்ள அத்திவாரமிட்டார். பல மொழிகளை அவர் அறிந்திருந்தமையால் அந்தந்த நாட்டு வரலாறு, கலாச்சாரம், பண்பாடு முதலியவற்றோடு தமிழ்த் திருநாட்டின் வரலாறு, இலக்கியம், பண்பாடுகளை ஒப்பிட்டுக் கருத்துக்களை உரைத்த போது கேட்போருக்குத் தமிழில் பற்றும் தமிழ் இலக்கியக் கருத்துக்களை அறி வதில் அவாவும் பண்பாடுகளை நோக்குவதில் ஊக்கமும் ஏற்படுவது இயல்பேயன்றோ!

1950ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கா, யப்பான் முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்று கல்விக் சுற்றுலாச் சொற்பெறுக்குகளை நடாத்தினார், அப்பொழுது தமிழ்மொழி, கலாச்சாரம், வரலாறு பற்றி அறிந்தகொள்ள ஆங்கில இதற்குன்றை வெளியிடுவதில் நன்றென்று பலர் வேண்டினார். இதன் பயனாகத் தமிழர் பண்பாடுகளை எடுத்துரைக்கத் தமிழ்ப் பண்பாடு (Tamil Culture) என்ற ஆங்கில முத்திஸ்கள் வெளியீடு ஒன்றை 1952 இல் வெளியிட்டார். முதலாவது இதற்கிலே பேராசியர் மீனாட்சி சுந்தரனார், வையாபுரிமிள்ளை, சிதம்பரநாதச்செட்டியார் முதலிய பேரறிஞாகள் எழுதியிருந்தனர். இவ் வெளியீடு பதினெண்ந்து ஆண்டுகாலம் வெளிவந்து பெரும் பணி புரிந்தது.

உலக நாடுகள் பலவற்றை வலம் வந்தார். ஒற்றுமை அமெரிக்கா, தென்னமெரிக்கா, யப்பான், இங்கிலாந்து, போத்துக்கல், கனடா, இத்தாலி, சோவியத் தூண்றியம், யேர்மனி, வியட்நாம், மேற்கிண்஠ிய தீவுகள் என்பவற்றுக்குச் சென்று திரும்பினார். சில நாடுகளுக்குத் திரும்பச் சென்றதும் உண்டு. இதனால்தான் அவரைத் தமிழ்த்தாதார் தனிநாயகம் அடிகள் எனச் சிறப்புப்பெயர் கொண்டு அன்பர்கள் அழைப்பாயினர். மேலும் தமிழ்த்தாது என்ற நூலை எழுதியமையால் இப்பெயர் பெற்றார் என்று கூறுவதும் பொருந்தும். தமிழர் பண்பாடே அவர் தூதின் உட்பொருளாய் அமைந்ததெனலாம். தமிழர் பண்பாட்டின் குறிக்கோள்களை அவர் நிகழ்த்திய பேருரையொன்றில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

தமிழர் பண்பாடுகள் பலவற்றை நம்மிலக்கியங்களில் தெளிவாகக் காணலாம் பாந்த உலக மன்பான்மை ஒரு கொள்கை. அதனால் தான் புறநானுற்றில் யாதும் ஊரே யாவுரும் கேள்வி என்றும் வர்ணாவத்தில் யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. விருந்தோம்பல் ஒரு சிறந்த கொள்கை, பிறரன்பு, ஈகை, தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் எனும் கோட்பாடு, என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே எனும் கருத்து அகத் தினை புறத்தினை மரபு. மானமென்றால் உயிரையும் கொடுத்துக் காப்பாற்றும் வேட்கை, மனத்தூய்மை, விடாது முயலல், யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்; என்ற மனநிலை, உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வள்ளல்

எனும் உயர்ந்த இலட்சியம் என்பன தமிழர் பண்பாட்டில் அரிய சில கோட்டாடுகளைக் கூறலாம்.

என உரைத்திருக்கிறார்.

தனிநாயகம் அடிகள் உலகிலுள்ள நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழின் சிறப்பியல்புகளையும் தமிழர் பண்பாட்டின் சால்புகளையும் எடுத்துச் சொற்பெருக்காற்றியுள்ளார். வேறு நாடுகளிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் இந்திய ஆய்வுகள் (Indian Studies) என்றால் சமஸ்கிருதம் பற்றிய அறிவினை குறிக்கும் தமிழ் இடம் பெறவில்லை. அடிகளான் அயரா முயற்சியால் உலகின் பல பல்கலைக் கழகங்களில் தூராவிட இயல் கற்பிக்கப்படுவதோடு தமிழில் துறையை அடைத்துலக அறிவுத் துறையாக்கிய பெருமையும் அடிகளாருக்கே உரியதாகும்.

“திருவாசகம் எனுந்தேன்; எனப் போற்றப்பெறும் திருவாசகத்தில் அடிகளாருக்கு அளவற்ற ஈடுபாடுணர்டு திருக்குறள் போன்ற ஒழுக்க நூல் உலகில் எங்கனும் தோன்றியதில்லை என்பது அவருடைய உறுதியான முடிபு. இயற்கையிலும் சிறப்பாக மலர்களிலும் அவருக்கு ஒரு கண். இறைவனின் கைவண்ணத்தை இவற்றில் கண்டுமொகிழ்ந தார். மலர்களைத் தமிழ் மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் பயன்படுத்திவில்லை என அவர் கூறியுள்ளார். பலமொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்ற அடிகளார். ஆங்கிலத்தில் சிறந்த பலமை பெற்றவர். ஆயினும் தன்னந்தளியனாய் இருக்கும்போது தமிழ் நூல்களையே விரும்பிய படிப்பார். அமெரிக்காவிலும் அவ்வாறே தாம் செய்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழ்தாது, ஒன்றே உலகம் என்ற இரு நூல்களையும் இரு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கையின் இடம், திருவன்ஞாவர், தமிழர்பண்பாடும் நாகரிகமும், தமிழரின் மாணிடவியற் கொண்கை, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வுகள் என்பவற்றை இங்கே குறிப்பிடுதல் பொருந்தும்

வேற்று நாடுகளில் தமிழ் மனத்தைப் பரப்பியதோடு, ஆங்காங் குள் தமிழாராய்ச்சியாளர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு மொழியின் செம் மையையும் தமிழர் பண்பாடுகளையும் தெளிவுபடுத்தியும் வந்தார். செக்கோசீலவாக்கியா, சோவியத்நாடு என்னும் நாடுகளுக்குச் சென்ற போது, செம்பியன், கண்ணன் என்ற தமிழ்ப் பெயர்களைக்கூட்டச் சிலர் தம் பிள்ளைகளுக்கு இட்டு அழைப்பதைக் கண்டு வியப்புற்றார். தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் சிலவற்றில் தமிழரின் டூர்வீக மருபுகள் இழையோடுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு கொண்டார். மேலும் தமிழ்ச் சொற்கள் சிதைந்தும் சிதையாமலும் இன்றும் வழக்கிலிருப்பதை அறிந்து நயந்தார்.

தமிழ் நாட்டில் பெயராளவில் கேள்விப்பட்டு இது வரை மறைந்திருந்த தமிழ்ரான் வணக்கம், போர்த்துக்கீசு-தமிழ் அகராதி என்பவற்றை விஸ்பன் பல்கலைக்கழகத்தில் கண்டறிந்து முதல் நூலை அச்சேற்றுவித்தார். வத்திக்கான் நூற்கூடத்தை ஆராய்ந்து திருத்தொண்டர் திருமஸர் என்னும் பழைய நூலைக் கண்டறிந்தார். பாரீசுப் பட்டின நூற்கூடத்தில் இன்னும் அச்சேறாத பழைய தமிழ் நூல்களும் ஏடுகளும் இருப்பதையறிந்து தமிழ்மூலக்குக்கு அறிவித்தார். 1544இல் அச்சேறிய முதலாவது தமிழ் நூலைப் போர்த்துக்கேய பொருட்காட்சி நிலையத்தில் கண்டறிந்தார். அந்நாட்டில் ஜேரோப்பியர் ஒருவரால் எழுதப் பெற்ற முதலாவது இலக்கண நூல் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே இன்னும் இருப்பதையும் எடுத்துரைத்தார்.

தனிநாயக அடிகள் மலேசியப் பல்கலைக் கழகத்தில் இந்திய இயல் பகுதியில் விரிவுரையாளராய் இருந்தபோது 1964 இல் இந்தியா வின் தலைநகரில் கலை பண்பாட்டியல் ஆய்வாளர்களின் 22 ஆவது மாநாடு நடைபெற்றது. உலகின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து தமிழ் ஆர்வம் கொண்டவர்களும் தமிழ்ப் பயிற்சியிட்டைய பிற மொழி அறிஞர்களும் அங்கே கூடினார்கள். தமிழகத்துப் பேராசிரியர்கள், ஈழத்து அறிஞர்கள் பலர் தில்லி நகரில் கூடியிருந்த வேளையில் உலகு தழுவிய தமிழ் மைப்பு ஒன்றை உருவாக்க அடிகளார் முனைந்தார். இதன் பயணாக ஒரே நாளில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் உருவாயிற்று. அடிகளார் தனிநாயகமே அதன் செயலாளர் நாயகமாகப் பொறுப்பேற்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டனர்.

1966இல் உலகு தழுவிய தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டைத் தமிழகத் துக்கு வெளியே கோலாலம்பூரில் நடத்தி முடித்தமை ஓர் அரிய சாதனை என்றே கூறலாம். தமிழர்கள் “குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள்; என்ற பறிச் சொல்லைத் துடைத் தெறிந்து, உலக அரங்கில் தனது பெருமையைத் தமிழ்நூம் உயர்த்தி வைக்க வல்லவன் என்ற புதிய வரலாற்றைத் தொடக்கிய காலம் அது.”

தனிநாயக அடிகளை மலேசிய முதலமைச்சரே பாராட்டினார். 1968 இல் தமிழ் நாட்டில் சென்னையிலும் 1970 இல் பிரான்சு தேசத்தில் பார்சிலும் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் நடைபெற்றன. நான்காவது மாநாடு 1974இல் பெரிய புள்ளிகளின் எதிர்ப்பையும் அரசாங்கத் தடைகளையும் தாண்டி யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது. அவ்வேளை உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்த பேராசிரியர் வித்தியானந்தன்,

இதுவரை நடத்திய மாநாடுகள் மூலம் தனிநாயக அடிகள் சாதித்தவை எவை? தமிழ் இலக்கியம் பற்றியோ மொழி பற்றியோ ஆராயும் உரிமை, தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்க்கே உரியது என்ற கொள்கையை இவர் தகர்த்தெறிந்துவிட்டார். தமிழாராய்ச்சி குறுகிய எல்லைக்குட்

பட்டிராது பரந்து விரிந்து பல துறைகளில் விருத்தியடைந் திருக்கிறது. தமிழ் இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சியே தமிழாராய்ச்சி என்ற நிலை மாறி, தமிழ் மக்கள் வரலாறு, தமிழ்மக்கள் மனிதவியல், தமிழ் மக்கள் சமயங்கள், தத்து வாங்கள், தொல் பொருள் இயல், பிறநாட்டுத் தொடர்புகள், தமிழர் பண்பாடு, தமிழ்க்கலைகள், தமிழ் மொழியியல் இன்னோரள்ள பல துறைகளிலும் தமிழாராய்ச்சி விரிந்து சென்றிருக்கிறது..... மேலும் இவரது தொண்டனால் பிற நாடுகள் பலவற்றிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலே தமிழை ஒரு பாடமாக அமைத்திருக்கின்றனர். தமிழாராய்ச்சியில் அப்பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் ஈடுபடுகின்றனர்..... இப்போது தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் வரலாறு, தமிழ் பண்பாடு முதலியன பற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்கின்ற நிலை இப்பல்கலைக்கழகங்களில் உருவாகி வளர்ச்சி பெற்று வருகிறது.....

எனக் குறிப்பிட்டார்.

இவ்வாறு தமிழியல் ஆய்வில் புதிய மறுமலர்ச்சியைத் தோற்று வித்தும் பிறநாடுகளில் தமிழின் சிறப்பையும் பண்பாடுகளின் உயர்வையும் அறிய வைத்தும் பன்மொழி அறிவால் ஓப்பியற் கருத்துக்களை உரைத்தும் அன்படனும் பண்படனும் அறிஞர்களை அணுகியும் இடைவிடாத முயற்சியில் ஈடுபட்டும் எழுதியும் உரையாற்றியும் அடிகளாக செய்த பணிகளால் அவர் திருவுருவம் தமிழ் மக்கள் நெஞ்சில் நிலை பெற்றுவிட்டது.

(தமிழியற் கட்டுரை நூலிலிருந்து)

தமிழ் அன்னையின் தவப்புதல்வன் தவத்திறு தனிநாயகம் அடிகளார்

தவத்திறு தனிநாயகம் அடிகளார் அமரத்துவம் அடைந்த 21ஆவது நினைவு தினத்தை தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் கடந்த முதலாம் திகதி நினைவு கூர்ந்தது.

அறிவுக் களஞ்சியமாக, ஒரு நடமாடும் பல்கலைக் கழகமாகத் திகழ்ந்த தனிநாயகம் அடிகளார் உலகத்தின் ஆசா பாசங்களைத் துறந்த முனிவராக இருந்தபோதும் அவர் தமிழ் மேல் கொண்ட பற்று அளப்பியது.

இவ்வாறு தமிழை நேசித்தவரும் தமிழுக்காகத் தன்னை அரப்பணித்தவருமான அடிகளாரை சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் ஈந்தித்து பழகிய ஞாபகத்தை சற்று மீட்டுப் பார்க்கின்றேன்.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது வடக்குக் குளத்தில் ஆசிரியரா கவே அவர் அறிமுகமானார்.

அவ்வேளையில் அவர் மிகவும் கண்டிப்பான ஒரு ஆசிரியர். ஆங்கில பாட வகுப்பில் யாரும் தமிழில் பேசக்கூடாது. ஆங்கில மொழி யில் மாத்திரமே உரையாட வேண்டும். இதனை மீறி எவ்ராவது தமிழில் பேசினால் தண்டனையை அனுபவித்தாக வேண்டும்.

அவ்வாறு ஆங்கிலக் கல்வியை மிகக் கண்டிப்பாக இருந்து மாணவர்களுக்கு ஊட்டி வளர்த்தவர். பின்னால் தமிழுக்காக தன்னையே அரப்பணித்து தனது பேச்சு, முச்சு, செய்கை அனைத்திலும் தமிழாகவே வாழ்ந்தார் என்பது வியப்பாக இருக்கின்றது.

அடிகளார் கொழும்புக்கு வரும்பொழுதெல்லாம் என் இல்லத் திலேயே தங்குவது வழக்கம். நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அரசியல், சமூகம், முதற்கொண்டு அனைத்து விடயங்கள் குறித்தும் உரையாடுவார். இச்சந்திப்புக்களில் அப்போதைய பல பிரபல முக்கியஸ் தர்களும் கலந்து கொள்வார்.

அவர் தமிழ் மொழியை எவ்வாறு நேசித்தாரோ அந்தளவுக்கு தமிழ் மக்களையும் நேசித்தார்.

இலங்கையில் தமிழர்கள் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினைகள், உரிமைகள் குறித்தும் அவர் அதிக அக்கறை செலுத்தினார்.

எனது வீட்டில் நடைபெற்ற ஒரு சந்திப்பின் போது தமிழர்களின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுதான் என்ன என்று கேட்டு அவரது உள்ளக் கிடக்கையை அறிய விரும்பினேன்.

அதற்கு அவர் அளித்த பதில் இது தான்:

“தமிழர் பிரச்சினைக்கான ஒரே ஒரு தீர்வு ‘ஸழம்’ தான்” என்று ஒரு தடவையல்ல முன்று முறை திரும்பத் திரும்பக் கூறினார். அவர் அமரத்துவம் அடைந்து 21 வருடங்கள் கழிந்த நிலையிலும் தமிழர் பிரச்சினைக்கான இறுதித் தீர்வாக அவரது உள்ளத்தில் உதித்த எண்ணைக்கருவக்கு மாற்றாக, ஆக்கழூர்வமாக எவ்வித தீர்வையும் எவரும் முன்வைப்பதாகத் தெரியவில்லை

நெடுந்தீவு கலாசார சபையினர், தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகாளாருக்கு சிலையொன்றை நெடுந்தீவு மாவலத்துறை துறைமுக பகுதியில் நிறுவி, தமிழ் கூரும் நல்லுலகுக்கு அவர் ஆற்றிய சேவையை நினைவு கூர எடுத்த முயற்சியை பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இந்த உருவச்சிலையை அமைப்பதற்கு நிதி உதவி தேவைப் பட்ட பொழுது கலாசார சபையினர் என்னையும் நாடினர். நானும் நிதி உதவினேன்.

நான் கொடுத்த அந்த நிதி ஒரு சிறுதொகையே. ஆனால் எனது நல்லாசிரியாக இருந்து என்னை நல்வழிப்படுத்தியது மாத்திரமல்ல அவர் மறையும் வரையும் உள்ள காலப்பகுதியில் அவர் என் மீதும் எனது குடும்பத்தின் மீதும் கொண்டிருந்த அன்பு, பாசம் இவை அனைத்துக்கும் எதுவுமே ஈடாகாது

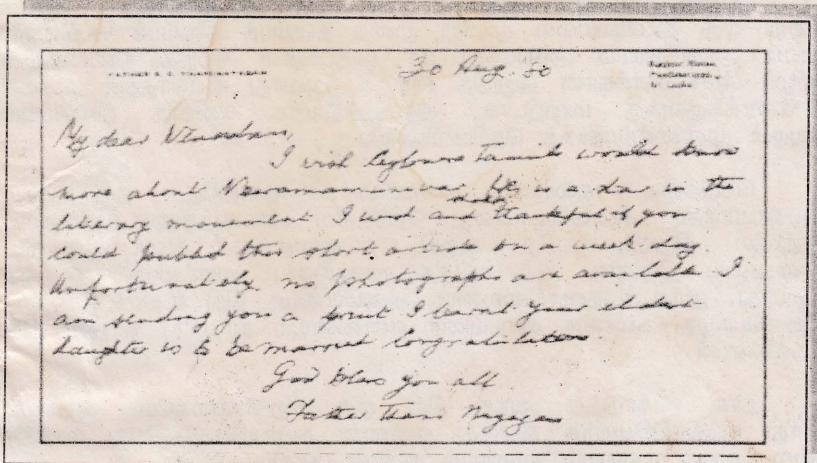
அவருடன் நெருங்கிப் பழகக் கிடைத்த அந்த நாட்கள் இலகு வில் மறக்கக் கூடியதல்ல அடிகாளாரின் ஆக்கங்கள் எமது ஞாயிறு இதறில் அடிக்கடி பிரசரமாவதுண்டு. இறுதி நாட்களிலும் அவர் வீரமா முனிவர் பற்றி எழுதிய ஆக்கம் ஞாயிறு இதறில் பிரசரமாகியிருக்கிறது. அவர் எனக்கு எழுதிய கடித்ததை நான் பத்திரமாக பேணி வைத்திருக்கிறேன். அந்தக் கடிதம் தான் இங்கு தரப்பட்டிருக்கிறது.

அவர் மறையும் பொழுது கூட என்னை மறக்கவில்லை. தனது இறுதிக்கடித்ததைக் கூட அவர் எனக்கே எழுதி வைத்துவிட்டுச் சென்றுள்ளார். என்பதை நினைக்கும் பொழுது அவர் மறைந்து விட்டதாக என்னுவைதற்கு மனம் இடம் கொடுக்க மறுக்கின்றது.

என்னைப் போன்ற சாதாரண ஒருவனுக்கு அடிகாளாரின் இன்றும் மனதுள் ஏக்கத்தை, துக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தென்றால் தமிழை நேசிக்கும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைக்காள

குறித்து சதாசிந்திப்பவர்களுக்கு எத்தகைய ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பாக இருக்கும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

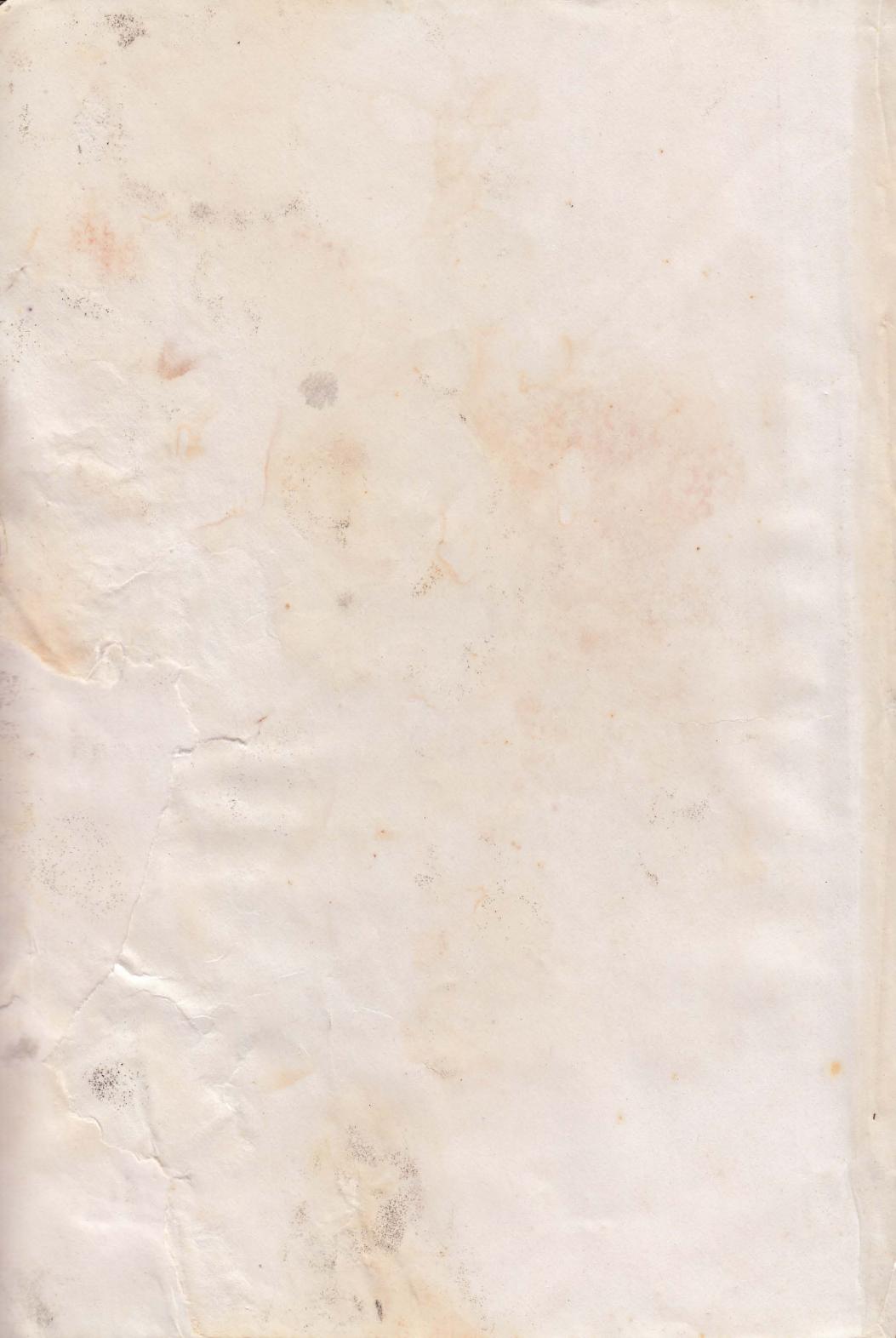
தமிழ் அன்னையுடன் என்றும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் மறைந்தும் மறையாத மாமனிதர் தவத்திறு தனிநாயகம் அடிகளார்.

எம். ஜி. வென்சஸ்லாஸ்,
நிர்வாகப் பணிப்பாளர்,
எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ்
(சிலோன்) விமிட்டட்.

(09-09-2001 வீரகேசரியிலிருந்து)

நெஞ்சீவு கலச்சார உத்தியோகத்தர் வாழ்த்துமினார்

நல்லதேர் முயற்சி

தமிழராய்ச், ட. ராட்டீன் தமிழ் மற்றும் மன்னின் தவப் புதல்வனுமான தவத்திரு கே வியர் தனிநாயகம் அடிகளார் எழுதி “தமிழ்த்துாது” என்ற நூல் படிப்படிப்புச் செய்யப்படுவதை முன்னிட்டு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்து கொள்கிறேன்.

“தமிழ் வித்தில் சிறந்து விளங்கும்! ஸ்வேவு சமய இலக்கி பங்களைப் போல வழு என்டு யியிலும் தூண்டலை. சைவமும், வைவு வமும், பொருத்தமும், கிறிஸ்தவமும், இசை மும் ஒருங்கே இலட்சியவரியை பாராட்டக்கூடிய ஒரு மொழி உண்டெனில் அப் மொழி தமிழ்மொழியேயாகும்” என்று தமிழ்து கொண்டிருந்த பற்றையும், பாசுத்தையும் வெளிப்படுத்தியவர் தமிழ்த்தாது தனிநாயகம் ஆடுகள்.

இவர் தமிழ்மொழியின் இலக்கணத்தை - சிறப்பை - அதன் தனித்துவத்தை உள்ளார்ந்தமாக உணர்ந்து அந்த மொழியின் வளர்ச்சிக்காகவே தன் வாழ்வின் பெரும் பகுதியை ஒப்புவிக்க போறினேனும் கூட.

கற்பதைக் கச்டரக் கற்க வேண்டும். அதுமட்டும் போதாது அதை சமுதாயத்தின் உயர்வுக்கு எவ்வளவு தூரம் பயன்படுத்திட முடியுமோ அந்தாவும் முன்னிறு ஒரு விடுவப் பாதையைக் காட்டிட வேண்டும். இதுடைய முனாகப் பிரந்த எங்கு, தமிழ் மொழியைப் பேசுகின்ற எங்கு தட்டு, தட்டு திருக்கன்ற கடமை என்பதற்கி ணங்க வாழ்ந்து காட்டுச் சென்ற உதாரண புருஷர் தமிழ்த்துடை, து.நீராயகம் அடுகள்.

எமது நாட்டில் மட்டும் தமிழ்மொழி சிறந்து விட்டால் போதாது. உலகளாவிய ரீதியில் எம் தாயின் (தமிழின்) பெருமையை கூட்டுக்கூற நடாம். புனைவரும் ஒன்று பட்டுத் தமிழ்ப் பணி ஆற்றவேண்டும் என்ற கே. ஏ. வூ. ஸ் உலக 'ாடுகள் பலவும் சென்று தமிழ் வளர்த்த செம்மல் இவர்.

இவ்வாறு தமிழே தனது மூச்சு, தட வார்ந்த தனிநாய்கும் அடிகளார் எழுதிய செய்ய பலவர் ஈ.பி.என்டீ. அரியநாயகம் ஜே. என்றும் நினைவு கூர்வார்.

புலவர் அறியநாயகம் அவர்கள் தவசித் தெரிவினார்கள் அன்னாமலைப் பஸ் மொழியைக் கடற்றக் கற்று புலவர் பட்டங் கிராமத்தில் நெருங்கிய அம்மொழியாம் தமிழ் சாண்டவர் இவர்.

வாழ்வின் எந்தவொரு காலகட்டத்
து அனிந்த குற்றணிவு உள்ளம் ॥ ५ ॥
“தயிழ்த்துாது என்றநாலை
மறுபதிப்புச் செய்துள்ள... அா
வேண்டுமென எல்லாம் வல்,
தொவிலக்குக்கொள்கின்றே

۱۰

281/7, கண்டி வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

ஈவப்பூலவர், நித்தாந்த பண்டிதர்,
இந்தினம் நித்தியான்தன் B.A.
கலாச்சார உத்தியோகத்துர்,
நெருங்கிணி.